

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZA

VE CANAVARLARI

YAZDIĞI HİKÂYE
OLAGANUŞTO

KENDİ HAYATI
FELAKET



Francesca Zappia



BUGÜN OKUYACAĞINIZ EN İYİ ŞEY

19 Şubat 2014 22.46'da **Kıyamet İneği** tarafından paylaşıldı

linke tıklayın. bunu okuyun. bana sonra teşekkür edersiniz.

<http://canavardeniz.blogspot.com/>

+503.830/-453 | 2.446.873 Yorumlar | Yanıtla | Etiketle



Gerçek hayatta, Eliza Mirk utangaç ve tuhaftır. Ayrıca hiç arkadaşı yoktur. Çevrimiçiye, fazlaca popüler internet çizgi romanı *Canavar Deniz*'in anonim yazarı BayanTakımyıldızı'dır. Eliza çevrimiçi dünyayı sevdiği kadar gerçek dünyadan da zevk almayı hayal bile edemez, bunu denemeye bile yeltenmez.

Sonra *Canavar Deniz*'in en önemli hayran kurgusu yazarı Wallace Warland, Eliza'nın okuluna nakil olur. Wallace onun yalnızca bir başka hayran olduğunu düşünür ve Eliza'yı içine saklandığı kabuğundan çıkarırken genç kız çevrimdışı bir hayata değip değmeyeceğini düşünür.

Fakat Eliza'nın sırrını kazara tüm dünya öğrenince yarattığı her şey –hikâyesi, Wallace'la arkadaşlığı ve akıl sağlığı– dağılmaya başlar.



“Zappia, Eliza'nın kaygı ve depresyonla karmaşık mücadelesini, kendi çizdiği çizgi roman resimleriyle renklendirerek incelikle irdeliyor. Tutkulu bir çevrimiçi hayranlık hikâyesi.”

Booklist

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ELIZA

VE CANAVARLARI

Pegasus Yayınları: 2060
Gençlik: 408

Eliza ve Canavarları
Francesca Zappia
Özgün Adı: Eliza and Her Monsters

İngilizceden çeviren:
Gamze Bulut

Editör: Esengül Aydın Yalçın
Düzeltili: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2019
ISBN: 978-605-299-664-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Francesca Zappia, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

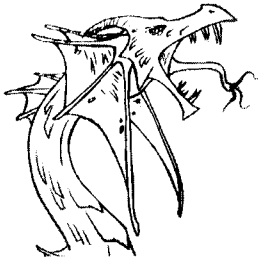
 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)  [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)  [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)  Pegasus Yayınları

Francesca Zappia

ELIZA

VE CANAVARLARI







*Çevrimiçi ve çevrimdışı arkadaşlarıma
Ve Jack ile Norm'a*



Derin bir soluk alıp kalbimin eski böbürlenişine
kulak verdim.

Varım, varım, varım.

—Sylvia Plath, *Sırça Fanus*



Eliza Mirk, erkek arkadaşı tarafından sepetlendikten sonra, onun kendisinden nefret ettiğini kabul etmemekte ısrar ettiği için haftalarca peşini bırakmayan türden manyak bir kıza vereceğiniz bir isim. Eliza Mirk, kanalizasyonda saklanan, düşük seviyeli bir kötü kahraman. Eliza Mirk'ün yeri bir çizgi roman.

Ama Eliza Mirk benim. Erkek arkadaşım beni terk ettikten sonra ona yapışacak kadar çaresiz ya da hayal dünyasında yaşayan biri olduğumu sanmıyorum, kanalizasyonun yanından bile geçmem ve ne yazık ki bir çizgi romanda yaşamıyorum. Ama sanırım çizgi romanvari bir hayat sürüyorum denebilir.

Gündüzleri okula gidiyorum, geceleriye internetteki en popüler çevrimiçi çizgi romanlardan biri olan *Canavar De-*

nenin yaratıcısı ve bir hayran kitlesinin korkusuz tanrıçasıyım. BayanTakımyıldızı olarak gizli kimliğime bürünüyorum. Süpergücüm saatin kaç olduğunu ya da çok uzun zamandır yemek yemediğimi fark etmeden saatlerce çizim yapabilmek. Kılık değiştirip gözden kaybolmakta başarılıyım ve gerçek halimle göze batmakta olağanüstü başarılıyım.

Neden BayanTakımyıldızı? diye sorabilirsiniz.

Çünkü, diye cevaplarım, *Canavar Deniz*'deki en sevdiğim medeniyet, kanlarında yıldız taşıyan insanlara ait. Bu insanlar -Gececiler- yıldızların haritasını içgüdüsel olarak çıkarıyorlar. Hayattaki nihai amaçları budur. Tıpkı benim hikâyelerini anlatmam gerektiğini hissettiğim gibi, onlar da bunu yapmaları gerektiğini hissediyorlar.

Tıpkı Gececiler'in yıldızlar arasındaki bağlantıları belirlediği gibi, bu hikâyeyi biçimlendiren ve konu, karakterler ve mekânlar arasındaki bağlantıları çizen de BayanTakımyıldızı'dır. O korkusuzdur, tıpkı Gececiler gibi; gizemli ve soğuktur, tıpkı Gececiler gibi. Ve tıpkı Gececiler gibi mistik ve doğaüstü olana ve bilinmeyene inanır.

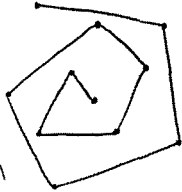
BayanTakımyıldızı haftada bir Eliza Mirk'ü yenilgiye uğratan ve pek çok hayranıyla birlikte bunu kutlayan kahramandır. Herkes tarafından sevilir, kötü kahraman tarafından bile, çünkü o olmadan kötü kahraman da var olamaz.

Ben BayanTakımyıldızı'yım.

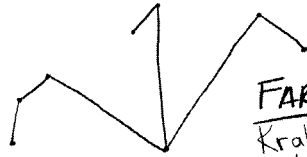
Ayrıca Eliza Mirk'üm.

Asla çözülemeyecek bir paradoks bu.

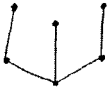
GECECİLERİN TAKIMYILDIZLARI



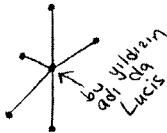
Amity'nin
Takımyıldızı
Gececiler'den değil???



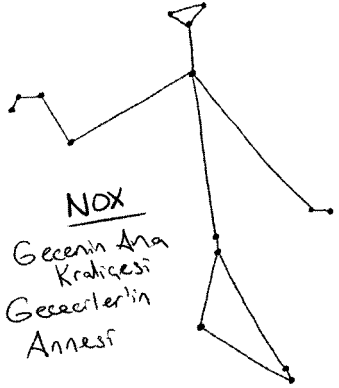
FAREN
Kral karga/
ilk Gececi



REIRAL
Yamasaltı
Ruh Uçurumları



LUCIS
hayat ışığı

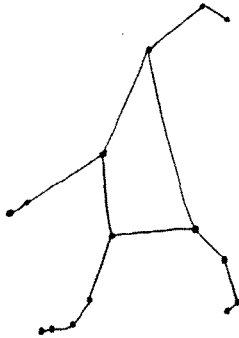


NOX
Gecenin Ana
Kraliçesi
Gececiler'in
Annesi



BYRAL

Gaga,
Nox'un elinden
Hayat Işığı'nı
Çalan hırsız



GYURHEI

Işık yutan.
(Her 1,000 yılda bir
denizden yükselir ve güneşi
yutar)

Beyintakımı :: Altbeyin :: Çevrimiçi Çizgi Romanlar

BUGÜN OKUYACAĞINIZ EN İYİ ŞEY

19-02-2014 22:46'da **Kıyamet İneği** tarafından paylaşıldı

linke tıklayın. bunu okuyun. bana sonra teşekkür edersiniz.

<http://canavardeniz.blogspot.com/>

+503,830/-453 | 2.446.873 [Yorumlar](#) | [Yanıtla](#) | [Etiketle](#)



1. BÖLÜM

Sabah ayaklarımı sürüye sürüye bilgisayarına gittiğimde orijinal gönderi açıktı. Gece üç yüz yorum daha belirmişti. Yorumlarda ne yazdığını artık bilmiyordum; aylardır bakmamıştım. Bazılarının hayranlardan geldiğini biliyordum. Pek çoğu da troidü. Gönderiye yorumlar için bakmıyordum. Bana bütün bunların -bütün hayatımın- gerçek olduğunu hatırlattığı için her gün bakıyordum.

Başlangıcım zaman damgalıydı.

Karışık saçlarımı düzeltip esnedim ve gözlerimi ovuşturup ayıldım. Gözlerimi kırıştırdığımda gönderi hâlâ orada, Beyintakımı'nın çevrimiçi çizgi romanlarına ayrılmış alt forumunun en tepesinde yerli yerinde duruyordu. İnsan iki yıldan sonra gönderinin düşeceğini sanırdı; ama düşmemişti.

Kendi kurallarına ihanet etmeden tarayıcıyı kapattım. Yorumları okumazdım. Yorumlar zihin duvarları için birer patlayıcı gibiydi ve şu anda o duvarların sağlam durmasına ihtiyacım vardı. Dün gece üzerinde çalıştığım dosyayı, *Canavar Deniz*'in yarım kalmış bir sayfasını bulmak için Photoshop'u açtım. Bütün konturları bitmişti. Boyamaya da başlamıştım ama bitirmemiştim ve hâlâ metni eklemem gerekiyordu. Yine de programa göre öndeydim. Bu hafta bütün bir bölüm yazmam gerekiyordu. Her hafta için en az bir sayfa yazmalıydım; genellikle ortalama üç sayfa yazıyordum. Her zaman yayınlayacak bir şeyim oluyordu.

Panelden panele atlayıp karakterleri ve arka planları iki kere kontrol ederek çizgi roman sayfasını şöyle bir gözden geçirdim. Renklerin kalanını aklımdan yerleştirdim, sonra da ışık kaynaklarını ve gölgeleri. Ve metni. Aksiyonun akışı iyi görünüyordu ama en alttaki panoda Amity'nin burnunu yine fazla dar çizmiştim. Yakın görünümelerde hep fark ediliyordu ve sorun hep burnu oluyordu. Daha sonra düzeltmem gerekecekti. Şimdi buna vaktim yoktu.

Sanki bunu onaylıyormuş gibi telefonumun alarmı çalınca yerimde sıçradım. Yakında çalacağını bildiğim halde, doğruca ona baktığım halde. Yan odadaki Sully ile Church'ü uyardırmasın diye düğmesine basmak için odanın öbür tarafına döndüm. Aptal ortaokul öğrencileri yarım saat daha fazla uyuyabiliyorlar diye kendilerini kral sanıyorlardı.



Aşağıya indiğimde annem benim için çoktan iki yumurta haşlamış ve bir bardak taze portakal suyu sıkılmıştı. O yumurtaları ne zaman haşladığını bilmiyordum. Dün gece yapmadığı kesindi ve an itibarıyla da sabahın körüydü. Sallanan atkuyruğuyla, üzerinde koşu kıyafetleriyle mutfak adasında oturmuş, tabletinde sağlıkla ilgili bir makale okuyordu. Saçlarının birkaç tutamı yerinden çıkmıştı ve koridorun ilerisinden su sesi geliyordu. Babamla birlikte sabah koşularından dönmüşlerdi. İğrenç.

“Günaydın, tatlım!” Başka bir evrende ses tonu normal sayılabilirdi ama bu evrende değildi. “Sana kahvaltı hazırladım. İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

Homurdandım. Sabahları şeytanın zamanıydı. Ve annem bir senedir haftada en az bir kez “solgun göründüğümü” söylemişti. Yumurta ve meyve suyunun önündeki tabureye çöküp yemeye başladım. Belki de kahve içmeyi denemeliydim. Kahvenin yardımı dokunabilirdi. Kahve beni aynı zamanda çılgın depresyon ataklarına da sürükleyebilirdi.

Annemin dirseğinin altında bugünkü *Westcliff Star* gazetesi vardı. Gazeteyi çekip ters çevirdim. Ön sayfasında WELLHOUSE VİRAJI'NDA BULUŞTULAR yazıyordu. Altında da Wellhouse Köprüsü'nün çıkışındaki virajın fotoğrafı vardı; zemin çelenkler, kurdeleler ve oyuncaklarla süslenmişti. İşte Indiana haberleri böyleydi: Ellerinde hiçbir şey yoktu, bu yüzden sayfayı, Wellhouse Virajı'nın her yıl büyük, beyaz köpekbalıklarından daha çok insanı öldürdüğüne dair hatırlatmalarla dolduruyorlardı. Ayrıca yerel Indiana haberleri: yoldaki virajı bir köpekbalığıyla kıyaslamak.

İlk yumurtayı bitirdim. Babam arka koridordan çıkageldi; naneli sakız paketi gibi kokuyordu ve üzerinde annemle koşuya çıktığı zaman giydiklerinden biraz daha farklı bir koşu kıyafeti vardı ki bu da üzerindeki bugünkü iş kıyafeti olduğu anlamına geliyordu.

“Günaydın, Yumurta!” Arkamda durup ellerini omuzlarıma koydu ve eğilip başımın tepesini öptü. Lakap yüzünden homurdanıp yumurtayı ağzıma attım. Haşlanmış yumurta cennetine gitti. “İyi uyudun mu?”

Omuz silktim. Sabahları kimseyle konuşmak istememem çok mu görülüyordu? Ağzımda ancak lezzetli yumurtaları yiyecek kadar enerji vardı; sözcüklere yetecek kadar yoktu. Üstelik yirmi dakika sonra arabama binip yedi saatliğine, istesem de istemesem de bir sürü konuşmanın gerçekleşeceği okula gitmek üzereydim.

Annem, bisiklete binmenin faydalarından bahsettiği anlaşılan sağlık makalesiyle babamı oyaladı. Onlara kulaklarımı tıkadım. Westcliff Lisesi bando takımının otobüs şoförünün geçen yaz bölge yarışmasından dönerken uyuyakaldığı ve Wellhouse Virajı'ndan uçtuğuna dair haberi okudum. Çığnedim. Ondan önce de kışın, oğluyla seyahat eden bir adam ölmüştü. Meyve suyumu içtim. Ve ondan önce de sabahın erken saatlerinde iki çocuğunu kreşe götüren bir kadın. Daha çok çığnedim. Bir grup sarhoş genç. Yumurtayı bitirdim. Görünmez buz tabakası üzerinde kayan yalnız bir kız. Meyve suyunu bitirdim. İnsanların virajdan uçup yamaçtan nehre düşmelerine engel olacak bir barikat yerleştirmeleri gerekirdi ama yok; Wellhouse Virajı olmadan, hiç haber çıkmıyordu.

“Unutma, bu akşamüzeri kardeşlerinin ilk futbol maçı var,” dedi annem, taburemden inip tabak ve bardağımı lavaboya götürürken. “Çok heyecanlılar ve destek vermek için hepimiz orada olmalıyız. Tamam mı?”

“Tamam mı?” demesinden nefret ediyordum. Sanki daha cümlesini bile bitirmeden ona kızmamı bekliyormuş gibi. Her zaman kavgaya hazırdı.

“Tamam,” dedim. Daha fazlasına gücüm yetmedi. Sırt çantamı, çizim defterimi ve ayakkabılarımı almak için tekrar odama çıktım. Beynime daha fazla kan gitsin diye birkaç kez zıpladım. *Yumurtalar yendi. Enerji depolandı. Çatışmaya hazırım.*

Tekrar bilgisayarına gidip tarayıcıyı açtım, *Canavar Deniz* forumlarına bakma isteğime karşı koydum. Yorumları okumuyordum ve okula gitmeden önce forumlara bakmıyordum. O bilgisayar tavşan deliğimdi; internet de harikalar diyarım.

Ancak içinde kaybolmamın bir önemi olmadığı zaman içine düşebilirdim.



Amity'nin iki doğum günü vardı. Birincisi herkesinki gibiydi ve bunu hatırlamıyordu. Bunu hatırlamadığı gerçeğine de çok kafa yormuyordu çünkü bir şeye kafa yormanın güzel sonuçlar doğurmadığını yıllar önce öğrenmişti. İkinci doğum gününüyse –ya da kendini nasıl bir ruh hali içinde bulduğuna bağlı olarak yeniden doğduğu günü– şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordu ve hayatının kalanı boyunca da hatırlayacağını tahmin ediyordu.

İkinci doğum günü, Gözcü'nün onu konakçısı olarak ele geçirdiği gündü.

2. BÖLÜM

Bazı insanlar *Canavar Deniz*'i bir fenomen olarak adlandı-
rıyordu. Birkaç makale. Bazı eleştirmenler. Hayranlar.

Ben ona fenomen diyemezdim çünkü onu ben yaratmıştım. Benim hikâyemdi –diğer her şeyden çok önemsedğim ve pek çok insanın keyif aldığı hikâye– ama ona fenomen diyemez-
dim çünkü bu kendi beğenmiş, narsistik bir davranış olurdu
ve açıkçası bu şekilde düşünmek bile mide bulandırıcıydı.

Tanınırlığa karşı tiksinti duymak tuhaf mıydı?

Canavar Deniz'le ilgili pek çok şey beni tiksindiriyordu.

Hikâyeyi açıklamak hem çok kolay hem de zordu. Bunu hiç yüz yüze yapmaya çalışmamıştım ama denemiş olsam sonunda birinin ayakkabılarına kusacağımı düşünüyordum. Bir şeyi internette açıklamak bir link verip, “Buyurun, oku-
yun,” demek kadar kolaydı. Linke tıklıyorlardı. Giriş sayfasını

okuyorlardı. Hoşlarına giderse okumaya devam ediyorlardı. Gitmezse, eh, ne yapalım, en azından konuşmak zorunda değildim.

Hikâyeyi, hikâyenin oldukça kullanışlı referansı olmaksızın açıklamak zorunda kalsam herhalde şöyle derdim:

“Uzak bir gezegen olan Orcus’ta, bir kız ile bir oğlan, yerliler ile Dünya’dan gelen sömürgeciler arasında uzun zamandır süregelen bir savaşın karşı taraflarında yer alıyorlar. Kız ve oğlan, tek zayıf noktası birbirleri olan birer parazit enerji yaratığının konakçıları. Kocaman bir okyanus var ve o okyanusta canavarlar var. Olaylar gelişiyor. Renkler güzel.”

Yazar değil de çizer olmamın bir sebebi vardı.

Canavar Deniz’i üç yıl önce yayınlamaya başlamıştım ama orijinal gönderi Beyintakımı sitesinde belirdiğinde büyük ses getirmişti. İnsanlar onu görmüştü. Okumaya başlamışlardı.

Önemsemişlerdi.

Çok tuhaf bir şeydi. Benden başka insanlar hikâyeyi önemsediler. Amity ile Damien’i ve Orcus’un kaderini önemsiyorlardı. Sayfaları vaktinde paylaşıp paylaşmadığımı ve ne kadar iyi göründüklerini önemsiyorlardı. Beni bile, kim olduğumu önemsiyorlardı, ama hiçbir zaman rumuzumdan öteye geçemediler. Hayranlar geçemedi, troller geçemedi, makaleler ve eleştirmenler geçemedi. Belki de yaratıcının anonimliği hikâyeyi daha çok fenomen haline getirdi. Beni üzerinde çalışamayacak kadar tiksintmekten kurtardığı kesindi. Menajer ve yayıncılardan *Canavar Deniz*’i kitap haline getirmekle ilgili e- postalar alıyordum ama hemen siliyordum; geleneksel yayıncılık, kurumsal bir makinenin bebeğimi tartaklayacağı

düşüncesiyle bunalmamak için ara sıra savuşturduğum korkutucu, büyük bir şeydi.

Canavar Deniz'i fenomen olmak için yapmadım; istediğim hikâye bu olduğu için yaptım. Hâlâ devam ediyordum çünkü içimde, yüreğimi saran, bunu yapmam gerektiğini söyleyen bir şey vardı. Bu dünyaya bunu yaratmaya gelmiştim; kendim için ve hayranlarım için. Bu hikâye. O benimdi ve onu dünyaya getirmek benim görevimdi.

Böyle söyleyince kulağa kendini beğenmiş biri gibi mi geliyordum?

Umurumda değildi.

Gerçek buydu.

CANAVAR DENİZ FORUMLARI

KULLANICI PROFİLİ

BayanTakımyıldızı**

Yönetici



YAŞ: 00

LOKASYON: Gece Adası

İLGİ ALANLARI: Deniz canavarlarına binmek, yıldız haritası çıkarmak, kurmalı sarayları keşfe çıkmak.

Takipçiler 2.340.228 | Takip Ettikleri 0 | Gönderileri 5009

GÜNCELLEMELER

[Önceki güncellemeleri görüntüle](#)

14 Ekim 2016

Unutmayın, yeni *Canavar Deniz* tişörtleri bu hafta satışta! Amity ile Dallas, Damien ve dehşet kargaları ile bir sürü deniz canavarımız var. Gidip bakın! canavardeniz.com/magaza

15 Ekim 2016

Vay canına, tişörtleri tükettiniz. Yakında daha fazlası geliyor! (Ayrıca gelecek bölümü de unutmayın!)

17 Ekim 2016

Bence bu akşamki sayfaları çok beğeneceksiniz çocuklar.
...

18 Ekim 2016

Hehehehehe beğeneceğinizi söylemiştim >:D

19 Ekim 2016

Evet, evet, biliyorum, çok kötüyüm.

19 Ekim 2016

Tişörtleri o kadar beğendiniz ki bu hafta da satışa
çıkacaklar! Taze baskı!

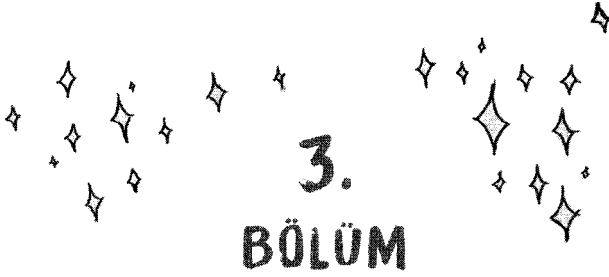
20 Ekim 2016

Bu akşamki *Köpek Günleri*¹ için heyecanlıyım! Herkesi
sohbet odasında görmeyi umuyorum.

1 Yazın en sıcak günleri için kullanılan ifade. (ç.n.)



Yeniden doğmanın nasıl hissettirdiği sorulduğunda Amity ancak, "Acı verici," sözleriyle yanıt verebildi. Saf enerjiden oluşan bir yaratık içine sızıp genetik yapısını yeniden düzenlemişti. Başka nasıl hissettirebilirdi ki? Ama Gece Adası'nın insanları ısrarcı ve oldukça spiritüel kişilerdi, Gözcü de en önemli gardiyanlarından biriydi, o yüzden Amity cevabını sonunda, "Aydınlatıcı," olarak değiştirdi.



3. BÖLÜM

Okul her zamankinden daha fazla ceza gibi geliyordu.

Umurumda değildi. Bu güzel ekim sabahında dolabımın önünde durup koridora baktım. Koridorun girişini bir mezuniyet maçı flaması süslüyor, öğrencilere bu cuma akşamı yapılacak futbol maçına bilet almalarını hatırlatıyordu. Birileri o flamayı oraya asmıştı. Tanrım, birileri o flamayı *yapmıştı*. Birileri onu boyamış, süslemişti. Yanımdan bu mezuniyet maçı moral haftası için giyinmiş öğrenciler geçti ki bugünün teması hippie stiliydi. Etrafta bir sürü barış işareti ile batık uçuşuyordu. Bu kadar okul ruhu fazlaydı.

Her akşam ödevimi zor bitiriyordum; diğer herkes bu kadar umursayacak gücü kendinde nasıl buluyordu? En çok eğlenen, en gülünç kostümleri giyenler benim gibi son sınıf

öğrencileriydi. Nasıl? Neden? Bunlar makul sorulardı: Birileri bir fıkra anlatmış da espriyi kaçırmışım ve şimdi de herkes bensiz gülüyormuş gibi hissediyordum.

Üzerimde streç kot pantolon ve bol bir tişörtle dolabın önünde durmuş, pes edip etkinlik dersliğine gitmek zorunda olduğum ana kadar dakikaları sayıyordum. Batık saç bantları ile pembe camlı gözlükler takmış bir grup erkek öğrenci benimkinin yanındaki dolabın önüne toplandı; içlerinden biri dolabı öyle sert açtı ki kürekkemiklerimin arasına çarptı. Bunu yapan çocuk özür dileyerek oldu, sonra çarptığı kişinin ben olduğumu görünce sesini alçaltıp pek gizlemediği homurtular çıkararak güldü. Başımı çevirdim ve içlerinden biri kapüşonunu başına geçirip de kamburunu çıkarıp ellerini eğri büğrü pençeler gibi tutarak bir mağara hayvanı gibi hareketler yaptığında grup oradan ayrılana kadar onları yok saydım. Diğer çocuklar da sanki hâlâ görüş alanımda değillermiş gibi güldüler. Ben de kendi kapüşonumu başıma geçirdim.

Burayı anlamıyordum ama içinde sadece yedi ay daha hayatta kalmam gerekiyordu; mezuniyete kadar, üniversiteye kadar yedi ay. Ve üniversite, *Canavar Deniz* hayran forumlarındaki saygıdeğer birkaç kaynaktan duyduğuma göre liseden tuhaf şekilde çok daha iyiydi.

Orada olmak istiyordum. Lisenin zavallı bir yer sayıldığı, istemediğim sürece insanların yanında olmak zorunda kalmadığım ve kimsenin ne giydiğimi, nasıl göründüğümü ya da ne yaptığımı umursamadığı yerde olmak istiyordum.

Oğlanlar köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda dikkatler üzerimden çekilince dolabıma döndüm. Birinci sınıfta dolabımı grafikler ve en sevdiğim kitap serisi *Hipnoz'un Çocukları* için

yaptığım hayran çizimleriyle süslemiştim. Kenarda köşede *Canavar Deniz*'in ilk birkaç eskizi gizliydi ama bu *Canavar Deniz*'in popülerleşmesinden önceydi. Şimdi dolabım okul eşyalarım dışında boştu. İstatistik ve tarih kitaplarımı sırt çantama attım. Çizim defterimi koltukaltıma kısırdım. Sırt çantamı omzuma atıp onurumu güvenli bir şekilde gizleyerek dersliğe doğru yola koyuldum.

“Eliza. Kısa süreliğine sana ihtiyacım var.” Bayan Grier'in bir şeye ihtiyacı olduğunda dersliğine ilk giren öğrenciyi yakalamak gibi kötü bir alışkanlığı vardı ve bugün o mutlu öğretmenin ele geçirdiği şanslı öğrenci bendim. Gözlerinin içi gülerken bana baktı; havaya uygun olmayan sarı bir elbise ve muz şeklindeki küpeleriyle mutluluğun resmi gibiydi.

Bana dokunmasını istemediğimi düşünmesin diye kolumu yavaşça elinden kurtardım. Bayan Grier beni rahatsız etmiyordu. Çoğu zaman onu severdim. Etkinlik dersi yerine gerçek bir derse girmesini çok isterdim çünkü beni zorla koşturmuyordu ve derse gelmeyi katılım notunuz için yeterli buluyordu.

“Bugün okula yeni transfer olan bir öğrencimiz var,” dedi gülümseyerek kenara çekilip. Arkasında, benden biraz daha uzun boylu, futbolcu iriliğinde, üzerinde kot pantolon ile Westcliff Lisesi tişörtü olan bir çocuk duruyordu. Buraya geleli daha bir gün bile olmamıştı ve şimdiden okul ruhuna kapılmıştı. Bir elini kısa, koyu renk saçlarından geçirip gözücuyla bana baktı; yüzü, beni tam olarak görmüyormuş gibi ifadesizdi. Tam olarak kaçınmaya çalıştığım türden biriydi; görünmez

olmak hoşuma gidiyordu, görünmez *olmam gerekiyormuş* gibi bakan birinin yanında olmak değil.

“Bu Wallace,” dedi Bayan Grier. “Ona okulla ilgili bilgi verip bu ders bitmeden önce ders programını hazırlamasında yardımcı olursun diye düşündüm.”

Omuz silktim. Ona hayır demeyecektim. “Hayır”, genellikle çözümden çok problem yaratıyordu. Bayan Grier gülümsedi.

“Harika! Wallace, bu Eliza. Gidip yanına oturabilirsin.”

Wallace, peşimden sınıfın arkasındaki sırama geldi. Yavaş hareket ediyor, yavaşça oturuyor ve etrafa sanki hâlâ uyuyormuş gibi bakıyordu. Tekrar gözucuyla bana baktı ve ben bir şey söylemeyince cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarını okumaya başladı.

Ben de ona bir şey söylemek istemiyordum zaten. Okul o kadar kafa karıştırıcı değildi; kendi başına çözecek kadar zeki olduğuna emindim.

Sıramda bacaklarımı altına kıvrıp eskiz defterimi kimse içindekileri göremesin diye bacaklarıma yasladım ve bir sonraki *Canavar Deniz* sayfası üzerine çalışmaya başladım. Wallace’i unuttum. Bayan Grier’ı unuttum. Bütün okulu unuttum.

Gittim.

Günü her zamanki gibi atlattım; öğretmenlerin beni hiç göremeyeceği kadar iyi bir şekilde ortadan kaybolarak ve telefonumdan *Canavar Deniz* forumlarına bakma dürtüsüne karşı koyarak. Konuşacak arkadaşların olduğunda okulda vakit geçirmenin çok daha kolay olduğunu duymuştum ama bütün arkadaşlarım internetteydi. Eskiden internet dışından arkadaşlarım vardı. Ya da en azından olduğunu sanıyordum. Çocukken okulda ve mahalleimde arkadaşlarım vardı ama hiç

yakın arkadaşlarım olmadı. Beni yatıya ya da sinemaya davet eden arkadaşlarım olmadı hiç. Birkaç doğum günü partisine davet edildim ama bazen annem diğer annelere baskı yaptığı için davet edildiğimi düşünüyordum. O zamanlar tuhaf bir çocuktum ve hâlâ tuhaftım. Ama artık ne ben ne de sınıf arkadaşlarım yüzeysel bir düzeyin ötesinde iletişimde bulunmamız gerektiğine dair bir sanrı içindeydik.

Babam tuhaf olduğumu sanmamın normal olduğunu söylüyordu. “Yumurta, senin yaşındaki pek çok çocuk böyle düşünüyor diyorsam bana güvenmen gerek.” Belki de haklıydı. Tek bildiğim, geçen yıl Casey Miller’ın koridorda arkasından geldiğimi gördüğünde ciddi ciddi ödü patlayarak *ciyaklayıp* koşarak uzaklaştığıydı. Tabii ki hemen sonra gönülsüzce özür dilemişti ama ders arasında kalabalık bir koridordu; kim arkasında bir başka öğrenci olduğu için korkardı ki? Bu olaydan bir hafta önce çok fena bir regl sancısı yüzünden beden eğitimi dersine geç girip bütün sınıfın on dakikalık bir merdiven egzersizi cezası almasına sebep olduğumda etkisi bugüne dek sürecek, katillere saklanması gereken bakışlara hak kazandığımı da biliyordum. Ve ondan birkaç ay önce de Manny Rodriguez’in bazı yüzücü arkadaşlarını öğle yemeği kuyruğunda önümü kesmeye davet ettiğini ancak başlarına bir musibet getireceğimden korktukları için teklifinin reddildiğini biliyordum.

Öyle birine mi benziyordum? Bir tarikat mensubuna? Dindar bir fanatiğe? Televizyonun en çok izlendiği saatte yayınlanan bir suç programında haftanın kötü adamı seçilmeyi hak edecek kadar tuhaf mıydım?

Bizimkiler neden daha fazla arkadaşım olmadığını merak ediyorlardı ve sebebi şuydu: Bu insanlarla arkadaş olmak istemiyordum. Nazik olanları bile beni tuhaf buluyordu; projelerde benimle eşleştiklerinde yüzlerinden okunuyordu. Öğretmen grupları eşleştiren sırada sizinkine geldiğinde adını söylememesi için dua ettiğiniz kişiydim ben. Berbat bir öğrenci olduğum için ya da bütün işi size yıktığım için değil, bir evsiz gibi giyindiğim ve hiç konuşmadığım için. Çok küçükken bu sevimli geliyordu. Şimdi tuhaf olmuştu.

Büyüdüğümde bunu atlatmış olmam gerekirdi.

Sosyalleşmek istemem gerekirdi.

Gözlerimle görebildiğim ve ellerimle dokunabildiğim arkadaşlarım olsun istemem gerekirdi.

Ama çoktan, yaşamak için fazla tuhaf olduğuma karar vermiş insanlarla arkadaş olmak istemiyordum. Belki kim olduğumu ve yaptığım şeyi bilselerdi, o zaman o kadar tuhaf olduğumu düşünmezlerdi. Belki o zaman *tuhaf* sadece *eksantrik* olurdu. Ama bu okulda olabileceğim tek kişi Eliza Mirk'tü ve Eliza Mirk'ün herhangi birinin hayatında zerre önemi yoktu. Benimki dahil.

Yedinci ders zili çaldığında elimde *Canavar Deniz*'in boyanmaya hazır yepyeni bir sayfası vardı ama aklım evdeki, hâlâ bitirmem gereken sayfadaydı. Yeni sayfalar her zaman cuma akşamları yayınlanıyordu, TV programları ya da sportif etkinlikler gibi. Okurlarım istikrardan hoşlanıyordu. Ben de bunu onlara sağlamaktan hoşlanıyordum.

İhtiyacım olmayan kitapları tekrar dolabıma atıp duvar dibinden yürüyerek ve neredeyse orada olduğumu hissetme-

yinceye kadar küçölerek otoparkın yolunu tuttum. Çoğu öğrenci çoktan arabasına binmiş, otoparkı tıkağıştı. Okulun ön kapılarından çıkıp çantamda anahtarlarımı aradım.

Wallace denen çocuk ön patikadaki banklardan birinde oturuyordu; bir elinde ekranı sanki bir mesaj bekliyormuş gibi kendisine dönük tuttuğı telefonu, diğesindeyse kucagında duran klasördeki bir deste kâğıda bir şeyler yazabilmek için bir kalem vardı. Hâlâ sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu. Birilerinin onu eve bırakmasına ihtiyacı olabilirdi. Ya da belki sadece akıllıydı ve gitmek için otoparkın boşalmasını beklemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Kapıların önünde durup bir an onu izledim. Onu eve bırakmayı teklif edebilirdim ama bu tuhaf olurdu. Eliza Mirk insanları bir yerlere bırakmayı teklif etmezdi ve kimse de ondan bunu istemezdi.

Başını kaldırdığını görünce arkamı dönüp aceleyle arabama ilerledim.

4. BÖLÜM

Kıyamet_İneği: yeni sayfa üzerine mi çalışıyorsun?

PusluPusucu: Hayır; daha önce bitirmiştım. Şimdi arabayla erkek kardeşlerimin futbol maçına gidiyorum. Yanımda sadece eskiz defterim var.

buğdaygevreği: Tüh.

buğdaygevreği: Yardım paketimi aldın mı?

PusluPusucu: Hayır! Bir tane daha mı gönderdin? Hiç gerek yoktu, Em!

buğdaygevreği: :DDD size bir şeyler göndermeyi çok seviyorum!! Hem bu seferkinde iyi şeyler var.

Kıyamet_İneği: ne zaman yok ki?

Kıyamet_İneği: ayrıca BENİM paketim nerede???

buğdaygevreği: ah sakın ol sana da bir tane geliyor
şapşal

buğdaygevreği: E *Köpek Günleri* canlı yayınında
buralarda olacaksın değil mi

PusluPusucu: Herhalde. *Köpek Günleri*'ni
kaçıracağıma kendi ayağımı yerim.

Kıyamet_İneği: *ekran resmi alıyor*

Kıyamet_İneği: *köpek günleri*'ni kaçırırsa eliza'nın
kendi ayağını yiyeceği kayıtlara geçsin.

buğdaygevreği: Beyintakımı buna bayılırdı.

buğdaygevreği: *Canavar Deniz*'in yaratıcısı bir
gençlik pembe dizisinde kendi ayağını yiyor

Kıyamet_İneği: ucuz bir gençlik pembe dizisi.

PusluPusucu: Ucuz bir gençlik pembe dizisi? Evet.
Aşırı eğlenceli? Yine evet.

buğdaygevreği: Amin

“Yine erkek arkadaşınla mı yazışıyorsun?” Sully beni yan
tarafımdan dürtüp çenesini omzuma koydu. O böyle deyince
Church de diğer tarafımda arabanın penceresinden uzaklaşıp
bana doğru eğildi. Telefonumu ters çevirip kucağımdaki çizim
defterime koydum.

“Ekranıma bakmayı kesin,” diye parladım. “Ayrıca erkek
arkadaşımla yazışmıyorum. Sadece Max ve Emmy.”

“Ah, *sadece* Max ve Emmy,” dedi Sully, havada tırnak işareti yaparak. “Tabii.” Church de hemen ardından pis pis gülüp tırnak işaretlerini tekrarladı.

Annem yolcu koltuğundan, neşeli bir şekilde, “Uslu durun,” dedi. Babam da ona katıldığını gösteren bir ses çıkardı.

Sully ile Church’ün futsal oynadığı spor salonunun otoparkına girdik. Yarım saatlik yolculuk Max ile Emmy sayesinde çabuk geçti ama iki kâbus çocuk arabadan inene kadar tekrar telefonuma bakmadım. Sonra telefonuma gömülüp annemle babamın peşinden binaya girdim.

Kıyamet_İneği: cidden ama *köpek günleri* çok kötü

buğdaygevreği: Heather’in Ben’le çıktığı ikinci sezondan daha kötü değil

Kıyamet_İneği: heather ikinci sezonda jason’la çıkıyor ben’le değil

buğdaygevreği: Dedi *Köpek Günleri*’ni izlemeyen çocuk

Kıyamet_İneği: ...

buğdaygevreği: Bak ne hale düştün

Kıs kıs güldüm. Babam omzunun üzerinden bana baktı. “Bu kadar komik olan ne, Yumurta?”

Telefonu kapayıp tekrar çizim defterime koydum.

Rahatsızlığım aydınlıktaki küçük kara noktalar gibi yayılıp mizah duygumu bastırdı. “Hiç.”

Bizimkilerin yine bana bakmadığından emin olana kadar telefonumu aşağıda tutup gözlerimi karşıya diktim. Spor salonu her şeyden çok hangara benziyordu. Farklı sahalar arasında paravan görevi gören portatif duvarlarıyla kocaman, boş bir oda. Voleybol, basketbol, tenis. Mekân kocamandı. Merkezinde tribünleriyle eksiksiz, etrafı duvarlarla çevrili bir futbol sahası vardı. Bir fotoğraf çekip sohbet grubuna gönderdim.

PusluPusucu: Burası tam bir cehennem.

buğdaygevreği: Kız kardeşim o spor salonlarından birine gidiyor

buğdaygevreği: Bende duş alma isteği uyandırıyorlar

Kıyamet_İneği: tuhaf şekilde spesifik oldu, ems. senin için üzüldüm, e.

PusluPusucu: Burada ölünce beni resimlerimle gömün.

Kıyamet_İneği: şarkılar söylenecek. muhtemelen yas tutulacak. birilerinin hayranlara haber vermesi gerekecek, tabii. Forumların baş güvenlik yöneticisi olarak bu sorumluluğu üstleniyorum.

buğdaygevreği: Ne ara kendine Baş Güvenlik Yöneticisi demeye başladın

buğdaygevreği: Tek yaptığın trolleri engellemek

“Ah, Eliza, bak.” Annemin eli omzuma değdi. Başımı kaldırıncı spor salonunun girişindeki panoya asılmış bir posteri

incelediğini gördüm. Babam ve kardeşlerim çoktan takımların maç için ısınma egzersizleri yaptığı futbol alanına gitmişti. “Yakında tenis dersleri vermeye başlayacaklarmış. Gerçekten tenisi seversin diye düşünüyorum; bireysel bir spor ve harika bir egzersiz.”

“Hayır,” deyip telefonuma döndüm. Annem anında pes etti.

Bu süreci yıllar içinde istikrarlı bir şekilde geliştirdik. Küçükken ve söz hakkım yokken bizimkiler beni akla gelebilecek bütün sporlara yazdırdılar. Küçükler Beyzbol Ligi. Futbol. Basketbol. Voleybol. Hepsinden nefret ettim çünkü koordinasyonum çok zayıftı -zayıf- ve konuşmaktan hoşlanmıyordum -hoşlanmıyorum-, o yüzden iyi oynamadım ve takım arkadaşlarım gitmemi istedi. Babama softbolu bırakmak istediğimi ilk söylediğimde küplere bindi ve bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Annem de beni takıma dönmeye ikna etmeye çalıştı.

İnsanın karakterini şekillendirirdi. Arkadaş edinmeme faydası olurdu. İyi bir egzersizdi.

Reddettim. Sonra diğer sporları da bıraktım. Onları üstümden atmak bir dizi eski, ağır zırhı çıkarmak gibiydi. Church ile Sully sporu seviyordu, böylece üzerimdeki ilgi biraz azaldı ama bizimkiler hâlâ denemeye devam ediyordu. Hayır dedikçe denemeye devam ediyorlardı. Ben de hayır demeye devam ediyordum.

Artık onların bir şey önerdiği, benim hayır dediğim ve konunun orada kapandığı bir noktaya geldik.

Annemin peşinden futbol sahasına gittim ve tribünlerin en altında yanma oturdum. Babam elinde koç klasörüyle saha kenarında durmuş, bir grup gök mavisi üniformalı, uzun ince

yapılı, on dört ve altı yaş grubu gençle konuşuyordu. Cebimden kalemlerimi ve silgimi çıkarıp çizim defterimi açtım.

“Keşke bunu hep yanında taşımasan,” dedi annem. “Kardeşlerinin maçını izlesen olmaz mı?”

Bir ona, bir sahaya, sonra tekrar çizim defterime baktım. Duymak isteyeceği bir cevabım yoktu, ben de cevap vermedim.





Taken ve Damian'ın
tıpatıp ym görünmesi
gerekir ama bir
sebep bu
beceremiyorum



Eve *Köpek Günleri*'ni izleyebileceğim vakitte döndük. Terli Church'ün üzerinden geçerek arabadan indim, aceleyle odama giderken buzdolabından bir şişe su aldım, çalışma masasının bir köşesinde, bilgisayarın yanında duran küçük televizyonu açıp istediğimi bulana kadar kanalları gezdim. Jenerik akmaya başladı. Bilgisayarı açıp aceleyle internet sitesine girdim.

canavardeniz.com yalnızca bugüne kadar yaptığım bütün *Canavar Deniz* sayfalarının bulunduğu ilk yer değil, aynı zamanda çizgi romanın en geniş hayran forumlarına ve haftada bir hayranlarla birlikte *Köpek Günleri*'ni izlemek için rumuzumla giriş yaptığım sohbet sayfasına açılan linkin bulunduğu yerd. BayanTakımyıldızı'nın canlı sohbete katıldığı tek zaman buydu.

BayanTakımyıldızı: GELDİM! Merak etmeyin, buradayım!

Moby66: Oley!

KimKız: Oleleiyo

Hustonınproblemi: Gelmeyeceksin sandık!

Bunları bir dizi başka yorum takip etti. Sohbette genellikle o kadar çok kişi oluyordu ki hiçbirine cevap veremiyordum. Diziyile ilgili bir şeyler yumurtluyordum, onlar cevaplıyordu. Mesele büyük ölçüde orada olmam ve aynı şeyi izlememizdi ve bir kez olsun kimse *Canavar Deniz*'den bahsetmiyordu.

Canavar Deniz'i ben de onlar kadar –muhtemelen daha çok– seviyordum ama benim bile ara sıra havadan sudan konuşmaya ihtiyacım vardı.

Telefonumda hâlâ açık olan PusluPusucu hesabımdan özel bir mesaj geldi.

Kıyamet_İneği: bu bölümü sabırsızlıkla bekliyorum!

Spencer, jane'in lezbiyen olduğunu ve onun eski sevgilisiyle çıktığını öğrenecek mi??

Max bunu asla uluorta kabul etmezdi ama *Köpek Günleri*'ni izlemeyi diğerlerimiz kadar seviyordu. Sadece Emmy ve ben biliyorduk ama o sırada Emmy ana sohbet sayfasında hayranlarla flörtleşmekle fazlasıyla meşguldü.

Max'e saçma sapan birkaç emoji gönderip *Köpek Günleri*'nin Spencer'in gerçekten de Jane'in lezbiyen olduğunu itiraf ettiği ve şimdi onun eski kız arkadaşı Jennifer'la çıktığını öğrendiği ilk sahneleri sırasında ana sohbet sayfasında yorum yazmaya başladım. Bu, senaryoda saçma bir ters köşe miydi yoksa dizi gerçekten gey haklarına dair bir şeyler mi söylemeye çalışıyordu, bilemiyordum. Bunu sohbet sayfasına yazdım. Bayıldılar.

İlk reklam arasında bugün okulda çizdiğim yeni *Canavar Deniz* sayfasını tarayıcıdan bilgisayara aktardım ve çizgi çalışmasına başlamak için Photoshop'u açtım. Çizim ekranım ahırdan fırlamaya hazır bir yarış atı gibi beni bekliyordu; ekranı bilgisayarımın ekranını gösteriyordu. Kirlenmemesi için leke önleyicimi –başparmak, işaretparmağı ve ortaparmağı kesik eski bir eldiven– sağ elime geçirip yavaş hareketlerle

parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Hiçbir şey bir çalışmayı kötü el hareketlerinden daha hızlı mahvedemezdi.

Çizgi çalışması her sayfanın en sevdiğim kısmıydı. Renklendirme ikinci geliyordu ama çizgi çalışmasının başka hiçbir şeyin yarışamayacağı bir inceliği vardı. İyi çizgiler bir resmi vezir de rezil de edebilirdi. Ayrıca bu sayfada çok güzel çizimler olacaktı: Şimdi Amity ve Damien, Orcus'lular ile Dünyalıların terk edilmiş toprakların kontrolü için çatıştıkları Kum Savaşları'nın ortasındaydı.

*Canavar Deniz'*de pek çok element gücü yer alıyordu, oldukça anime tarzındaydı, o yüzden çoğu savaşın çizimleri çok güzeldi. Özellikle de Amity ile Damien olduğunda, çünkü onlar savaşta kristal ve sis kullanıyordu. Açılar ve kıvrımlar. Nefis.

Doğru düzgün bir şey yapma fırsatı bulamadan reklamlar sona erdi. Kalemimi bırakıp sohbete döndüğümde yorumcular arasında birkaç kaydadeğer yeni katılımcı olduğunu gördüm.

BayanTakımyıldızı: umarım o reklam arasında kimse bir sorun çıkarmamıştır.

yağmuryağdıran: "Sorun"u tanımla

Soğuk_Sunulan_Ateş: Sorun: Bu çocuk

yağmuryağdıran: Güzel.

Soğuk_Sunulan_Ateş: Sorun: elimden geleni yapıyorum.

Bu hızlı yazışmanın altında bir dizi coşkulu “yağmuryağdırın!!” ile birkaç “Melekler burada!” vardı.

Melekler, isimlerini *Canavar Deniz*’deki Orcus gezegeninin gardiyanları olan meleklerden alan beş hayranın oluşturduğu bir gruptu. Yağmuryağdırın ve diğer hayran Meleklerle pek iletişime geçmemiştim ama panolarda onlara rastlıyordum. Onları panolarda görmemek imkânsız sayılırdı. Neredeyse benim kadar popülerdiler.

Televizyondaki müzik giderek yükseldi. Tam başımı çevirdiğimde Jane’in Spencer’in bebeğine hamile olduğunu öğrendim ve sonra bir reklam daha girdi. Gerçekten de sorunlara dikkat çeken bir bölüm çıkarma peşindeydiler. Ana sohbet sayfasına döndüm.

BayanTakımyıldızı: Bir hamilelik daha?! Bu dizi şimdiden bir bebeği doğurdu, bir tanesini evlatlık verdi ve bir tane de kürtaj yaptı! Bu sorunu GERÇEK GENÇLİK YAŞANTISINA bağlı kalarak nasıl çözecekler ki?

yağmuryağdırın: Hahahahahahaha

Cevap hemen belirdi ve içimi bir sıcaklık kapladı. Başkaları da güldü ama beni etkileyen yağmuryağdırın’ın cevabı oldu. *Canavar Deniz*’in en çok takip edilen hayran kurgu yazarı oydu. Çalışmalarından bazılarını görmüştüm. Gerçekten komik biriydi. Gerçek anlamda çok ama çok komik. İstesem de *Canavar Deniz*’i o kadar komik yapamazdım, o denli komikti.

Bu yüzden, onun söylediğim bir şeye gülmesi piyango kazanmışım gibi hissettiriyordu.

Sonra şöyle yazdı:

yağmuryağdıran: SÜRPRİZ SON bebek aslında Jennifer'ınmış. Jane bundan çok önce Spencer'i aldatıyormuş. Bebek doğduğunda adını Janifer koyup banliyöde mutlu bir lezbiyen hayatı sürmüşler ve Spencer bir daha akıllarına gelmemiş.

"Janifer"ı görünce az kalsın bilgisayarımın her yerine su püskürtüyordum. Sohbetteki diğer bütün mesajlar, diğer bütün sesler yavaşça kayboldu ve gözüm yalnızca yağmuryağdıran'ın mesajlarındaydı.

Soğuk_Sunulan_Ateş: Bir dakika, iki lezbiyen biyolojik olarak nasıl bebek yapabilmiş?

yağmuryağdıran: Ee affedersin ama kimse biyolojik olarak Jennifer'ın bebeği demedi. Kan=/= aile. Haksız mıyım? Millet?

BayanTakımyıldızı: Pardon, ben hâlâ "Janifer"ı sindirmeye çalışıyorum.

yağmuryağdıran: Hoşuna gitti, değil mi? ;)

Tanrım, göz kırpan surat. İfadelerin en kışkırtıcısı. Yüzüm kızarmaya başlayınca görecekti kimse olmadığı halde yanaklarımı ovuşturdum. Ne kadar da kendinden emin, ukala bir piçti. Okuldaki erkekler bende asla bu etkiyi yaratmıyordu; sebebi yüzlerini görebilmem mi yoksa onların

benimkini görebilmesi miydi bilmiyordum. Sadece internette tanıştığım insanlara karşı böyle hisler duyuyordum ve açıkçası yağmuryağdıran çok uzun zamandır bunu başaran ilk kişiydi. Bu sohbet sayfasında sadece benimle konuşuyormuş gibiydi. Kalabalık bir partide, bir kanepede yan yana oturan iki kişiymişiz gibi.

Şimdi asıl soru şuydu:

Cevap verecek miydim?

Parmaklarım klavyenin üzerinde oyalandı. Televizyonda bir sivilce ilacı reklamının ardından *Köpek Günleri*'nden sonra başlayacak programın reklamı çıktı. Şöyle yazdım:

BayanTakımyıldızı: ah, biliyorsun. ;)

Ne kaçamak cevap ama. En azından göz kırpan surat koymuştum. Büyük zekâ eksikliğini örtmeye yetecek kadar cilveli gelmiş olabilirdi. Bu aptalcaydı çünkü internette sevdiğim şey buydu; ağzınızdan çıkmadan önce ne söyleyeceğinizi düşünecek zaman veriyordu. Ama beynim düzgün çalışmıyordu, BayanTakımyıldızı olarak biriyle uluorta flörtleşmenin akıllıca olduğundan emin değildim ve yağmuryağdıran'ın kim olduğunu bile bilmiyordum. Anne babasının evinin bodrumunda yaşayan, parmakları cipsli, giderek genişleyen göbeğiyle artık üstüne olmayan *Yıldız Savaşları* tişörtlerinin koleksiyonunu yapan, kırk yaşında bir herif olabilirdi.

Çizgi çalışmama döndüm. Titreyen ellerim çizim ekranında sakinleşti ve çizgiler pürüzsüz ve kalın çıktı. Çizim yapmak o göz kırpan suratı ve cevaben gönderdiğim göz kırpan suratı düşünürken beni oyalıyordu.

Siyah arka plan üzerinde uçuşan beyaz saçları ve koyu turuncu gözleriyle Amity çizgi çizgi belirdi. Henüz rengi yoktu ama ne zaman onu çizsem rengini üzerinde görüyordum. Hareketsizken bile rengi göze çarpan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmiştim. Diğerlerinin ister istemez fark edeceği kadar canlı biri. Bunu sağlayan Amity'nin gözleri, saçları ya da hatta teni değildi. Sadece kendisiydi.

Amity'nin sağ kolu boyunca parıltıdan –düşmanlarına fırlatılmaya hazır duran– bıçağımsı kristalleri sonraya sakladım. Dizi devam ediyordu.

Yağmuryağdıran sohbet sayfasında başka hiçbir şey söylemedi. Ara sıra girip diziyle ilgili yorumlar yaptım ama çoğunlukla geri çekilip, düşünmeyi bıraktım ve çok kötü kararlar sonucunda hatalarından ders alarak ergen rolü yapan yirmili yaşlardaki güzel bir grup genci izlemenin keyfini çıkardım. Ara sıra bir trol hesap kocaman harfler ya da dizi dizi emojilerle sohbet penceresini ele geçirir, `Forges_of_Risht` hesabı da gelip onları engellerdi.

Telefonumda Max'ten bir mesaj belirdi.

Kıyamet_İneği: Forges, engeli çıktı.

PusluPusucu: Harika iş, asker.

Kıyamet_İneği: gördün mü, bu işe beni almanın bir sebebi var.

PusluPusucu: Evet, Emmy hem bunu yapıp hem de internet sitesiyle ilgilenmek zorunda kalmasın diye.

Kıyamet_İneği: aman ne komik.

PusluPusucu: Cidden ama, iyi iş çıkardın. Kimse senin kadar iyi engel çakamaz.

Max daha fazla emoji gönderdi. Salsa yapan bir kadın. Oje sürülen tırnak. Bir şimşek. *Canavar Deniz* forumunun sohbet sayfasına emojileri dahil etmesi için Emmy'yi düzenli olarak sıkıştırıyordu ve Emmy de reddediyordu çünkü bunu komik buluyordu.

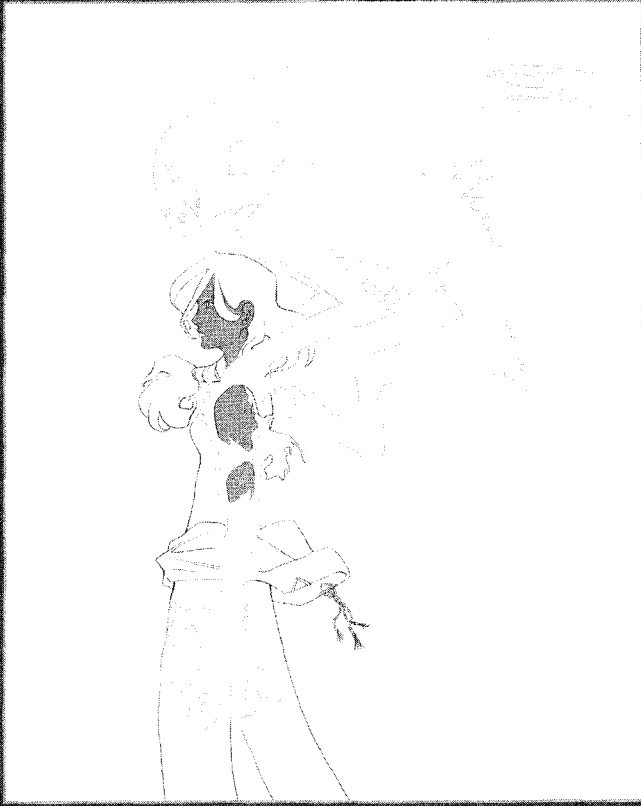
Emmy, *Köpek Günleri*'nin sohbet sayfasına, öyle hızlı bir yanıt seline sebep olan bir şey yazdı ki birinci yorumun ne olduğuna bakmak için sayfayı zor yukarı çektim.

Max ile Emmy forumları yönetmeye yardım eden yegâne kişiler olmamalarına rağmen en iyileriydiler. Ve beni BayanTakımyıldızı olarak değil Eliza olarak tanıyan da bir tek onlardı. Max benim için forumun güvenlik yöneticisi olmadan önce, hatta *Canavar Deniz*'in linkini Beyintakımı'nda paylaşarak hayranların ilgisini çekmesini sağlamasından bile önce, *Hipnoz'un Çocukları* forumlarında kılı kırk yaran bir komplo teorisyeniydi. Ve Emmy, canavardeniz.com'u ve forumlar ile ürünlerimi sattığım çevrimiçi mağazayı hazırlamadan önce *Hipnoz'un Çocukları* forumlarının aranılan ismi, küçük bir şehre elektrik verecek kadar enerjiye sahip on bir yaşında bir hayrandı.

Hayran çalışmalarımı bulmasaydılar bunların hiçbiri gerçekleşmezdi. *Hipnoz'un Çocukları* forumlarındaki çizimlerimi ikisi ayrı ayrı bulmuştu ve o yazışmalarda sadece bize ait küçük bir alan yaratmıştık.

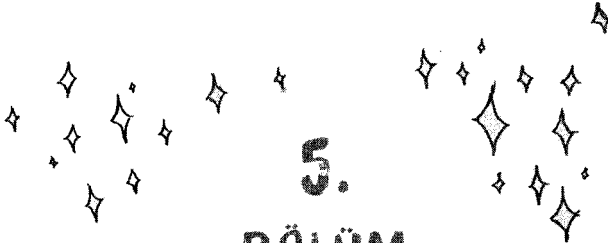
Arkadaşlarım vardı. Benden kilometrelerce ötede yaşıyor olabilirlerdi ve onlarla yalnızca ekrandan konuşuyor olabilirdim ama yine de arkadaşlarımdılar. Sadece *Canavar Deniz*'e göz kulak olmuyorlardı. *Bana* da göz kulak oluyorlardı.

Bütün bunların var olmasının sebebi Max ile Emmy'ydi.



Yeniden doğuşundan sonra, Gözcü'nün, zihninde oturmuş, onu izlediğini hissedebiliyordu. Onun içindeyken, elbette, Gözcü'nün Amity'ninkilerden başka gözleri yoktu, yine de verdiği his buydu. Başının arka tarafında yanan bir kömür parçası. Bazen omuzlarına tutunuyordu ama Amity yansımalarına baktığında orada hiçbir şey görmüyordu. Bunların, yeniden doğmasının ardından gelen rahatsızlıktan kalma halüsinasyonlar olup olmadığını bilmiyordu ya da sadece bu hisse alışmış olup olmadığını. Her şekilde, artık bunu hissetmiyordu. Ve Gözcü pazarlık yaptıkları ilk günden beri onunla konuşmamıştı.

Gözcü'nün gücü karşılığında bedeninin pazarlığı.



5. BÖLÜM

Sonraki birkaç gün iki sayfa daha bitirdim. Hızlanabilirdim -istesem günde bir sayfa yapabilirdim- ama kalite düşmeye başlardı ve şu noktada en son isteyeceğim şey buydu. Halihazırda çizgi romanda çok ilerlemiştik, buradan ancak daha iyiye gitmeliydi, kötüye değil. Sayfaların eskizini okulda çiziyor, bilgisayarına yüklemeden önce çizimlerin ana hatlarını elimden geldiğince tamamlıyordum. Bunları derste kimse görmeden ya da öğle yemeğinde kafeteryanın dışındaki rüzgâr alan bahçede tek başıma otururken yapıyordum. Kısa süre sonra hava orada oturulmayacak kadar soğuk olacaktı ve içeride bir masa bulmam gerekecekti, her gün içeri girdiğimde bütün masaların dolu olduğu düşünülürse bu çok eğlenceli olacaktı.

Eve dönüş maçımızın olduğu cuma günü herkes tipik Westcliff altın sarısı kıyafetler giymiş, futbol üniformaları kuşanmış ve yüzlerini boyayıp atkuyruklarına altın renkli kurdeleler takmıştı. Ana koridorda, futbol takımımızı Gİ-DİN GALİP GELİN diye teşvik eden beş farklı flama vardı. Dördüncü derse giderken, altından geçtiğim sırada duvardan sökülen üçüncü flamaydı. Dünya karardı. Flamayı üstümden atmak için ellerimi savururken koridorda pis kahkahalar yankılandı. Flama yere düştü.

Travis Stone ile Deshawn Johnson, bu okulda, iyi ruh halinde olduğumda bile korktuğum yegâne iki öğrenci, yakınlardaki bir dolaba yaslanmış debelenmemi izliyordu. Travis Stone bol kot pantolonu ve kısa kesim saçlarıyla bir akbabaya benziyordu ve Deshawn Johnson da bazen Travis Stone’la takılmayacak kadar havalı, bazen de hiç havalı olmayan biriydi. On yıl önce ilkokuldayken benimle bahçede Elim Sende oynayan iki tatlı çocuktular ve o zaman olsa izlemek yerine bu flamadan kurtulmama yardım ederlerdi.

“Güzel saçlar,” dedi Travis. Bir elimi saçımdan geçirip aralarında korkunç miktarda sim buldum. Yüzümdeki ifade, Travis ile Deshawn’un bir kahkaha krizine daha kapılmasına sebep oldu.

Tuvalette simden kurtulma girişimlerim başarısızlıkla sonuçlandı. Çabalarım, bir lavaboyu simden kepeklerle doldurmak ve başka birkaç kızın da bana kendime attığım gibi tuhaf bakışlar atmalarına sebep olmaktan başka bir işe yaramadı. Mutluluğa ve parlak bir geleceğe dair tüm umutlarım yerle bir oldu.

Günün sonunda dışarıya çıktığımda kasvetli bir gökyüzü, sert bir esinti ve otoparktan çıkmak için yarışan bir araba kuyruğuyla karşılaştım. Birkaç saat içinde herkes futbol maçı için buraya dönecek, okulun arkasındaki stadyuma doluşup gecenin serinliğinde tezahüratlar edip arkadaşlarına sokulacaklardı. Geçen yıl Wellhouse Virajı'ndan uçan bando takımı üyeleri için saygı duruşu yapılacaktı. Futbol üniformaları, partiler ve şenlikler geceye karışacaktı.

Sırt çantamı omuzlarımda düzeltip çizim defterimi iki elimle kavradım. Çok fazla araba vardı. Üniversitede böyle bir otopark sorunu olmayacağına emindim. Üniversitenin harika olduğuna emindim.

Arkamı döndüm ve Wallace'ı yine aynı bankta otururken buldum. Bu hafta her gün oraya oturmuştu. Önceki gün soyadının Warland² olduğunu öğrenmişim ki bu onun cüssesinde ve duruşundaki biri için uygun görünüyordu. Gittiği her yeri yıkıma sürükleme yetisine sahipti.

Bugün Wallace Warland yalnız değildi. İki yanında her daim başımın belası Travis Stone ile Deshawn Johnson duruyordu. Çoktan unutulmuş arkadaşlarıma günde bir kez rastlamak yeterince kötüydü; iki kez rastlamak ise bela aramak demekti. Deshawn kollarını kavuşturmuş, bankın yanında ayakta duruyordu ve Travis sanki eski dostlarmış gibi Wallace'ın yanına çökmüştü. Wallace elini sürekli bir şeyler yazdığı kâğıtların üzerine koymuş, gergin bir şekilde oturuyordu; gözlerini kaldırımda Deshawn'ın ayakkabılarının sol tarafında bir yere dikmişti.

2 (İng.) Savaş meydanı. (ç.n.)

Wallace bana Travis Stone’la arkadaş olacak biri gibi gelmemişti; en azından Lisenin Piçi Travis Stone’la. Merak ayaklarımı birkaç santim yaklaştırdı; arabama gidip gitmemeyi değerlendiriyormuşum gibi yaptım. Telefonumu çıkarıp siyah ekrana baktım.

“... bunu bir yerden kopyalamış olmalısın. Kimse o kadar iyi yazamaz. Neydi bu?” Travis kâğıtlardan birini almaya çalıştı. Wallace ellerini kâğıtların üzerinde tuttu.

“Adı ne demiştin? Hayran... hayran...”

“Hayran kurgusu,” dedi Deshawn.

Yok artık daha neler. Wallace Warland’ın hayran kurgusu yazması mümkün değildi. Hangi kitap ya da çalışma için? Wallace Warland’ın, hakkında hayran kurgusu yazacak kadar keyif aldığı şey neydi? Profesyonel spor takımları hakkında hayran kurgusu yazılabiliyor muydu?

“Bakayım.” Travis kâğıdı yeniden almaya çalışınca Wallace onu daha da sıkı tuttu.

“Sanırım bu internetteki o şey için,” dedi Deshawn, kâğıda bakarak. “Denizli şey.”

Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. Nabzım aniden hızlandı.

Canavar Deniz’den bahsediyor olamazlardı.

Wallace Warland, *Canavar Deniz* için hayran kurgusu yazıyor olamazdı.

“Onu rahat bırakın.” Kendimi tutamayıp döndüm ve onlara doğru yürümeye başladım. Sesim içimdeki bir karanlık cesaret kuyusundan, genellikle güzel konuşma dersi ya da tek başıma diş hekimine gitmek için ayrılmış yerden geliyordu.

Yüzüm çöktü; bacaklarım titredi. Kalbim biraz önce bir buçuk kilometre koşmuşum gibi atıyordu.

Travis ile Deshawn bana dönüp gülümsedi; aslında Deshawn gerçekten gülümsemezdi ve Travis'in gülümsemeleri de alaycı görünürdü. Tanrım, o gülümsemelerin güzel olduğu zamanları hatırlıyordum. Wallace bana bakakaldı; ifadesi anlaşılmazdı. Bunun ne kadar faydasız olduğunun farkında mıydı? Belki ona kaçması için en azından birkaç saniye verebilirdim. Yapamayacağım tek şey bir hayranla –*Canavar Deniz*'in hayranı değilse bile kesinlikle bir şeyin hayranıydı– hoşlandığı şey yüzünden alay edilirken öylece durmaktı. BayanTakımyıldızı buna izin vermezdi ve tam o anda ben de vermeyecektim.

Travis şaşırmış gibi yaptı. “Aman Tanrım, Murky konuşabiliyormuş.”

İkinci sınıftan beri aynı okula gidiyorduk. Gerçekten dilsiz olduğuma inanan bazı sınıf arkadaşlarımızın aksine o konuşabildiğimi gayet iyi biliyordu.

“Onu rahat bırak, Travis.” Sesim şimdiden bunun için fazla zayıf çıkıyordu. Acil durum cesaret rezervleri tükenmişti.

“Neden onu savunuyorsun, Murky? Birileri bu oğlana abayı mı yakmış?”

Yüzüm anında alev aldı. Çizim defterimin kenarını uyluklarıma bastırdım. Bunun, onun bir kızı ya susturmak ya da mantıklı bir argüman öne süremeyecek kadar afallamasını sağlamak için başvurduğu yöntem olduğunu biliyordum. Bunu ortaokulda, artık kimsenin benimle vakit geçiremeyeceği kadar tuhaflaştığım zaman kullanmaya başlamıştı. Belki üstesinden gelirim oyununu bozabilirdim.

“Hayır. Kes sesini,” dedim sesim titreyerek. “Sadece... sen... bırak ne istiyorsa yazsın. Her ne yazıyorsa seni ilgilendirmez.”

“Beni ilgilendirmez mi? Yazdığı şey için ona nefret kusacak değilim, Murky, sadece okumak istiyorum! Derdin ne senin?”

“Belli ki okumanı istemiyor!”

Konuşmanın başından beri Wallace bana bakıyordu ve kulaklarım da yanmaya başlamıştı. O yüzden Deshawn çizim defterimi elimden çekip aldığı anda dikkatim dağınıktı.

“Hey!”

Defterime uzandım ama geri geri giderek defteri açıp resimlere baktı. Gevşek sayfaların bazıları serin esintiyle dalgalandı ama kopmadılar.

“Vay canına, bunlar çok iyiymiş,” dedi Deshawn. “Trav, sanırım o da deniz şeyini seviyor.”

Defteri pat diye kapatıp başımın üzerinden, zıpladığımda yetişemeyeceğim bir yükseklikten ona atınca Travis banktan kalktı. Defteri havada yakalarken gevşek sayfaların bazılarını rüzgâra kaptırıp kapağını açtı.

“Ah, demek *bu yüzden* onu savundun. Aynı şeyi beğeniyorsunuz!”

“Geri ver şunu!” O deftere kimsenin bakmaması gerekiyordu. Bu, okula getirdiğim çizim defteriydi, o yüzden diğerlerinden daha güvenliydi ama yine de içinde *Canavar Deniz* çizimleri vardı –bitmemiş çizgi roman sayfaları gibi– ve kimliğimi açık edebilirdi. Arkadaşken bile onlara çizimlerimi göstermemiştim ve şimdi de gösterecek değildim. Defteri almak için Travis’in üstüne atıldım ama onu Deshawn’a geri fırlattı.

Bu “ortada sıçan” oyununa dahil olmayacaktım. Hele son sınıftayken. Hayır. Fakat Deshawn orada durmuş sayfaları kurcalıyordu ve ben hareket etmeden o da kıpırdamayacaktı. Gözyaşları görüşümü bulandırdı. *Harika*. Ağlamaya da başlamıştım.

Durum daha ne kadar kötüleşebilirdi? Ellerimi yumruk yapıp Deshawn’a doğru hareket ettim. Yaklaşır yaklaşmaz güldü ve çizim defterini geri fırlattı.

Hüsrân içinde haykırmaya hazır bir şekilde tekrar arkamı döndüm ama karşımda Travis ile Deshawn’ın arasında ayakta duran Wallace’i buldum; defter elindeydi. Havada yakalamış olmalıydı. O kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmemiştim. Travis hem afallamış hem de biraz etkilenmiş görünüyordu. Wallace dönüp ona ters ters tepeden baktı. Travis benim boylarımdaydı, o yüzden ikisi de ayaktayken Wallace ondan yarım kafa daha uzundu ve çok daha iriydi. Travis meşenin yanında duran bir fidana benziyordu.

Wallace bütün vücudu gergin bir şekilde ona doğru ilerleyince Travis ellerini kaldırıp geri geri gitti. “Hey. Tamam. Sakin ol. Hay lanet.” Deshawn’a bakıp başıyla otoparkı işaret etti ve ikisi çekip gitti. Travis giderken defterimden düşen resimlerden birini aldı, sonra suratıma bakarak katlayıp cebine koydu.

Wallace çoktan diğer sayfaları toplamak için patikanın karşısına geçmişti. Ben de yakınlarımdaki birkaç tanesini yakalamaya çalıştım –kristallerini kullanarak kendini gökyüzüne fırlatan Amity ile etrafı bir sis bulutu ve dehşet kargası sürüsüyle çevrili Damien- ve gözlerimi sildim.

Wallace geri dönüp çizim defterimi kendi kopuk sayfalarından birine bir şeyler karalamak için sert bir yüzey olarak kullandı. Kâğıdı yakaladığı diğer sayfalarla birlikte defterine koydu ve sonra bana uzattı. Bana görünmez olmam gerekirmiş gibi bakmak yerine hiç bakmadı; gözleri ben defterimi elinden alana kadar önce sola, sonra sağa, sonra aşağı yöneldi. Az kalsın defteri yere düşürüyordum ve bacağıma yapıştırıp yakalamak zorunda kaldım.

Wallace orada öylece duruyordu. Bir şey söylemem mi gerekiyordu? Bir şey söylememi mi istiyordu? Başının arkasını kaşıdı, elini ensesine indirdi ve derin bir nefes aldı.

Telefonumu almak için cebime uzandım ama Emmy ile Max muhtemelen çevrimiçi bile değildi. Emmy derste, Max de işteydi. Parmaklarım gidecek bir yerleri olmadan klavyenin üzerinde oyalandı. Wallace hâlâ orada duruyordu ama şimdi o da telefonunu çıkarmıştı.

Telefonunu çıkarmıştı. Dikkati benim üzerimde değildi.

O tekrar başını kaldırıp bakma fırsatı bulamadan arkamı dönüp uzaklaştım. Baktığına oldukça emindim ama bir önemi yoktu çünkü çoktan otoparkın karşısında yolu yarılamıştım ve tuhaf olduğumu düşünmesi umurumda değildi çünkü bir daha asla onun yanında ağzımı açmayacaktım. Arabama vardığımda kendimi içeri atıp kapıyı çarparak kapadım. Otopark hâlâ gidemeyeceğim kadar doluydu. Zaten muhtemelen araba kullanmaya kalkışmadan önce sırt çantamı çıkarsam iyi olurdu.

Sırt çantamı yolcu koltuğuna koyup emniyet kemerimi bağladım ve alnımı direksiyona yasladım. Nefes aldım. Nefes verdim. Başım dönüyordu. İyi değildi bu. Yüzümün sıcaklığı arabayı kapladı ve iğrenç, terli bir utanca boğuldum. Travis

ile Deshawn, Wallace'a bulaşmak için bugünü seçmeseler olmaz mıydı? Wallace onlarla kendisi başa çıksa olmaz mıydı? *Canavar Deniz* için hayran kurgusu yazmasa olmaz mıydı?

Başımı kaldırıp defterime baktım. *Canavar Deniz* için hayran kurgusu değilse de bir şeyler yazdığı kesindi. Uzanıp defteri açtım ve içine koyduğu kâğıdı aldım.

Sıradan bir çizgili defter kâğıdıydı. Üzerinde, o kadar hızlı yazmasına rağmen şaşırtıcı şekilde düzgün bir elyazısıyla şu sözler yazıyordu:

Teşekkürler.

Çizimler çok iyi.

SEÇME ŞANSIN
OLSAYDI,

BİR YIL İÇİNDE ÖLMİYİ Mİ
YOKSA SONSUZA DEK
YAŞAMAYI MI İSTERDİN?

HİÇBİRİNİ. BİR YIL
ÇOK KISA VE
SONSUZLUK DA ÇOK
UZUN.

SEN HANGİSİNİ
SEÇERDİN O ZAMAN?

SORUNUN AMACI DA BU. ZOR.

SONSUZA KADAR
YAŞAMAYI.

İL DİZLARIN ÖLDÜĞÜNÜ GÖRMEK İSTİYORUM.

buğdaygevreği: Bir dakika

buğdaygevreği: Bekle

buğdaygevreği: Onu savundun yani?

PusluPusucu: Evet.

buğdaygevreği: ... Ben bunda bir sorun göremiyorum
E

buğdaygevreği: Canını yaktılar mı?

PusluPusucu: Hayır... pek sayılmaz. Sadece çizim defterimi alıp biraz elden ele fırlattılar.

PusluPusucu: Tamam bak kulağa o kadar kötü gelmediğini biliyorum

PusluPusucu: Ama, nasıl desem, bu çocuğun bana nasıl baktığını anlamıyorsun. Karşısında, "Neden karşımda duruyorsun ki sen, çok fazla Meksika yemeği yedikten sonra sıçtığım boktan bile çirkinsin," diyormuş gibi hissettiğim insanlardan biri.

15.19 (Kıyamet_İneği konuşmaya katıldı)

Kıyamet_İneği: kötü bir zamanda geldim galiba.
Gideyim ben.

buğdaygevreği: E bir krizle karşı karşıya.

Kıyamet_İneği: konu ne?

PusluPusucu: *Canavar Deniz*'in hayran yazarı olma ihtimali olan ve kesinlikle beş para etmez biri olduğumu düşünen aptal yeni çocuk.

buğdaygevreği: Neden öyle düşünsün ki?? Onu savunmuşsun.

PusluPusucu: Bilmiyorum! Çünkü bir kadın olarak onu ezmiş falan olabilirim. Max, bir kadın tarafından ezilmiş birinin tavsiyesine ihtiyacım var.

Kıyamet_İneği: neden hemen daha önce bir kadın tarafından ezilmiş hissettiğimi varsaydın ki?

PusluPusucu: Çünkü buradaki tek erkek sensin.

Kıyamet_İneği: bir erkeğin bir kadın onun için bir zorbaya kafa tuttuğunda ezik hissedip hissetmediğini bilmek istiyorsan, o zaman ne yazık ki evet, öyle oluyor.

Kıyamet_İneği: AMA BENDE OLMUYOR.

Kıyamet_İneği: MAX CHOPRA'NIN HİÇ ZAYIF DÜŞMÜŞ HİSSETMEDİĞİ KAYITLARA GEÇSİN.

Kıyamet_İneği: ama cidden, bu çocuk sana bir şey mi söyledi? neden kötü hissediyorsun ki?

PusluPusucu: HİÇBİR ŞEY söylemedi. Sorun da bu!

PusluPusucu: Orada öylece durdu ve bana bakmadı bile.

buğdaygevreği: Sen bir şey söyledin mi

PusluPusucu: ... Hayır.

buğdaygevreği: Eh

buğdaygevreği: E

buğdaygevreği: Bu noktada sorun sende olabilir

Kıyamet_İneği: on iki yaşında bir üniversiteliden sosyal beceriler üzerine ders alıyorsun. nasıl bir his

buğdaygevreği: On dört yaşımdayım on iki değil

buğdaygevreği: Pislik

Kıyamet_İneği: bir dakika, defterine not mu bırakmış? ne yazmış?

PusluPusucu: Teşekkürler ve resimler iyi demiş.

buğdaygevreği: TANRIM

buğdaygevreği: O YÜZDEN KONUŞMAMIŞ

PusluPusucu: Ne?

buğdaygevreği: FAZLA HEYECANLIYMIŞ

buğdaygevreği: AH SENDEN HOŞLANIYOR E

PusluPusucu: Bundan çok ama çok şüpheliyim.

PusluPusucu: Yani ÇOK şüpheliyim.

PusluPusucu: Genellikle benimle ilgilenen tiplere benzemiyor.

Kıyamet_İneği: genellikle ne tür erkekler seninle ilgileniyor?

PusluPusucu: Zihnimden uydurduğum türden erkekler.

Kıyamet_İneği:

vaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaay

Kıyamet_İneği:

vaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaay

Kıyamet_İneği:

vaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaay

Kıyamet_İneği: gidip evini şimdi mi kedilerle
doldurayım yoksa bunu birkaç yıl ertelemek mi
istersin?

PusluPusucu: Aman ne komik.

PusluPusucu: Pazartesi günü etkinlik dersinde
bu çocuğun yanına oturmak zorundayım. Ona ne
diyeceğim?

buğdaygevreği: Şimdiye kadar ne söylediyse onu

PusluPusucu: Hiçbir şey. Orası açık sanıyordum.

buğdaygevreği: O zaman öyle devam et

buğdaygevreği: O sana bir şey söylemek isterse
söyler

PusluPusucu: Neden on iki yaşında biri erkekler
hakkında benden daha çok şey biliyor?

buğdaygevreği: ON DÖRT YAŞINDAYIM



6. BÖLÜM

Pazartesi günü -ŞAMPİYON WILDCATS yazılı zafer flamlarının yanından geçerek- etkinlik dersliğine girdiğimde Wallace çoktan yanımdaki sıraya oturmuştu. Ama Bayan Grier da oradaydı ve kapıda beni yakaladı. Bugün yonca biçimli küpeler, siyah kumaş pantolon ve yeşil tunik günüydü.

“Bu sabah nasılsın, Eliza?” diye sordu gülümseyerek. Sabahın yedisiydi, nasıl şimdiden gülümsüyordu ki? Devam etmesini bekledim ama orada durmuş gerçekten bu sorunun cevabını bilmek istiyormuş gibi bana bakıyordu.

“Ee. İyiyim?” dedim. Kaşlarını çatıp öne eğildi. Sesimi yükselttim. “İyiyim.”

“Harika! Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim.”

Sadece emin olmak istemiş? Neden? Cuma günü Travis ve Deshawn'la aramızda geçen olayı mı duymuştu? Wallace bunu ona söylemezdi, değil mi? Bayan Grier konuşmaya devam etmeyince omuz silkip yanından geçtim, sırama ilerledim. Wallace'la uğraşmak zorunda olmak yeterince kötüydü; zorba öğrenciler konusunda endişelenen öğretmenlerle de uğraşmak istemiyordum.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde yerime oturdum ama Wallace yine de başını telefonundan kaldırdı. Başını tekrar eğip ensesini kaşıyarak başka yere baktı. Sırt çantamı kucağımda tutup gözlerimi Shelby Lewis'in kızıl kafasına diktim. Ardından, endişeden donakaldığım birkaç saniye sonra, telefonumu çıkarıp dün akşam Emmy ve Max'le yaptığım uzun konuşmayı okumaya başladım. Onlara şimdi mesaj gönderirdim ama Emmy uyuyordu, Max ise işteydi. Nasılsa hemen cevap vermeyeceklerdi, verdiklerinde de bu durumdan çıkmış olacaktım.

CD forumlarına geçtim. Normalde forum gönderilerini telefonumdan okumazdım ama ne yapalım, başka çare yoktu. Göze çarpan birkaç çevrimiçi kişi vardı; aralarında Genel Başlıklar mesaj dizininde Elim Sende oynayan yağmuryağdıran ile Soğuk_Sunulan_Ateş de vardı. Sayfayı yeniledikçe daha fazla insan katılıyordu. Yağmuryağdıran nereye hayranlar oraya.

Birkaç dakika sonra ensemdeki tüyler diken diken oldu. Telefonun ekranına bakıp Bayan Grier'in kapıdan bana baktığını fark etmemiş gibi yaptım.

Zil çaldı. Bayan Grier kapıyı kapayıp yoklama listesi için masasına gitti. Okul kuralları nedeniyle telefonumu cebime

koyup tekrar çıkarabileceğim zamanı düşünmek yerine olan bitenle ilgileniyormuşum gibi yaptım.

Sonra sıramda, oturduğumda orada olmayan bir kâğıt buldum.

Üzerinde, sanki makineden çıkmış gibi düzgün bir el-yazısıyla şöyle yazıyordu:

Canavar Deniz'i beğeniyor musun?

Elyazısı daha güzel ve daha az aceleye gelmiş gibi görünüyordu. Bu kadar dolgun, yazıcıdan çıkmış gibi düzgün yazan başka kimseyi tanıımıyordum. Gözucuyla Wallace'a baktım; sırasına kapanmış, sağ kulağının ucunu ovalayabileceği şekilde başını hafifçe çevirmişti. Başını kaşıdığı yerdeki saçları diken diken olmuştu.

Harika. Gerçekten de *Canavar Deniz*'i beğeniyordu. Bu onur verici mi yoksa korkunç mu bilmiyordum. Sırf okulumdaki öğrenci sayısına bakarak içlerinden en az birinin *Canavar Deniz* hayranı olduğunu tahmin ediyordum ama aynı zamanda onlarla hiçbir zaman konuşmayacağımı düşünüyordum. Hiçbir zaman. Hayatımın hiçbir anında. Neden şimdi konuşacaktım ki? Böyle bir şey olmadan sadece yedi ay daha geçirmem gerekiyordu. *Neden şimdi, acımasız evren?*

Wallace tekrar dönüp *kahrolası sırama* baktı. Tanrım, cevap bekliyordu. Harika. Aslında, bunun ne zararı olabilirdi ki? Kim olduğumu bilmiyordu. Tek bildiği *Canavar Deniz* resimleri çizdiğimdi. Hayran çizimleriydi bunlar. Olup olacağı buydu. Ve bu kâğıt... bu kâğıt da bir sohbet penceresiydi. Yazarken yüzüne bakmam gerekmiyordu. Sadece kelimeleri yazıp geri uzatacaktım.

Bir kalem çıkardım. Kalemin ucu kâğıdın üzerinde asılı kaldı. *Canavar Deniz*'i beğeniyor musun?

Evet, beğeniyordum. *Canavar Deniz* koca dünyadaki en sevdiğim şeydi. Onu herkesten daha çok seviyordum. Kendimden daha çok. Yemekten ve uykudan ve sıcak duştan daha çok. Yalnız olmayı sevdiğimden çok. Benim her şeyimdi o.

Evet, yazdım.

Sonra kâğıdı ona geri uzattım.

Bayan Grier bunu sınıfın ön tarafından gördüyse de bir şey söylemedi. Wallace kâğıdı sıranın üzerinde düzeltti, tek kelimelik cevabıma baktı, sonra yavaşça kalemine uzanıp özenle yazmaya başladı. Çok yavaş yazdı. Tektonik plakalar ondan daha hızlı hareket ediyormuş gibi geliyordu. O yazarken başımı çevirdim, ta ki kâğıdın elime dokunduğunu hissedene kadar.

En sevdiğin karakter kim?

En sevdiğim mi? Bütün karakterler favorimdi. Hepsini o kadar uzun zamandır tanıyordum ki eskiden nefret ettiklerim bile favorilerim haline gelmişti. Bana tanıdığım çoğu gerçek insandan daha gerçek geliyorlardı. Hepsini seviyordum. Ama herhalde bazılarını daha çok seviyordum. Ve BayanTakımyıldızı da hayranlarına hangi karakterlerin favorileri olduğunu sormaktan çok hoşlanıyordu.

Izarian Silas, yazdım.

Kâğıdı geri aldığımda, *Izzy iyidir. Benimki Dallas. Melekler içinde en iyi güçlere sahip olan o. En sevdiğin lokasyon?* yazıyordu.

Orcus en sevdiğim lokasyondur. Dünya yerine orada yaşayabilecek olsam hiç düşünmeden giderdim. Bir zeplin inşa

edip canavarlarla dolu okyanusların üstünden uçar, yalnızca zihnimde gördüğüm bütün o yerleri ziyaret ederdim. Amity'nin büyüdüğü karanlık ve تنها Gece Adası'nı; Dünyalıların atalarının yerleştiği geniş ve güzel Büyük Kıta'yı; Amity ile Damien'in arkadaşlığı öğrendiği ve birlikteyken daha güçlü olduklarını anladıkları kurmalı şehir Risht'i.

Risht, yazdım. Rihst'te kimse canavarlardan korkmuyordu. Rihst'te canavarlar çok eski zamanın anılarıydı ve onları yenilgiye uğratan insanlar tanrı muamelesi görüyordu.

Bu kez daha hızlı yazdı. *Benim de. Füzyon enerjisi, kurmalı saray ve müzik yüzünden. Ayrıca Rory'nin doğum günü için yiyeceklerden yaptıkları o devasa boynuzlu zümrüdüanka heykeli yüzünden. Dev bir yenilebilir zümrüdüanka istiyorum.*

Bu kez soru yoktu. Sıramda kâğıtla birkaç dakika öylece oturup Shelby Lewis'in kafasına ve 90'lardan, retro esintili kelebek biçimli tokalarına baktım. Kalem ucu kâğıda bastırırdı; ta ki Wallace'ın düzgünce yazılmış "Saray" kelimesinin yanında kocaman mavi bir nokta belirene kadar.

Sonunda, *CD hayran kurgusu mu yazıyordun?* yazdım.

Ama kâğıdı tekrar sırasına ittiğimde ilk ders zili çaldı. Çantamı alıp koştum ve kapıda yalnızca bir saniyeliğine duraksadım. Daha ilk ders bile başlamamıştı ama deodorantımın etkisi uçup gitmişti. Daha ilk ders bile başlamamıştı ama yeni çocuk bir *Canavar Deniz* hayranı çıkmıştı. Gerçek hayatta tanıştığım ilk hayran.



Birinci ders ile ikinci ders arasında, ilerleyen saatlere dek görmeyecekleri halde Emmy ile Max'e mesaj attım.

PusluPusucu: Yeni Çocuk hakkında güncelleme:

gerçekten de *Canavar Deniz*'i seviyormuş ve benim de sevdiğimi biliyor. Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Lütfen tavsiye verin.

Dördüncü derse geldiğimizde vücut ısım normale dönmüştü. Şükürler olsun. Öğle yemeğimi alıp bahçede oturacak bir yer bulmam için tam vaktinde. Çimler kıvrılıp bükülmüş, kahverengileşmişti. Ölü yapraklar sert rüzgârda mermer zeminde sürükleniyordu. Her zamanki gibi köşedeki piknik masama oturduğumda bank kot pantolonumun üzerinden popomu dondurdu. Bu Indiana'da ekim ayı için fazla soğuktuk ama belki de iklim değişikliklerine eskiden olduğu kadar uyum sağlayamıyordum. Artık dışarda o kadar çok vakit geçirmiyordum.

Ama dışarıda yalnız kalacağım anlamına geliyorsa soğuk kabulümdü. Telefonuma bakınca Emmy'nin cevabını gördüm: SANA ÂŞIK E. Muhtemelen ders arasında yazmıştı. Gözlerimi devirdim, sonra çantamdan kulaklığımı ve çizim defterimi çıkardım. Müzik dinlemek için -Tabii ki Pendulum, *Canavar Deniz*'in aksiyon sahnelerine uyan tek müzikti- telefona taktım ve çizim defterinde yeni bir sayfa açtım. Nihayet ara vermeden çizim yapabilecektim. Ağzıma birkaç patates kızartması atıp bir sonraki sayfanın taslağını çizmeye başladım.

Geçen hafta bir bölümü tamamlayabildiğim söylenemezdi; sadece dört sayfa yapmıştım ama çok iyi bir dört sayfaydı. Çöl sakinleri Hagia'lıların Kum Savaşları'nda kullandığı hayvan başlı Mekaları tanıtmaya fırsatı buldum. Mekalara bayılıyordum ama çizmek çok zaman alıyordu ve daha az detaylı çizersen de büyük anime Meka çizerlerini hayal kırıklığına uğratiyordum gibi hissediyordum. Savaş en az iki, en fazla dört bölüm daha sürecekti ve bu da çatışan dev robotların bulunduğu bir sürü panel demekti.



Çok detaylı Meka resimleri içinde yüzmek istiyordum.

Bir avuç daha patates kızartması almak için öğle yemeği tepsimi elimle yokladım ama onun yerine havada duran bir kâğıda dokundum.

Refleks olarak çizim defterimi kapayıp aynı anda kulaklığımı çıkardım. Wallace elinde aynı kâğıt parçasıyla önümde duruyordu. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu; ona bakmak için başımı hızla çevirince boynum sızladı. Sanki onu bir şey yaparken yakalamışım gibi gözlerini kocaman açmış, donakalmıştı. Kâğıdı hafifçe geri çekip tekrar uzattı. Diğer elinde bir yemek tepsisi vardı.

Etrafta yalnızca yerde dans eden yaprakların sesi ile kulaklığımdan yayılan *Propane Nightmares* duyuluyordu.

Kâğıdı aldım. Üstünde daha önce yazdığım son şey –*CD için hayran kurgusu mu yazıyordun?*– ve altında onun cevabı –*Evet,*– yazıyordu. Sonraki satırıysa tükenmezkalem yerine kurşunkalemle, *Buraya oturabilir miyim?* yazmıştı.

Yine terliyordum. *Kahretsin.* Aynı zamanda kâğıdı elinden çektiğimi ve şimdi kâğıdın titrediğini çünkü kendim titrediğimi fark ettim. Travis ile Deshawn’a ona bulaşmamalarını söylediğim için arkadaş olduğumuzu düşünmüyordu, değil mi? Çünkü kesinlikle arkadaş değildik. Bana borçlu olduğunu falan mı düşünüyordu?

Çizim kalemimi kullanarak yazdım. *Konuşabiliyor musun?*

Kâğıdı geri aldı, okudu, sonra yazmak için tepsisinin boş yarısına koydu. Geri uzattı.

Evet. Bazen. Tuhaf mı bu?

Tuhaf mıydı? Evet. Kötü müydü? Duruma göre değişirdi.

Oturabilirsiniz.

Tepsisini karşıma koyabilmesi için çizim defterimi, sırt çantamı ve telefonumu kenara çektim. Gerçekten de futbolcu olmalıymış gibi görünüyordu –bacaklarını küçük piknik masasının altına sığdırmak için bükmesi gerekiyordu– ve bir futbolcu gibi de yemek yiyordu. İki hamburger, iki porsiyon patates kızartması, iki kutu süt ve bir de but. Burnu kırılmış gibi yamuktu ve yanakları soğuktan kızarmıştı.

Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedi. Çok hafifçe. Kocaman ellerinden biriyle kâğıdı masaya koyup yeni bir şey yazmak için diğeriyle de kurşunkalemmini kavradı. Yazarken dudakları hareket ediyordu; kelimeleri kâğıda dökerken kulağa nasıl geldiklerine bakıyormuş gibi.

Teşekkürler. Bayan Grier'in bizi zaten tanıştırdığını biliyorum ama ben Wallace. Canavar Deniz için hayran kurgusu yazıyorum. Son sınıfın ortasında okul değiştirdiğinde arkadaş edinmek biraz zor oluyor.

Muhtemelen konuşmadığın için de zor oluyordur, diye cevapladım. Ben Eliza.

Bir eliyle yiyip diğeriyle yazdı.

Selam, Eliza. Evet, konuşma da etkiliyor.

Ne tür bir hayran kurgusu üzerinde çalışıyorsun?

Bunu okuduktan sonra başını kaldırıp baktı, sonra tekrar önüne baktı, sonra da kalemmini kâğıdın üzerine getirdi. *Şu anda çizgi romanı düzyazıya dönüştürmeye çalışıyorum. Kitaplara.*

Kitaplar mı? Bunu yapmayı ben de düşünmüştüm –ve yapardım da, düzyazıda biraz beceri sahibi olsaydım– ama çizgi romanlar kusursuz bir şekilde kitaba dönüşmüyordu. Bugüne kadar yapabildiğimin en iyisi bütün çizgi roman sayfalarını

grafik romanlar halinde toplayıp *Canavar Deniz* mağazasına koymak olmuştı.

Zor iş, yazdım. Çok fazla çizim var.

Yüzünde yine o hafif gülümseme belirdi. Yazması tam üç dakika sürdü.

Ana hikâye muhtemelen bir üçlemeyi doldurabilir, o da arka planı çıkarırsam. Arka plan yani Orcus Birliği'yle ilgili şeyler, Damien'in korsanları ve Melekler ile Rihst'liler de bir diğer iki ya da üç devam kitabını doldurabilir.

Derin bir nefes aldım. *Ve bütün bunları yazmak istiyorsun? Kendi eserin bile olmayan bir şey için?*

Omuz silkti. *Canavar Deniz'i gerçekten seviyorum. Ve bu beni kamçılıyor.*

Göğsümde dalga dalga kaban bu duyguları içimde tutmak için dudağımı ısırdım. Beni övdüğünün farkında bile değildi. Tuhaftı. Ve muhtemelen yanlıştı, değil mi? Sanki ona kim olduğumu söylemeliydim. Ama ya söylemem bunu bozarsa? Kim olduğumu bilmesini istemiyordum çünkü sürekli o kişi değildim. O an BayanTakımyıldızı değildim. Olamazdım.

Hemen cevap vermeyince parmak uçlarını özenle kâğıdın kenarına koyup onu geri aldı. Biraz daha yazdı ve arkasına yaslandı.

Aslında taslağımı okuyacak birine ihtiyacım var; okumak ister misin? Geçen gün resimlerinden bazılarını gördüm ve görünüşe göre o dünya hakkında çok şey biliyorsun.

Cevap vermeden önce elim tereddüt etti.

Ben pek hayran kurgusu okuru değilim. Ne kadar faydam dokunur, bilmiyorum.

Bu doğrudu; hayran kurgularından uzak duruyordum çünkü kazara hikâyeye sızmalarını ve sonra hayranlardan birinin fikirlerini çaldığını söylemesini istemiyordum. Çizgi romanın düzyazı halini görmek ilgimi çekiyordu ama Wallace'ın ne kadar iyi bir yazar olduğunu bilmiyordum ve yazdıklarını okuyup korkunç çıkmasını ve sonra onu incitmemek için hoşuma gitmiş gibi yapmayı da istemiyordum. Ama Wallace kolay incinen birine benzemiyordu; ya da en azından incindiğinde bunu göstermeyebilirdi.

Notumu okudu, sonra bir parmağını kaldırarak ikinci hamburgerini bırakıp çantasına uzandı. İki tarafı da yazılı bir sayfa çıkardı. Sonra yazışmamızın üstüne koyup ikisini de tekrar bana uzattı.

İlk sayfayı oku. Hoşuna gitmezse gerisini okumak zorunda değilsin.

Herhangi bir parçasını okumanın kalanını okumayı reddetmeyi zorlaştıracığını anladığından emin değildim ama yine de sayfayı elinden alıp masada düzleştirdim. Rüzgâr kâğıdın kenarını havalandırdı. Sayfanın tepesinde *Canavar Deniz: BayanTakımyıldızı'nın Çizgi Romanının Metni*, yazıyordu.

Ve altında, yazıcıdan çıkmış gibi düzgün bir elyazısıyla şöyle yazıyordu:

Amity'nin iki doğum günü vardı.

Bu benim hikâyemdi. Hikâyemin kelimelere dökülmüş hali, benim hiç yapamadığım bir şey.

Bu sayfayı bitirmeme gerek yoktu. Gerisini okumak istediğimi zaten biliyordum.

Wallace, *Kötü mü?* yazdı.

“Hayır!” Sesim ikimizi de şoke etti; sessiz bahçede ani bir ses. Wallace elinde paketinin yarısı açılmış tavuk buduyla kalakaldı. Kâğıda uzanıp yazdım: *Hayır, çok iyi! Şimdiye kadar ne kadarını yazdın?*

Sadece bir bölüm, yazdı.

Okumamı istediğine emin misin?

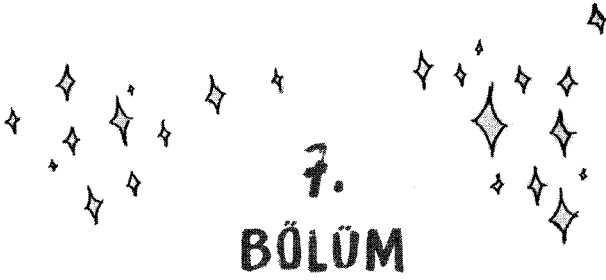
Bu bölümü bilgisayara geçirdim bile, o yüzden tek kopyam bu değil. İstersen üzerine not yazabilirsin.

Ona sorduğum şey tam olarak bu değildi ama olsun. Çantasından bir tomar kâğıt çıkarıp bana verdi. Kâğıtların iki tarafı da elyazısıyla kaplıydı ve küçük, düzgün rakamlar sağ üst köşelerini süslüyordu. Sayfaları defterimin ön kapağının altına koydum; bildiğim en güvenli yere.

Bunları yarın geri verebilirim, yazdım. Uygun mu?

Bunu okudu ve başıyla onaylayıp yine gülümsedi.

Çok hafifçe.



7. BÖLÜM

Nasıl göründüğümü pek önemsemezdim. Giydiğim kıyafetler ya da yaptığım kötü saç stili seçimlerinin değil de bedenimin kendisinin görüntüsünü. Ne çok uzun ne çok kısaydım. Yaygın sivilcelerim ya da yüz hatlarımda talihsiz bir orantısızlık yoktu. Şişman değildim; annem muhtemelen VKİ'min olması gerekenin altında olduğunu söylüyordu, o her ne demekse. İnsanlar görünüşüme dikkat etmiyordu ama hiç Wallace'ın yanında olduğum zamanki kadar bunun farkında olmamıştım.

Öğle yemeğinin sonunda kafeteryaya birlikte döndük. Bacakları benimkilerden uzundu ama o kadar yavaş hareket ediyordu ki aynı hızda yürüyorduk. Tuhaf bir yavaşlıktı bu; pek çok insan avarelikten yavaş hareket ederdi, nereye gideceklerini bilmiyor ya da oraya gitmek istemiyorlarmış gibi. Wallace o

dev Mekalar nasıl yavaş hareket ediyorsa öyle yavaş hareket ediyordu: Hareket ettirecek o kadar çok şey vardı ki zaman alıyordu. Ama o nerede olmak istediğini çok iyi biliyordu.

Yürüyorduk ve kollarım ile bacaklarımın, ve ayaklarımın zeminde hangi yönü gösterdiğinin ve vücudumdaki bütün tüylerin fazlasıyla farkındaydım. Görüntümde tuhaf bir şey olmasını ve buna odaklanabilmeyi, onun buna odaklandığını varsayabilmeyi diliyordum, ama sadece ben vardım.

Konuşmuyorduk. Wallace yazışma kâğıdımızı katlayıp kalemiyle birlikte kot pantolonunun cebine koydu. Tepsilerimizi çöpe boşaltmaya giderken yanından geçtiğimiz masalardan birkaç kişi bize baktı. Bakışların benden çok ona yöneldiğini sanıyordum ama belki de yeni çocuk tuhaflığının etkisi çoktan geçmişti. Arkasını döndüğünde sırt çantasının altına keçeli kalemle düzgünce yazılmış sözcükleri ilk kez gördüm:

DENİZDE CANAVARLAR VAR.

Hayranların en sevdiği *Canavar Deniz* alıntısıydı bu. Dallas Rainer'in sözüydü. Wallace gerçekten de Dallas'ın favori karakteri olduğunu söylemişti ama hayranlar bana duvarlarına ya da kıyafetlerine yazdıkları alıntıların görsellerini ya da hatta yaptırdıkları dövmelerin fotoğraflarını yolladığında bunu hep ilginç bulurdum. Ama genellikle insanlar bunu kulağa havalı geldiğini düşündükleri için yapıyorlardı, bazen bir anlamı oluyordu.

Wallace'a hoşça kal deme fırsatı bulamadım. Kafeteryadan bir öğrenci akınıyla birlikte çıkıp bir koridorda ayrıldık ve o gözden kayboldu.



Onu daha sonra yine, dışarıdaki bankta beklerken gördüm. Travis ile Deshawn görünürde yoktu. Kapıda tereddüt ettim, sonra yavaşça ona doğru ilerledim. Kulaklığını takmış, bir şeyler yazıyordu. Her zaman bir şeyler yazıyordu.

Omzuna dokundum. Bu kez sıçrayıp telaşla kulaklığını kulağından çeken o oldu. Sırt çantamın askılarını sımsıkı kavrayıp titremeleri kesilsin diye ellerimi karnıma indirdim.

“Seni... seni bırakmamı ister misin?”

Başını hayır anlamında sallayıp kâğıdının tepesine çabucak yazdı. *Ablam beni almaya gelecek.*

“Ah. Peki.” Tabii ki yardımına ihtiyacı yoktu, sormam aptallıktı. Sanki geçen hafta her gün burada oturup eve gitmeyi başarmamış gibi. “Peki... görüşürüz o zaman.”

Başka bir şey söyleyecek mi diye beklemedim. Çabucak gidip Nissan’ıma saklandım. Sonra, nihayet gülümsedim.

Daha önce hiç kanlı canlı bir hayranla tanışmamıştım. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim ve tuhaf bir şeydi. *Canavar Deniz*’i seven onca insan; ekrandaki rakamlardan ibaretti. Yorumlar, görüntülemeler, beğeniler. Rakamlar arttıkça daha az insan gibi geliyorlardı. Wallace gibi insan olduklarını unutmak kolaydı. Benim gibi. *Canavar Deniz*’i, üzerinde kendi çalışmalarını yapacak kadar beğenen –seven– birini bulmak ve çalışmasını postalamak ya da e-postayla göndermek yerine bana elden vermesi olabilecek en gerçekdışı şeydi.

Ama o benim ben olduğumu bilmiyordu. Kurgusunu BayanTakımyıldızı’na verdiğini bilmiyordu. Bu kesinlikle yanlıştı. Yanlış geliyordu. Ama bunu onu incitmek için kullanacak değildim. Hem ne yapacaktım ki? Kim olduğumu bilse sayfaları zorla elime tutuşturup beni okumaya zorlayabilirdi.

Gerçek hayatta hiç hayranlarla tanışmamıştım, beni tamsalar ne yapacaklarını bilmiyordum.

Bir gün *Hipnoz'un Çocukları*'nın yazarı Olivia Kane'le tanışacak olursam muhtemelen gözyaşlarına boğulup ayaklarının dibine yığılacağımı biliyordum. Wallace'ın bunu yapacağından şüpheliydim ama bu riski almak istemiyordum.

Kim olduğumu bilse, Wallace'la iletişime geçmek çok daha kolay olurdu. Bütün sohbeti kontrol ederdim. Her buluşmayı. Aramızda geçen her sözü ve hareketi. BayanTakımyıldızı kendi dünyasında akıntılar oluşturan bir tanıydı. Eliza da o akıntılar tarafından çekştirilen bir lepiştesti; onu nereye götördüklerini bile göremiyordu.

BayanTakımyıldızı'nın beklemesi gerekecekti. Şimdilik -en azından Wallace'layken- Eliza Mirk'le idare etmem gerekecekti.



8. BÖLÜM

Evde beni iki şey bekliyordu.

Birincisi Emmy'nin yardım paketi; kalp şeklinde bantlar ve simle süslenmiş küçük bir paket.

İkincisi Davy'di. Kapıdan içeri girdiğimde kocaman beyaz bedeni köşeden dönüp bacaklarıma ve kalçalarıma çarparak dengemi bozdu. Asla üstüme atlamazdı, sadece kuyruğunu sallayarak onu okşamamı beklerdi. Ben de tabii ki okşardım çünkü kim köpeği kendini böyle sunduğunda onu okşamaya karşı koyabilirdi ki?

Üstüne atıldım. Davy dili dışarıda soluyarak, tüy dökerek sevimli bir şekilde bana sarıldı.

“Birileri köpek kampından dönmüş!” Annem de Davy'nin arkasından, bebek ses tonuyla konuşarak ve Davy'ye dudak

bükerek köşeden çıkageldi. “Arkadaşlarınla güzel vakit geçirdin, değil mi, Davy-Dave?”

“Onunla bir çocukmuş gibi konuşmana gerek yok,” diye mırıldandım Davy’nin tüylerine doğru.

“Ne dedin?” dedi annem.

Doğrudum. “Hiç.”

“Sürüyle koşarak uzun, güzel bir hafta geçirdi ve şimdi Cadılar Bayramı için tam vaktinde bize döndü. Değil mi, oğlum? Ah, Eliza, sana bir paket geldi. Mutfakta tezgâhın üstüne koydum.”

Bunu söyleme şeklinden, insan paketin içinde bomba olduğunu sanırdı. Annem bir şeyi elinde tutsa mı yoksa garajdaki çöp tenekelerine mi gönderse emin olamadığı zamanlarda tezgâhın üstüne koyardı.

“Emmy’den geldi, anne,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Emmy’den. Ne gelmiş?”

“Henüz bilmiyorum.”

Davy’yi bıraktım; peşimden mutfağa girdi, annem de arkasından geldi. Bir makas alıp kutuyu açtım.

İçinde Emmy’den bir not ile on dört yaşında bir üniversite öğrencisinden bekleyebileceğiniz muhtelif şeyler vardı: Muhtemelen kampüsteki kitapçıdan sağlam bir indirimle ya da cazibesini kullanarak bir öğrenciden aldığı kurşun çizim kalemleri; büyük ihtimalle bir dergide ya da internette bulduğu vücut parçaları kolajından oluşan ve her nasılsa anatomik açıdan doğru bir adam resmi ve tabii ki birkaç paket noodle. Annem adam resmi ile noodle’a burun kıvırdı. Onu görmezden gelip mektubu açtım. Elyazısıyla yazılmıştı; Emmy, i harflerine nokta yerine kalp koymayı seviyordu. İronik olarak, diyordu.

E!!!

Yardım paketini beğenmiş olsan iyi olur! Yeni çizim kalemlerine ihtiyacın olduğunu söylediğini biliyorum, o yüzden umarım henüz kendin almamışsındır. Noodle da yemen için, yemek yemeyi bazen unuttuğunu biliyorum. Ama tabii ikimiz de biliyoruz ki paketin içindeki en iyi şey Bay Mükemmelvücut. Evet, bir adı var. Yıllar içinde bana mükemmel erkeğinle ilgili söylediğin her şeyi alıp senin için onu yarattım. Şaheserime hayran hayran bak. Fantastik eserim karşısında gözlerin bayram etsin.

Gözler demişken... gözleri düşecek olursa, sebebi tutkalımın bitmesi. İnşaat mühendisliği öğrencisiyim, hobi malzemeleri dükânı değil.

Seni çok seviyorum,

Emmy

Bay Mükemmelvücut'a tekrar baktım. Güçlü bir çene, çarpıcı gözler, sıkı kaslar; gerçekten herkesin çekici bulabileceği biriydi. Erkeklerin görünüşü hakkında hiç seçici olmamıştım ve Emmy'nin laf dokundurmak istediğini düşünüyordum. Yine de güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu annem. Sesindeki küçümsemeyi fark etmiştim.

"Hiç," dedim, kutuyu ve içindekileri toplayarak. "Aramızda bir espri."

"Emmy... Emmy bir kız, değil mi?" Mutfaktan çıkarken annem yine peşimden gelip yukarı çıktı.

“Evet, Emmy bir kız. Emmy adında kız olmayan birine rastladın mı hiç?”

“Bilmiyorum, söz konusu internet insanları olunca bir sorayım dedim...”

Bir şey söylememek için dişlerimi sıktım. Artık beni incitmeye çalıştığını düşünmüyordum –muhtemelen hiçbir zaman çalışmamıştı– ama ne zaman bu konuya girsek birimiz konuşmaya devam edemeyecek kadar sinirleniyorduk. Peşimde Davy’yle koşarak yukarı çıktım ve odama girmek üzere koridora döndüm.

“Adresini bilmelerinden hoşlandığımdan da emin değilim,” diye şikâyete başladı.

“Onlar benim arkadaşlarım. Adresimizi arkadaşım olmayan insanlara vermiyorum.” Odama girdim. Davy de peşimden girdi ve kapıyı kapatıp kilitledim. Annemin ayak sesleri kesildi. Sonra kapalı kapıya karşı ofladı.

“Daha sonra Davy’yi yürüyüşe çıkarsan iyi olur!” diye seslendi.

“Onu yürüyüşe Sully ile Church çıkarıyor,” diye bağırarak cevap verdim. “Çok hoşlarına gidiyor.”

“Ne ödevin var?”

“Bilmiyorum. Matematik. Fizik.”

“Yapmayı unutma. Etkinlik öğretmeninden yine telefon aldık, gerektiği kadar çalışmadığını söylüyor...”

“Sarmaşık Birliği üniversitelerine başvurmayacağım, başvurduğum yerlere de kabul edileceğim. Ne önemi var ki?”

Cevap vermedi ama ne diyeceğini biliyordum. Öncelikle daha yüksek hedefler koymam ve en iyilerden biri olmayan bir okula razı olmamam gerektiğini söyleyecekti, ama şu sıralar

benim için önemli olan öğrenmek değil çizim yapmaktı. Ve ikinci olarak, Sarmaşık Birliği dışındaki okullara girmenin bile zor olabileceğini ya da burs kaybedebileceğimi ya da öyle bir şeyler söyleyecekti. Üniversiteye girmek o kadar da zor olamazdı çünkü her türlü insan sürekli üniversitelere giriyordu. Ayrıca halihazırda elimde bir burs yoktu ve üniversite masraflarımı *Canavar Deniz* ürünlerinden kazandığım parayla karşılamayı planlıyordum. Emmy canavardeniz.com'u kurduğunda aynı zamanda resmi ürünler satabileceğimiz bir mağaza da yapmıştı; çantalar, defterler, kalemler, gömlekler, düğmeler, cüzdanlar, telefon kılıfları, CD'nin logo ve tasarımlarını kullanabileceğimiz her şey. Bilgisayarımı ve Photoshop'un son versiyonunu, en önemlisi de çizim ekranımı böyle almıştım.

Bizimkiler işin boyutlarını bilmiyordu. Bunları aldığımı biliyorlardı ama işin başında bana bir banka hesabı açmam konusunda yardım etmiş, muhasebecilerinin telefonunu verip hobimden biraz kazanç sağlamak istiyorsam bu parayı korumayı öğrenmem gerektiğini, bunun öğretici olacağını söylemişlerdi.

Çizgi roman bu yılın başlarına kadar para kazandırmamıştı ve neler olduğunu anlar anlamaz azıcık miktardaki cesaret rezervimi alıp bankaya gitmiş, internette göremeyecekleri bir hesap açmıştım. Bazen o hesaptan kendi hesabıma para aktarıyordum, o yüzden annem hesaba baktığında yine gelirim olduğunu görebiliyordu ama o da babam da gerçek miktarı bilmiyordu. Üniversite masraflarımı karşılayıp, *üstüne* bununla geçinebileceğimi bilmiyorlardı.

Bilmelerini istemiyordum. Çevrimiçi hayatıma da çevrimdışı hayatıma olmaya çalıştıkları kadar dahil olmalarını istemiyordum.

Annem ağır adımlarla kapıdan uzaklaştı. Babam şeyden... bugün iş için her nereye gittiyse oradan döndüğünde konu yine açılacaktı. Muhtemelen ileri teknoloji ürünü spor malzemeleriyle ilgili bir toplantıdaydı. Ödevimi yapmam gerektiğini çünkü üniversite seçeneklerim konusundaki etkisinden bağımsız olarak beni kültürlü biri haline getireceğini söyleyecekti; ayrıca iyi egzersiz olacağından Davy'yi yürüyüşe çıkarmam gerektiğini de söyleyecekti. "İyi egzersiz", namıdiger, dilimizdeki "Uyan" ile "Yumurta kalmamış" ifadelerinin yanı sıra en kötü ifade.

Sırt çantamı yere bıraktıktan sonra Emmy'nin kutusunu masama koyup -iki *Canavar Deniz* posterinin arasına asmak için Bay Mükemmelvücut'u çıkararak- çizim defterimle yatağıma oturdum. Yatağımın başında bulunan kitaplıktaki kitaplar üst üste yığılmıştı. Hepsi *Hipnoz'un Çocukları*'nın, asla tamamlanmayacak serinin, dört kitabının çeşitli baskılarından oluşuyordu. Davy de yatağa çıkıp yanıma geldi.

Bir an yan uzanıp yüzümü kabarık beyaz tüylere gömdüm. Dünya, ısıtıcının alçak sesli uğultusu ile köpek şampuanının kokusuna dönüştü. Kimse beni izlemiyor ya da yargılamıyor, hatta beni düşünmüyordu. Bu odada başka kimse yoktu. Davy iç geçirerek kafasını kolumun üstüne koydu.

Sonra doğrulup çizim defterimi aldım. İçinden önce kaldırımda pislenmiş çizimlerim, sonra Wallace'ın kâğıtları düştü. Ciddi ciddi bunları bana eleştirmem için vermişti. Üzerine notlar almam için. Üstelik ilk kez bugün konuşmuştuk. Pek fazla yazar tanımıyordum ama bunun çok sık olduğunu sanmıyordum. Belki de sadece konuşacak bir başka *Canavar Deniz* hayranı bulduğu için mutluydu. Kâğıtları Davy'ye uzattım;

onları kokladı, burnuyla dürttü, sonra başını patilerine yaslayıp kocaman kara gözlerle bana baktı.

“İyi mi?” diye sordum. “Bence iyi.”

Sayfaları karıştırdım. Çok hoş bir kırıksıklıkları vardı ve Wallace’ın kalemi kâğıtta göçükler oluşturduğu için üst üste geldiklerinde dümdüz durmuyorlardı. Sözcükleri okumadan parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Çok pürüzsüz ve düzgündüler; yavaş hareket etmenin bir faydası da buydu sanırım. Böylesi bir maharetle ressam olabilirdi.

Heyecanımı kontrol altına aldım.

Amity’nin iki doğum günü vardı.

Çabucak, sayfaları sanki işim buymuş gibi hızla çevirerek okudum. Aslında işim sayılırdı. Her neyse. Hikâye yavaşça ama su gibi akıyor, benim çizgi romanda çok sonraki bölümlere kadar yapamadığım şekilde bölüm bölüm ilerliyordu. Wallace’ın duyguları doğru aktarabilmesini beklemiyordum –Amity’nin Faren’a karşı duygularını, yuvaları olan adanın atmosferini, hikâyenin ana fikrini– ama aktarmıştı.

Çizgi romanda tüm bunların çizimi, mekânın ruhu ve atmosferi için bir iki panel vardı ama Wallace bunu sözcüklerle canlandırmıştı. Belki de tek sebebi benim bunların nasıl görüldüğünü bilmemdi. Fazla iyiydi. Yiyebileceğinizi bilmediğiniz bir pastayı yemek gibiydi.

Canavar Deniz’i istediğim hikâye bu olduğu için yapmıştım. Böyle bir hikâye istemiş ama bulamamıştım, o yüzden kendim yaratmıştım. Şimdi bir başkası onu –benim kullanmadığım– başka bir araçla benim için yeniden yapmıştı ve bunu deneyimlememe izin veriyordu. Nihayet istediğim

hikâyci görüyordum ve nasıl geliştiğini, tüm bunların nasıl görüldüğünü bildiğim halde yine yeni geliyordu.

Bu hak ettiğimden fazlasıydı. Mükemmeldi.

Tüylerim diken diken oldu. Ağladığımı çok geç fark ettim, kâğıdın üstüne birkaç damla düştü. Muhtemelen Wallace yarın bunları görecekti.

Yatak odamda bir başıma hem ağlıyor hem gülüyordum. Harikaydı.

Wallace zihnimi okumuştı. Bu çizgi romanı yaparken düşündüğüm şeyleri tahmin etmiş, kelimelere dökmüştü. Bunu anlamıyordum, bu olaylar zincirinin nasıl gelişebildiğini aklım almıyordu. Ama Wallace Warland sihir yapabiliyordu. Gerçek sihir. Kelimelerle.

Ve mesele sadece zihnimi okuyabilmesi değildi. İçeriği bilmesiydi. Faren'ın yataklarının üzerinden tavana çizdiği takımyıldızın adının Gyurhei olduğunu biliyordu. Mitolojik tarihini biliyordu ya da en azından yaklaşımtı. Hatasını kâğıt üzerinde düzeltebilirdim ama yanlış olan başka hiçbir şey bulamamışken bu kadar özenli bir yazıyı işaretlemek yazık olur gibi geliyordu, o yüzden ona yarın söyleyecektim. Bunların hiçbirisi -isim, mitolojik kökeni- çizgi romanda belirtilmemişti. Forumlarda biri sorduğunda açıklamam gereken şeylerden biriydi.

Dahası da vardı. Son sayfayı çevirdim.

Doktor Faustus'tan bir alıntı vardı.

"O 'cehennemlik' sözü korkutmuyor beni;

Benim için cennet, cehennem birdir."

Hatırlamıştı. Bir keresinde –forumlarda mı yoksa bir sohbette mi, hatırlamıyordum– *Canavar Deniz*’in *Final Fantasy* bilgisayar oyunları ile *Faust* efsanesinin bir kombinasyonu olduğunu söylemiştim. Hayranların çoğu Faust’un kim olduğunu bile bilmiyordu, bunu sadece Damien’in soyadı olarak biliyorlardı. Bu çok uzun zaman önceydi. İnternet sitesinin başlangıcında, forumlarda. Gönderi artık çok derinlere gömülmüştü.

Ama Wallace hatırlıyordu.



9. BÖLÜM

Wallace'ın *Doktor Faustus* alıntısının çevresine özenle biçimlendirilmiş bir Orcus ile üç ay çizmek için yaklaşık on dakika harcadım. Sonra bir tarafına okyanustan çıkan bir sürüngen gümbatıran ile diğer tarafına kanatlarını açmış bir dehşet kargası çizdim. Sakıncası olmadığını umuyordum.

Max ile Emmy'ye göndermek istediğim hediyeleri –en yeni *Canavar Deniz* grafik roman serisinden birer tane ve Max için bir paket Twizzlers, Emmy için de bir Starburst– alıp paketledim. Max, Kanada'da yaşıyordu; Emmy de Kaliforniya'da okuyordu. Max'in postası genellikle çok pahalıya patlıyordu ama olsun, şirket gideri olarak gösterebilirdim.

Ardından *Canavar Deniz*'in bir sayfasını bitirip diğerine başlama vaktiydi. Renklerin bilgisayarda olduğunu ve her zaman kullandığım renkler olduğunu biliyordum ama bugün daha

parlak görünüyordlardı. Çizgiler daha koyu, daha güçlüydü. Karakterlerin ifadelerini zaten detaylı olarak çizmiştim ama onlar da daha iyi görünüyordu.

Forumlar bu akşam çok hareketliydi. Yağmuryağdıran son hayran kurgusundan bir bölüm daha yayınlamıştı: *Kumral Mavi*. Bunu bilmemin tek sebebi sohbet panolarındaki insanların yüzde doksanının onun yazılarını takip etmesiydi ve kendisi ortalıkta yoktu. Hiçbir zaman insanların yazdıkları hakkında ne düşündüğünü görmek için kaldığını sanmıyordum. Tam aradığımı kişiydi.

Yazışmaları görmezden geldim. Okumayı düşündüğüm tek hayran kurgusu Wallace'ın bana verdiğiydi. O kadar iyi olduğunu ve bunu gören tek kişi olduğumu bilmenin, internette yayınlanan bir şeyden asla elde edemeyeceğim bir saflığı vardı. Bu sadece benim içindi. En azından şimdilik.

Durup yazdığı bölümü iki kere daha okudum. Sonra mesajlarıma baktım.

Emmy ile Max tavsiyede bulunmuştu. Basit tabiriyle.

14:00 (*buğdaygevreği konuşmaya katıldı*)

buğdaygevreği: bir dakika

buğdaygevreği: Yeni Çocuk'la ne oldu yani

14:30

buğdaygevreği: Cidden ama

15:01

buğdaygevreği: E!!!

15:33

buğdaygevreği: beni delirteceksin E

15:59 (*Kıyamet_İneği konuşmaya katıldı*)

Kıyamet_İneği: e yine yeni çocukla mı uğraşıyor?

buğdaygevreği: Sanırım

buğdaygevreği: Cevap vermiyor

buğdaygevreği: Üstelik ona her YARIM SAATTE bir mesaj atıyorum

buğdaygevreği: EEEEEEEE

Kıyamet_İneği: nedense bağırmanın telefonuna daha çabuk bakmasını sağlayacağını sanmıyorum.

Kıyamet_İneği: neden ona 14:30'da mesaj atıyordun ki? Senin zamanınla bu 11:30 olmuyor mu? Mimari dersin olduğunu sanıyordum.

buğdaygevreği: Dersi bıraktım

buğdaygevreği: Mimari bir sağmalık

Kıyamet_İneği: ama bölümün inşaat mühendisliği...

buğdaygevreği: Ne demek istiyorsun

Kıyamet_İneği: boş ver.

buğdaygevreği: ELIZA. YENİ ÇOCUKLA NE OLDU.

16:12

buğdaygevreği: Şimdi ölüp yurt odamda çürüyeceğim

buğdaygevreği: Ööööfff

cenaze işleriyle meşgul

16:46 (*PusluPusucu konuşmaya katıldı*)

PusluPusucu: Oha, tamam.

PusluPusucu: Belli ki mesajlarıma daha erken bakmalıymışım.

buğdaygevreği: - _ -

PusluPusucu: Paketini aldım! Bay Mükemmelvücut'u çok beğendim.

buğdaygevreği: YENİ ÇOCUK

buğdaygevreği: ŞİMDİ

PusluPusucu: Ya çok kötü geçtiyse ve bunu konuşmak istemiyorsam? Ya bir seri katil olduğunu öğrendiysem?

buğdaygevreği: Tanrı aşkına en azından bana nasıl bir tip olduğunu söyle

PusluPusucu: Muhtemelen Max bunları duymak istemiyordur.

Kıyamet_İneği: aslında Emmy meseleyi büyüttü ve şimdi ben de bilmek istiyorum.

PusluPusucu: İyi! Peki.

PusluPusucu: Koyu kahve saçlar, koyu kahve gözler. Benden uzun. Bir futbolcu kadar yapılı.

Kıyamet_İneği: bir futbolcu hayran kurgusu mu yazıyormuş? Hangi dünyada yaşıyorduk biz?

buğdaygevreği: Eminim aynı zamanda ara sıra hayran kurgusu yazan bir sürü futbolcu vardır

buğdaygevreği: Devam et E

PusluPusucu: Öğle arasında beni bahçede buldu ve yemeğini benimle yedi. Ama biraz tuhaf; sadece bazen konuşuyor, sanırım, o yüzden her şeyi kâğıda yazdı.

PusluPusucu: Bana üzerinde çalıştığı şeyi gösterdi.

Durdum. Onlara tam olarak ne olduğunu söyleyebilirdim ama Wallace onu bana insanlara dedikodusunu yapayım diye vermemişti. Özellikle de Emmy ve Max'le; onları seviyordum ama birilerinin *Canavar Deniz*'i düzyazıya dökmeye çalıştığını ve gerçekten iyi olduğunu öğrenirlerse onlar da okumak isterdi.

Okumalarını istemiyordum. Bu sadece Wallace'ın bilgisi ve izni dışında olmakla kalmayacak, an itibarıyla içinde olduğum mutluluk baloncuğunu da patlatacaktı. Bu Wallace'la benim aramda bir sırdı ve hoşuma gidiyordu. Bilen tek kişi olmak hoşuma gidiyordu.

buğdaygevreği: neymiş

PusluPusucu: Bir hayran kurgusu. Ama henüz okumadım.

Kıyamet_İneği: forumlara giriyor mu? Kullanıcı adı ne?

PusluPusucu: Bilmiyorum. O noktaya gelmedik.

Wallace'ın forumlara girip girmediğini bile bilmiyordum ama *Canavar Deniz* hayranı olup forumları bilmemek biraz zormuş gibi geliyordu. Belki de Wallace çalışmalarını internette yayınlamıyordu.

Davy sızlandı. Saate göz attım; akşam yemeği vaktiydi. Kapıda duruyordu; mutfığa koşabilmesi için onu dışarı çıkardım. Annem, mamasını kâsesine döküyordu. Davy aşağı inerken Church ile Sully paldır küldür merdivenleri çıktılar. Zorla odama girmesinler diye kapımı kapattım.

buğdaygevreği: Bütün konuştuğunuz bu mu??

Hayran kurgusu??

buğdaygevreği: Sıkıcıymış

PusluPusucu: Çok fazla *Köpek Günleri* izliyorsun.

PusluPusucu: Biriyle tanışır tanışmaz aşırı samimi bir ilişki geliştirilmediğinden oldukça eminim.

Kıyamet_İneği: tanışır tanışmaz aramızda aşırı samimi bir ilişki gelişmediğini mi söylüyorsun?

Kıyamet_İneği: alındım.

PusluPusucu: >.>

PusluPusucu: Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, Max, ama, eee...

Kıyamet_İneği: hayır. artık çok geç. mutlu, ciddi bir ilişki içindeyim ve ikiniz de beni bundan vazgeçiremezsiniz.

PusluPusucu: Heather nasıl, bu arada?

Kıyamet_İneği: mankenlik ajansından iş aldı...

buğdaygevreği: – _–

Kıyamet_İneği: altıncı sınıf öğretmeni

Kıyamet_İneği: ama istese model olabilirdi!

Ah, şükürler olsun. Konu değişti.

PusluPusucu: Beş yıldır çıkmıyor musunuz? Onunla evlenecek misin?

Kıyamet_İneği: bilmem

Kıyamet_İneği: evet derse.

buğdaygevreği: TEKLİF ET!!

buğdaygevreği: Neyi bekliyorsun ki???

Kıyamet_İneği: ee...

PusluPusucu: Onu rahat bırak, Emmy. İstemiyorsa henüz teklif etmek zorunda değil.

buğdaygevreği: Yuuuuh

Kıyamet_İneği: teşekkürler, Eliza.

Kıyamet_İneği: şimdi, akşamüzerini birlikte geçirdiğin o delikanlıya dönersek...

PusluPusucu: Sadece öğle yemeği yedik!

Kıyamet_İneği: öyle olsun. yine de gerçeği bilmek istiyorum.

buğdaygevreği: Adı ne?

PusluPusucu: Wallace.

Kıyamet_İneği: ...

buğdaygevreği: ...

Kıyamet_İneği: ...

buğdaygevreği: ...

Kıyamet_İneği: ...

buğdaygevreği: ...

PusluPusucu: Wallace isminin nesi varmış?

Kıyamet_İneği: sadece, ee...

buğdaygevreği: Aşırı dandik

PusluPusucu: Wallace dandik bir isim değil!

Kıyamet_İneği: wallace deyince aklıma bir çizgi film karakteri geliyor.

buğdaygevreği: Kampüste Wallace adında ağır esrarkeşler var

PusluPusucu: Kampüsteki ağır esrarkeşlerin isimlerini neden biliyorsun ki?

buğdaygevreği: Çünkü cana yakınlar

PusluPusucu: Şimdi ağır esrarkeşlerle münasebetin konusunda endişelenmeye başladım ama Wallace'ın ismi konusunda ne yapmamı beklediğinizi bilmiyorum.

Kıyamet_İneği: wally gibi bir kısaltma kullanmıyor, değil mi?

PusluPusucu: Bana isminin Wallace olduğunu söyledi. Ben de ona böyle hitap ediyorum.

buğdaygevreği: Yine takılacak mısınız

PusluPusucu: Bilmiyorum. Muhtemelen. Verdiği sayfaları geri vermem lazım.

buğdaygevreği: Bize gelişmeleri bildirsen iyi olur

PusluPusucu: Ne hakkında?

Kıyamet_İneği: katılıyorum.

PusluPusucu: Ne hakkında gelişmeler?

buğdaygevreği: Benim ödevim var

buğdaygevreği: Ama yarın konuştuğumuzda İYİ HABERLER versen iyi olur

PusluPusucu: NE HAKKINDA İYİ HABER?!



10. BÖLÜM

Beynimde şüphelerimi kontrol eden küçük bir canavar vardı.

Şüphenin kendisi aptalcaydı; uzun bir zincirin ucunda sallanan kör, duyudan yoksun bir şeydi. Öte yandan canavar zekiydi. Her zaman beni izliyordu ve kendimden çok emin olduğum zaman zihnimde cirit atması için şüpheyi salıveriyordu. Olacağını bildiğimde bile bunu engelleyemiyordum.

Örneğin:

Etkinlik dersliğine girip Wallace'ın yazdığı bölümü geri verdiğimde muhtemelen teşekkür edip belki hafifçe gülümseyeceğini ve bu kadarla kalabileceğini biliyordum.

Fakat kapının önünde dururken, içeri girip Wallace'a kâğıtları vereceğimi ve vaktini benimle harcamaması gerektiğini fark ettiği için kayıtsız bir şekilde bana şöyle bir bakacağını hissediyordum. Yazdıklarını okumamı istememeliydi çünkü

birbirimizi tanıımıyorduk bile. Dünkü münasebetimiz rastlantısaldı; onun adına kötü bir hamleydi. Artık bunu biliyordu. Biliyor olmalıydı. Eliza Mirk kimsenin kimsesi değildi. Bunu her gün *Westcliff Star*'ın manşeti yapmalıydılar. ELIZA MIRK: K MSEN N K MSES  DEğ L.

Sweatshirt' m n koluyla alnımı sildim. Olmaz olasıca kaşlarım terliyordu ve bunu Emmy ile Max'e söyleyemiyordum bile. Benden önce sınıfa birkaç kişi girdi, ben de gölgelerine saklanarak içeri girdim.

Wallace henüz gelmemişti. Sayfaları sandalyesine koyup çizim defterimle kendi sırama kıvrılıp oturdum. Eski bir çizimin konturları üzerinden giderek çizgileri fazla koyu, fazla kalın hale getirdim. Bir dakika sonra Wallace geldi, ağır adımlarla içeri girdi ve kâğıtları aldıktan sonra oturdu. Sayfaları çevirdi, arka taraftaki *Doktor Faustus* alıntısının üzerine yaptığım çizime baktı. Çizim defterim elimden kayıp düşerken bacaklarımın arasında yakaladım.

Sonra Wallace yeni bir parça kâğıt çıkardı. Bir şeyler yazıp sırama doğru ittirdi.

Resim nefis olmuş. Ama yorum yok?

Çizim defterimi kapayıp rol yapmayı bıraktım. Yazım kâğıt üzerinde titrek görünüyordu.

Sadece bir tane var ama güzel yazını bozmak istemedim. Gyurhei güneşi yutmak için denizden bin yılda bir çıkıyor, yüz yılda bir değil.

Bunu okuyunca bir eliyle yüzünü kapayıp başını salladı. Hatasını d zeltmemeliydim. Neden d zeltmiştim ki?

Kâğıdı geri gönderdi.

Vay canına. Kesinlikle haklısın.

Sonra, altına şöyle yazmıştı:

Yazılarıma göz gezdiren diğer okurlarım bunu yakalayamazdı.

Çünkü onlar o dünyanın yaratıcısı değil.

Bir an için tereddüt ettim, sonra, *Çok ama çok iyiydi*, yazdım. Ve parmaklarım spazm geçirip kâğıdı parçalamadan önce notu ona uzattım.

Teşekkürler! İyi misin sen? Solgun görünüyorsun.

İyiyim... Hep böyle görünürüm.

Eşofmanıyla yüzen bir sıçan gibi.

Bayan Grier ayağa kalkıp yoklama almaya başladı.

Peki öyleyse. Bugün yine öğle yemeği?

Bahçe soğuk olacak. Rüzgâr.

Kafeteryada yer kapmak için birilerini yumruklarım. Bu tür şeylerde iyiyim.

Ben bunu okuduktan sonra dirseğini sırasına koyup abartılı bir şekilde pazısını şişirdi. Kasları gömleğinin altında şişti. Sonra dirseği sıranın kenarından kaydı ve ne yaptığını fark ederek etrafına bakındı. Kahkahamı tutamadım.

Bayan Grier durdu, soğan biçimli küpeleri sallanarak bize baktı ama bir şey söylemedi. Hiçbir zaman bu tür şeyler için öğrencileri uyarmazdı. Bayan Grier okumaya devam edene kadar çenemi kapadım. Sonra şöyle yazdım:

Buna diyecek sözüm yok. Üzgünüm.

Gülümsedi ve, *Bir dâhiye ne denir*, yazdı.



Wallace öğle yemeğinde gerçekten bize bir masa buldu ama kafeteryaya erken gittiği için, birilerini yumrukladığı için değil.

Masa, yemek kuyruğunun bittiği yerdeydi, o yüzden yemeğimi aldıktan sonra döndüğümde Wallace orada oturmuş, yaptığıyla gurur duyuyormuş gibi gülümsüyordu. Öğle yemeği dünküyle aynıydı: İki hamburger, iki porsiyon patates kızartması, iki süt. Bir tavuk budu. Masada, karşısında kâğıtlar vardı; üzerinde de bir not.

Sadece istersen.

İlk sayfada *İkinci Bölüm* yazıyordu.

“Gerçekten mi?” Bunu yüksek sesle söylediğimi yine çok geç fark ettim. Ama Wallace rahatsız olmuşa benzemiyordu; yazmak için bir parça kâğıt daha aldı.

Buna da göz atmak ister misin?

Elimin altında kalem yoktu. “Evet. Olur. Kesinlikle.” Sesimin şimdi fazla alçak çıktığının farkındaydım. O konuşmayınca, benim de konuşmamam gerekiyormuş gibi geldi; sanki atmosferi bozuyordum. Çantamı karıştırıp kurşunkalemimi çıkardım, sonra kâğıdına uzandım. Memnuniyetle verdi.

Affedersin, yazmayı unutuyorum. İnternette ne kadar zaman geçirdiğim düşünülürse insan unutmayacağını sanır.

Sorun değil. Konuşmayı tercih ediyorsan yazmak zorunda değilsin.

Hafifçe gülümsedi. *Demek internettesin. CD forumlarında mı?*

Evet. Bazen.

Kullanıcı adın?

Ona verebileceğim, tek diğer kullanıcı adını verdim.

PusluPusucu.

Tahmin edeyim; çok gönderi paylaşmıyorsun.

Mecbur kalmadıkça. Ya sen?

CD hayran kurgularını okuyor musun?

Bazen.

Yağmuryağdıran'ı tanıyor musun?

Yağmuryağdıran'ı herkes tanıyor.

Selam.

Yok artık! Başımı kaldırıp baktım; önemli bir şey söylememiş gibi önüne bakıyor, patateslerine ketçap sıkıyordu. Karşımda oturan bu çocuğun MEŞHUR yağmuryağdıran olması mümkün değildi. Canavar Deniz hayran kurgusunun en önemli yazarı, forumlarda BayanTakımyıldızı'ndan sonraki en popüler kişi, milyonlarca hayranın önderi. Geçen hafta bana göz kırpan surat gönderen çocuk OLAMAZDI.

Şöyle yazdım:

HAYATTA İNANMAM .

Ve kâğıdı burnunun dibine tuttum.

Nazikçe elimden aldı.

Kanıtlamak için sana mesaj atarım.

Şu anda sana inanmak üzereyim çünkü insanlar YAĞMUR-YAĞDIRAN olduklarına dair yalan söylemez. Dallas'ı bu yüzden mi o kadar çok seviyorsun?

Tam tersi, Dallas'ı sevdiğim için yağmuryağdıran oldum.

Kafeteryada etrafa bakındım. Buna şahit olan bir başkası olmalıydı. Başka birisi bu büyük açıklamaya dahil olmalıydı çünkü bu, günlük hayatta olacak şey değildi. Yağmuryağdıran öylece okuluma gelip *Canavar Deniz*'in metnini kucağıma bırakmazdı.

Ama bırakmıştı. Ve etrafımızdaki kimse az önce olanların farkında değildi. Yakınlardaki masalarda oturan hiç kimse kim olduğumuzu ya da ne paylaştığımızı bilmiyordu.

O an için baş başaydık.

Orada.

Wallace kâğıdı geri alıp, *Cuma günü Cadılar Bayramı'nda ne yapacaksın?* yazdı.

Muhtemelen mezarda olacağım çünkü yağmuryağdıran benimle aynı okula gidiyor ve bunu yeni öğrendim.

Gülümsememek için dudaklarını büzdü. *Cidden ama.*

Öylece konuyu değiştirmek mi istiyordu? Peki, öyle olsun. *Muhtemelen odama çekilip Köpek Günleri'nin Cadılar Bayramı özel bölümünü izlerim.*

Geçekten de kulağa hayatının tatili gibi geliyor.

Niye, sen ne yapıyorsun ki?

Arkadaşlarımla birlikte gittiğimiz bir kitapçı her yıl Cadılar Bayramı partisi veriyor. CD karakterleri kılığına girip oraya gideceğiz.

İnternette bir sürü *Canavar Deniz* kostümlü partisinden fotoğraflar görmüştüm ve övünmek gibi olmasın ama hepsi de çok iyiydi. Ama gerçek hayatta hiç kostümlü parti görmemiştim.

Dur tahmin edeyim. Dallas olarak gidiyorsun.

Cin gibisin. Neyse, yapacak başka bir şeyin yoksa belki gelmek istersin diye düşünmüştüm. Mekân bir kitabevi, o yüzden parti çıkırından çıkacak değil ve oradaki herkes kitap kurdu. Gelmek istemiyorsan da sorun değil.

Bir partiye gitmemi istiyordu. Sekiz yaşındayken yan komşumuz Kenny Smith beni doğum günü partisine davet

ettiğinden beri herhangi bir partiye gitmemiştim ve o partinin sonunda da evlerinin havuzuna atılmış, eve gidene kadar alay konusu olmuşum.

Bunu bir düşünebilir miyim?

Evet, tabii ki.

Gitmeyecektim. Kendime gidebileceğimi söylemek istiyordum –kendime bir sürü şeyi yapabileceğimi söylemek istiyordum– ama ben ve beynim ve diğer herkes, son anda tırsıp vazgeçeceğimi, kendimi Netflix üyeliğim ve bir tabak rulo pizzayla odama kapatacağımı biliyorduk.

Bunu düşüneceğimi yazarken kendimi çok kötü hissettim.

Canavar Deniz Özel Mesajı

28 Ekim 2016 14:54

yağmuryağdıran: Selam, ben Wallace. Lütfen bir kez daha aklını başından aldığımı söyle. Aklın başından alındığında yüzünün ifadesi harika oluyor.

PusluPusucu: Oha müstehcen oldu bu.

yağmuryağdıran: Fazla mı kaçtı?

PusluPusucu: Eeeeeeeeeeeee

yağmuryağdıran: Fazla kaçmış. Anlaşıldı.

CANAVAR DENİZ FORUMLARI

KULLANICI PROFİLİ

yağmuryağdıran*

Hayran kurgusu moderatörü



YAŞ: Söylemem

LOKASYON: YOK

İLGİ ALANLARI: CD. Yazmak. Kamp ateşi. Hırkalar. Geç vakte kadar uyumak. Köpekler.

Takipçileri 1.350.199 | Takip Ettikleri 54 | Gönderileri 9.112

[Nadir Eşerleri 144]

GÜNCELLEMELER

Önceki güncellemeleri görüntüle

20 Ekim 2016

Kumral Mavi'nin gelecek bölümü muhtemelen biraz gecikecek. Yeni okuluma başladım. Çok eğlenceli.

21 Ekim 2016

Yeni avatarım için @joojooboogee ye teşekkürler!
#SonsuzaDekDallasRainer

23 Ekim 2016

Cebir ödevi bir insan olsaydı 25 yıldan müebbet hapis cezası almıştım. #Cebrenadamöldürme

24 Ekim 2016

Bu okulda gerçekten CD hayranları olabilir. ŞÜKÜRLER OLSUN KURTULDUM.

26 Ekim 2016

Bugün hayat canıma okuyor. Yazacak vakit yok. Aptal cebir. #Cebrenadamöldürme

27 Ekim 2016

Bu okulda kesinlikle bir CD hayranı daha var.
Artıları: Harika; Yalnız değilim; Güzel kız.
Eksileri: Güzel kız. #Sıçtııııık

28 Ekim 2016

Heyyyy artık güzel kızdı bahsetmeyelim tamam mı muhtemelen bunları okuyordur

11. BÖLÜM

Wallace güzel olduğumu düşünüyordu.

Wallace güzel olduğumu mu düşünüyordu?

Daha sonra göreceğimi bildiği için mi yazmıştı bunu? Beni bir tür tuzağa düşürmeye mi çalışıyordu? Wallace o kadar düzenbaz birine benzemiyordu ama nereden bilecektim ki, ben ergenlik çağında bir erkek değildim.

Wallace güzel olduğumu düşünüyordu.

Bu işte bir tuhafılık vardı.

Üzerimde bana iki beden büyük gelen bir sweatshirt ile sık giyilmekten bacaklarımın şeklini belli etmeyen bir kot pantolon vardı. Saçlarım idare ederdi, sanırım; simle kaplı olmadıkları zamanlarda. Çirkin olduğumu düşündüğümde değildi, sadece nasıl göründüğüm hakkında düşünmüyordum. *O dünyada* yaşamıyordum ben. Bana kalsa hiç görünmezdim.

Nasıl olacaksa aynı zamanda çizim yapabilen, serbest bir bilinçten ibaret olurdum. Nasıl göründüğümü umursamıyordum. Umursamak istemiyordum.

Buna dikkat çekmesi tuhaftı. Kimse görüntüme dikkat etmezdi. Ben, “Görüntüsüne dikkat edilecek” bir kız değildim.

Bu konuyu Max ve Emmy’yle konuşup ne düşündüklerini öğrenmek istiyordum ama bunu yapamazdım çünkü Wallace’ın yağmuryağdıran olduğunu bilmelerini istemiyordum. Onlara yazılarından bahsetmek gibi bu da güvenine ihanet etmek olurdu. Bunu yüzüme söylediğini söyleyebilirdim ama Emmy’nin haftada bir Melekler’in güncellemelerine baktığını biliyordum ve yağmuryağdıran’ın sayfasında bunu göreceği kesindi. Bu ikisi arasında bağlantı kurmak için bir mühendislik dehası olmaya gerek yoktu.

Ama Wallace bana bir *Canavar Deniz* bölümü daha vermişti, o yüzden şaka yapıyor olamazdı. Buna zaman ayırmış, üzerine düşünmüştü. *Canavar Deniz*’i seviyordu; bunu birini incitmek için kullanmazdı. Değil mi?

12. BÖLÜM

Çarşamba günü farklı hiçbir şey olmamış gibi Wallace’la okulda vakit geçirdik. “Vakit geçirdik” derken, etkinlik dersinde yazıştığımızı ve öğle yemeğinde birlikte oturduğumuzu kastediyordum. *Canavar Deniz* için yazdığı ikinci bölüme karşı fazla coşku göstermemeye çalıştım. Okul çıkışı dışarıdaki bankta otururken yanından geçtiğimde bana el salladı ve arabama koşup kendimi içeriye kilitleme ihtiyacı duymadım.

Perşembe günü de aynıydı ama o gün eve dönünce Emmy ile Max paketlerini aldılar mı diye bakmak için mesajlarımı açtığımda Wallace’tan bir mesaj dizisi daha buldum.

14:47

yağmuryağdıran: Ee, şu Cadılar Bayramı partisine ne diyorsun? :D

yağmuryağdıran: Kostümün yoksa eminim tişörtüne üstünde "Pusucu" yazan bir etiket yapıştırabilirsin. Arkadaşlarımdan bunu harika bulacağından eminim.

yağmuryağdıran: bu arada hepsi büyük birer CD hayranı. Bahsettim mi bilmiyorum.

yağmuryağdıran: ayrıca arabayla gidiyorum, o yüzden ulaşımı düşünme.

Pekâlâ. Herhalde gitmemi çok istiyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı. Onun da benim kadar sessiz ve tuhaf olduğunu sanıyordum ama hiç de öyle değildi. Westcliff'in sosyal hayatının merkezi olduğu da söylenemezdi ama benim kimseyle olmayacağım kadar girişkendi. Ben birini bir yere davet etsem -bu pek olası değildi- ve bana bunu düşüneceğini söylese kendimi odama kapatıp bir daha o kişiyle konuşmazdım.

Şimdiye kadar bu parti hakkında bildiklerim:

- Wallace gitmemi istiyordu
- Wallace'ın arkadaşları da orada olacaktı
- *Canavar Deniz* kostümlü partisi olacaktı
- *Köpek Günleri*'nin Cadılar Bayramı özel bölümünü kaçıracaktım
- Bir kitabevinde gerçekleşecekti ki bu da pek parti ortamı sayılmazdı

Kulağa çok korkunç gelmiyordu. Ve partiden hoşlanmazsam ordana ayrılmak için bir bahane bulabileceğime de emindim. Ama *Köpek Günleri* hakkında canlı yorum yapamayacaktım.

Bir dakika. Bilgisayarımın başından kalkıp başımı yatak odamın kapısından uzattım ve sahanlığın tırabzanlarından aşağı baktım.

“Hey!”

“Ne oldu, Yumurta?” Babam üzerinde rüzgârlığı ve koşu şortuyla mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı baktı.

“Bu yıl Cadılar Bayramı’nda Church ve Sully’yle gezintiye çıkmasam olur mu?”

Babam kaşlarını çatı. “Church ve Sully bu yıl Cadılar Bayramı’na katılıyor mu? Bunun için fazla büyümediler mi?”

Bunu gerçekten soruyordu çünkü hatırlamıyordu. Aynı sınıfa gidiyorlardı ve ikisi de on dört yaşından küçüktü çünkü bütün on dört yaş altı spor takımlarında oynuyorlardı ama bunun ötesi babam için teferruattı. Sully on dört, Church on üç yaşındaydı; aralarında tam olarak on bir ay vardı ve çoğu insan onları ikiz sanıyordu.

“Biraz fazla büyüdüler, evet,” dedim.

“Ah. O zaman annene sor.”

“Şu anda evde mi?”

“Hayır, maraton öğrencileriyle birlikte Davy’yi 10K koşusuna çıkardı.”

“Ne? Davy 10K koşamaz!”

Teslimiyet içinde ellerini kaldırdı. “Hafif tempo koşuyorlar ve yavaş öğrenciler de her zaman onunla ilgileniyor. Bir şey olmaz.”

Annem maraton koşmak için forma girmek isteyenlere ders veriyordu ki bu da tanımını gereği bu derslere kaydolan herkesin aklını kaçırdığı anlamına geliyordu. Yaşlı köpeğimi oradan oraya sürüklemeleri düşünce si pek de yüreğime su serpmemişti.

Babamın arkasında ön kapı açıldı ve Church ile Sully kapı eşiğinde itişerek içeri daldılar. Az kalsın babama çarpıyorlardı; babam son anda kenara çekildi.

Tatlılıkla gülümseyerek, “Selam, çocuklar,” dedi. Peşlerinden mutfağa girdi. Sohbetleri yukarı, bana kadar geliyordu. “Okul nasıldı?”

“Macy Garrison, Church’ün hesap makinesini çaldı ve Sevgililer Günü’nde ona bir kutu şekerleme almaya söz verene kadar da geri vermedi,” dedi Sully. Buzdolabının kapağı tezgâha çarptı, yiyecekleri çıkarırlarken raflar şangırdadı.

“Ama yapmayacağım,” dedi Church, daha alçak sesle.

“Cadılar Bayramı’nda gezintiye çıkacak mıydınız?” diye sordu babam. Daha iyi duyabilmek için sessizce merdivenlerden indim.

“Hayır,” dedi Sully. “Cadılar Bayramı küçük çocuklar için.”

“Ama ben düşünmüştüm ki...” Church cümlesini yarıda kesti.

“Eliza yine sizinle çıkması gerekip gerekmediğini sordu.”

“Eliza bizimle bir şeyler yapmaktan nefret ediyor,” dedi Sully.

Bu doğru değildi; onlarla bir şeyler yapmaktan nefret etmiyordum, mesele sadece yapmaktan hoşlandıkları çoğu şeyin beni rahatsız etmesi ya da sinirimi bozmasıydı. Top oynamak ya da kısa bir yürüyüşten daha hızlı hareket etmek.

Sully bağırdı: “HAYIR, ELIZA, BİZİ ŞEKER Mİ ŞAKA MI TURUNA ÇIKARMANA GEREK YOK!”

Tekrar sessizce yukarı çıkarken Church’ün, “Öf, kulak zarımı patlattın,” diye mırıldandığını duydum.

Eh, harika. Şimdi Sully ile Church’e eşlik etmek zorunda kalma bahanem bile yoktu. Ama zorundayım diye yalan söyleyebilirdim... Wallace bunun yalan olduğunu anlayamazdı, değil mi? Nerede yaşadığımı ya da erkek kardeşlerimin kaç yaşında olduğunu ve Cadılar Bayramı’nı ne kadar ciddiye aldığımızı bile bilmiyordu ki hiç ciddiye almıyorduk.

Ama ona yalan söylemek istemiyordum. BayanTakımıyıldızı konusunda yalan söylüyordum zaten, gerçi bu daha çok gerçeği söylememek sayılırdı.

Normalde bir şeylerden yırtmak için yalan söylemekten hiç çekinmezdim. Tabii ki normalde yalan söylemek zorunda kaldığım yegâne insanlar annemle babam ve kardeşlerimdi ve tek söylemem gereken de hasta olduğum ya da çok fazla ödevim olduğuydu. Ailem işte bu kadar kolaydı. Okulda da benden bir şeyler yapmamı isteyen arkadaşlarım yoktu. Şimdiye kadar.

Bilgisayarıma döndüm, oturdum ve bir an çizim ekranımın kenarını tırnakladım. Üzerinde hâlâ bir *Canavar Deniz* sayfası duruyordu; Amity, Gözcü’nün turuncu kristalleriyle bir düşman kalabalığını püskürtüyordu. Amity bir durumdan kurtulmak için birine yalan söylemezdi. Bir şeyi yapmak istemiyorsa bunu doğruca yüzlerine söylerdi. Ve emin değilse de ortama bir bakmak için giderdi. O sessiz sakın, ketum biriydi ama bir şeyler yapmaktan ve bir yerlere gitmekten korkmuyordu.

Normalde kendi kurmaca karakterlerimden tavsiye almazdım ama her kız hayatının bir noktasında bir yol ayrımına

geliyordu: Eşofmanları ve en sevdiği TV dizisiyle baş başa bir gece mi yoksa gerçek, kanlı canlı insanların bulunduğu bir parti mi?

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Belki de sebebi suçluluktu; annemle babamın zihnimin bir kenarına kalıcı olarak kazınmış sesleri. *Bu hafta sonunda ne yapacaksın, Eliza? Biriyle çıkıyor musun? Okuldan arkadaşlar? Çılgın partiler yok mu? Çılgın partiler.* Ancak bizimkiler, “Çılgın partiler” derdi, o kadar yaşlı olmadıkları halde. Spor ve egzersiz konusundaki fikirlerine karşı çıkabiliyordum ama şimdiye kadar okul arkadaşlarım ve sosyal hayatım hakkındaki sorularını geçiştirmenin iyi bir yolunu bulamamıştım. “Sosyal hayat” diyordum çünkü bir bilgisayar üzerinde gerçekleşen hiçbir şey onlar için sosyal sayılmıyordu. Onlara *Canavar Deniz* forumlarından bir sürü insanla bir Cadılar Bayramı sohbet odasında olacağımı söylesem bu insanlardan birini gerçekte tanıyıp tanımadığımı sorar, sonra da bütün gece, çaktırmadan içeriye bakmaya çalışarak kapımın önünde dolanırlardı.

Bu partiye gitmek en azından yakamdan düşmelerini sağlardı.

Wallace’ın mesajını açtım ve kemirilmiş bir aslan terbiyecisi sandalyesiyle şüpheyi savuşturdum.

yağmuryağdıran: Ee, şu cadılar partisine ne diyorsun? :D

yağmuryağdıran: Kostümün yoksa eminim tişörtüne üstünde “Pusucu” yazan bir etiket yapıştırabilirsin. Arkadaşlarımın bunu harika bulacağından eminim.

yağmuryağdıran: bu arada hepsi büyük birer CD hayranı. Bahsettim mi bilmiyorum.

yağmuryağdıran: ayrıca arabayla gidiyorum, o yüzden ulaşımı düşünme.

15:11

PusluPusucu: Peki, tamam. :)

13. BÖLÜM

“Pusucu” etiketine ihtiyacım yoktu.

Geçen yıl bir *Canavar Deniz* hayranı çizgi romanın karakterlerinden biri olan Kite Waters kılığına girmişti ve resimlerini de forumlara koymuştu. Bunun, gördüğüm en iyi Kite Waters kostümü olduğunu söylediğimde –tabii ki BayanTakımyıldızı olarak– kostümü bana postalamıştı. Daha doğrusu Emmy’ye postalamıştı ve o da bana postalamıştı. Bir Orcus Birliği askeri üniformasıydı; Kite’in bir rütbesi olmadığından üstünde hiçbir rütbe işareti bulunmayan, kenarları yeşil, düğmeleri altın rengi beyaz bir takım. İçinde Kite’in botları ile (bir tür köpükten ya da paket malzemesi gibi bir şeyden yapılmış) siyah süvari kılıcı bile vardı.

İyi haber, kostüm üzerimde o kadar farklı duruyordu ki Wallace onu asla forumdan tanıyamazdı. Her şey çok boldu.

Kemerini son deliğine taktığım halde boldu. Ceketini sımsıkı kapadım ve kaburgalarımın kumaşa değdiğini hissettim. Sorun değildi; benim için yapılmamıştı zaten.

Aynanın önünde durup kendi karakterlerimden biri kılığına girdiğim için biraz aptal gibi hissettim; hiç de fena görünmediği halde. Bunlar bana gerçek kıyafetler gibi geliyor, gerçek kıyafetler gibi görünüyordu. Kostümü yapan ve ilk giyen kız da Kite gibi bir adalıydı –sanırım Filipinler–, o yüzden onun üzerine olmuştu; gerçekten Kite’a benzemişti. Ama kıyafet benim üzerimde bir kostüm gibi duruyordu.

“ERKEK ARKADAŞIN GELDİ,” diye bağırdı Sully merdivenin dibinden. Bir dakika sonra babamın sesi takip etti: “Eliza, arkadaşın garaj yolunda.”

Onlara nereye gideceğimi söylediğimde bizimkiler sanki erken gelen bir mini maraton günüymüş gibi sevindiler. Soru soramayacaklarını söylediğimde nasılsa, mucize eseri, kendilerini tuttular. Okuldan biriyle gideceğimi söylemiştim. “Okuldan bir çocuk” dememeye çok dikkat etmişim ama Sully bu muğlak noktayı tek başına açığa çıkardı.

Siyah süvari kılıcını, daha önce bankadan çektiğim iki gıcır gıcır yirmiliği, telefonumu aldım ve sessizce odamdan çıktım. Annem de babam da kapıda durmuş dışarıya bakıyor, usulca konuşuyorlardı. Merdivenlerden indim.

“Ne kılığına girdin sen şimdi?”

Church salonun kapısında durmuş hapur hupur bir tahıl barı yiyordu; basketbol şortu ve tişörtüyle fazla sırkı gibi görünüyordu. Bir an sonra arkasında, neredeyse aynı şeyleri giymiş, sadece biraz daha uzun boylu Sully belirdi.

“Bu senin çizgi romanından bir şey mi?” dedi Sully.

Bizimkiler arkalarını dönmüştü. *Harika, hadi bütün Mirk klanı olarak Eliza'yla Alay Edelim Festivali'ne katılahım. Gizliliğim elimden alınınca paldır küldür merdivenlerden inip bizimkilerin yanından geçtim ve kapıyı sertçe açtım.*

“Sonra görüşürüz,” diye homurdandım. “Telefonum yanımda.”

Kapıyı arkamdan kapatıp aceleyle garaj yolunda ilerledim. Wallace yolun sonunda, bataklık yeşili bir Taurus’un içinde bekliyordu ama hava karanlıktı ve kostümünü göremiyordum. Kalbim göğsümde aksak bir ritim tutturmuş, midem Orcus’un köpüklü gelgitleri gibi foşurduyordu. Yolcu koltuğuna oturdum.

“Selam,” dedim, emniyet kemerimi takarken.

O da, “Selam,” dedi.

Durdum. Başı bana dönüktü ama gözleri başka yere, gösterge paneline, ön camdan dışarıya bakıyordu. Sesi beklediğimden çok daha yumuşaktı. Belki de sessiz geçirdiği onca zamanı telafi etmek için çok yüksek çıkacağını hayal etmişim ama hayır, kalın ve yumuşaktı; kış ortasında bir polar battaniye gibi.

“Sadece bazen konuşuyordun?” dedim.

Başıyla onayladı. “Arabamda yalnızken sorun değil. Okulda... fazla geliyor. Arkadaşlarımlayken, evet. Ve bazen yabancılarla da. Hâlâ tuhaf gelmiyor mu?”

“Hayır, gelmiyor.”

Gözlerime baktı ve yüzünde o hafif gülümseme belirdi.

“*Harika* bir Kite Waters olmuşsun,” dedi.

Vücut ısım birkaç derece yükseldi. Deodorant sıkmayı akıl etmişim. “Teşekkürler,” dedim, sonra onu tepeden tırnağa süzdüm. “Dallas kılığına gireceksin sanıyordum?”

“Girdim,” dedi. “Peruk ve atkı bagajda. Araba kullanırken takmak için biraz tehlikeli sayılırlar.”

“Ah. Çok doğru.”

“Hazır mısın?”

“Yeterince.”

“Buraya nereden taşındın peki?”

Köşeyi dönüp bizim sokağı Westcliff’in kalanına bağlayan uzun yoldan devam ettik. Hava giderek kararıırken Wallace’ın farları yanıp sönüyordu.

“Illinois,” dedi. Fısıltıdan biraz yüksek sesi rahatlatıcıydı.

“Neden?”

“Ailem yeni işlere girdi.” Duraksadı. “Ve annem burayı daha çok seviyor. Benim de burada birkaç arkadaşım var, o yüzden çok kötü değil.”

“Herkesin fikri kendine, tabii.”

“Burayı sevmiyor musun?”

Omuz silktim. “Seviyor olabilirim de olmayabilirim de. Başka hiçbir yere gitmedim, o yüzden başka bir yeri daha çok sever miydim, bilmiyorum ama Westcliff’ten bıktım. O liseden bıktım. Ve küçük yer saçmalığından. Herkesin herkes hakkında her şeyi bilmesinden. *Westcliff Star*’ı okudun mu?”

“Evet.”

“İşte bu tür şeyler. Yayımladıkları bütün hikâyeler; hani geçen birkaç hafta boyunca Wellhouse Virajı hikâyesini yayımladılar ya? Yılın bu zamanında verdikleri tek haber bu. O kadar az şey oluyor ki katil yola odaklanmaları gerekiyor. Biraz... rahatsız edici.”

“Rahatsız edici mi?”

“Sadece bir iki şeye fazla odaklanıyorlar. İnsanları rahat bıraksınlar.”

Gözücüyla bana baktı. Gülümsedi. “Saklayacak bir şeyin mi var?”

“Hayır,” dedim hemen. “Sadece, kim olursan ol kimsenin dönüp sana bir kez daha bakmadığı bir yerde olmayı tercih ederdim, diyorum.”

“Anlıyorum.”

Tepeyi çıkıp ağaçlık bir yoldan Wellhouse Köprüsü’ne girdik. Wellhouse Köprüsü’nün öbür ucunda, Wallace’ın ön farları ile batan güneşin aydınlatığı Wellhouse Virajı vardı: Zeminin uçuruma açıldığı yerde keskin bir yol ayrımı.

Çiçekler ve *Star*’daki fotoğraflarda gördüğüm diğer bütün süslemeler hâlâ oradaydı; bazıları solmuş, bazıları solmakta, bazıları tazeydi. Ne zaman biri virajdan geçip aşağıya uça yeniden yerine konan yamuk ve göçük bir metal bariyer vardı. Dik yokuş aşağıdaki, bazılarının zemine gömülü araba parçaları bulabileceğinizi söylediği nehre iniyordu.

Virajdan nehre uçanlar için ölüm çabuk mu geliyordu yoksa dibe kadar sarsıntılı yolculuk yıllar mı sürüyordu, merak ediyordum.

Wallace virajda neredeyse duracak kadar yavaşladı. Çoğu insan burada yavaşlardı ama bu kadar yavaşlamazlardı. Hele de kaskatı kesilerek. Gözücüyla düşüş mesafesine baktım. Bayırdan aşağı yürüyerek inmek bile berbat bir fikre benziyordu. Ayağın birazcık bile kaysa eminim çok acıtırdı.

Virajdayken Wallace’ın yüzü solgun görünüyordu ama virajdan çıkıp bir sonraki sarı sokak lambasının altına girdiğimizde düzelmişti. Hiçbir terslik yokmuş gibi.

“Eminim Illinois’da böyle yerler yoktur,” dedim.



Wallace'ın arkadaşlarının ona bahsettiği ikinci el kitapçının adı Murhphy's'di. Hakkında konuşulduğunu duymuş ama hiç gitmemiştim; *Hipnoz'un Çocukları* sonrası pek kitap okumaz olmuştum ve sonra da bütün kitaplarımı internetten sipariş etmeye başladım. Wallace dükkânın tam adının Murphy Kanunları olduğuna dair espri yaptı. Öyle olmaması için dua ediyordum çünkü bu akşam pek çok şey ters gidebilirdi ve gitmezse harika olurdu.

Murphy's, iki diğer minik, tuğla duvarlı dükkânın arasında, üzerinde kocaman, neşeli bir MURPHY'S KİTABEVİ tabelası, yüksek pencereleri ve içeride hareket eden vücutlarla, ışıkları açık, minik bir tuğla duvarlı dükkândı. Oraya vardığımızda minik otopark doluydu, o yüzden Wallace arabasını sokakta bir yere soktu.

İçeri girmeden önce bagajını açıp, ihtiyacı olanları almak için telefonunu fener gibi kullandı çünkü bagaj lambası artık yanmıyordu. Bir avuç yosun gibi görünen bir şey ile uzun, mavi-beyaz çizgili bir atkı çıkardı. Atkıyı boynuna iki kat dolayıp bir ucunu göğsüne, diğerini sırtına attı. Sonra yosun tomarını başına geçirip tutamların yüzündeki yerlerini alabilmesi için hafifçe silkelendi.

"Nasıl oldu?" Kollarını uzattı. Atkının altında, üzerinde eski püskü bir gömlek ile üstüne kumaş boyasıyla koyu mavi-yeşil dikey çizgiler boyanmış bir pantolon vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse Dallas olmak için yeterince uzun ya da ince değildi ama kahretsin, kıyafetini iyi taşıyordu.

"Vay canına."

Benim için kendi etrafında döndü; atkı bile gerektiği gibi hareket ediyor, uçları ayak bileklerini süpürüyordu. “Nereden buldun bunu?”

“Kız kardeşim ördü.”

“Ama ayakkabı giymek zorunda olman biraz yazık.”

“Evet, ayak güvenliği uğruna Dallas’ın barış-için-çıplak-ayak metaforundan vazgeçmek zorunda kaldım.”

“Harika görünüyorsun.”

“Harika *görünüyoruz*.”

Murphy’s’e girmeden önce siyah kılıcımı belime taktım.

Herhalde bir parti seçmem gerekse bunu seçerdim. Duvarlar kitaplarla doluydu ve kısa kitaplıklar odanın farklı bölümlerini birbirinden ayırıyordu. Kasanın yanına bir ikram masası kurulmuştu. Hoparlörlerden *Monster Mash* duyuluyordu. Hogwarts öğrencilerinden oluşan, siyah pelerinli ve okullarına göre atkılar takmış bir grup odanın ortasının büyük kısmını kaplıyordu. Birkaç peri, bir vampir ile bir cadı arka tarafta duvara yaslanmış, duruyordu. Suşi kılığında bir kız da kasanın etrafındaki balkabaklarını düzenliyordu.

“Şimdi bir suşi için neler vermezdim,” dedim.

Wallace telefonunu çıkardı. Bana bir mesaj geldi.

Ah, Tanrım, ben de. Partiden sonra yiyelim.

Suşi için partiyi terk etmek mi? Evet, lütfen.

Wallace beni muhtemelen ikinci en büyük grubun toplandığı karanlık bir köşeye götürdü. Az kalsın ayağım takılıp düşüyordum. Hepsi *Canavar Deniz* kostümleri giymişti. Bazıları saçlarını Amity’ninki gibi beyaza boyamış ya da Damien’in gümüş kolyesinden takmıştı. Bazıları yüzlerine Gececi takımyıldızının beyaz çizgilerini çizmişti. Büyük bir

kısmı Risht'lilerin dik yakalı ve kırmızı/dore/siyah renklerinde kıyafetlerini giymişti.

Birkaç kişi bizi, "Dallas!" ve "Kite!" diye karşıladı. Wallace kulakları kızarak gülümsedi ve arkasına doğru elime uzanıp beni kalabalığın içine çekti. Elimi tutmasına izin verdim. Avucu bir yazardan beklediğimden daha sert ama ılıktı. Çekingen bir şekilde birbirimize tutunduk ve grubumuzun ortasındaki masaya vardığımızda Wallace elimi bıraktı.

Küçük masada, kucagında küçük bir çocukla bir kadın ve bizim yaşlarımızda bir çocuk oturmuş, gülümseyerek bir dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordu. Kadının kabarık kahverengi -peruk- saçları vardı ve Melekler'den bir diğeri olan İmî'nin kat kat çöl kıyafetini giymişti. Ve küçük kız çocuğunun üzerinde de onu İmî'nin kızı gibi gösterecek minik bir kıyafet vardı. Çocuk dik yakalı -şüphesiz, Risht'lilerin giydiği ısı ayarlı termatrol takımlardan olması gereken- bir Zırh Altı kıyafeti ile Risht'li hava gemisi pilotlarının giydiğine benzeyecek şekilde yapılmış bir ceket giymişti. Aralarındaki alanı ikram masasından yiyecekler kaplıyordu.

Çocuk ile kadın aynı anda başlarını kaldırıp, "Wallace!" dediler.

Çocuk bilgisayarı bize çevirdi; görüntülü sohbet odasında iki kız daha vardı.

Wallace tekrar mesaj yazmaya başladı. Telefonumda bir mesaj daha belirdi; bu kez tanımadığım dört numaranın bulunduğu bir grup mesajıydı.

Selam, millet, yazdı Wallace. Bir arkadaşımı getirdim. Arkasında saklanamayayım diye kenara çekildi. Bu Eliza. Eliza, bu arkadaşım Cole ile kuzeni Megan. Çocuk ile genç kadını

işaret etti. *Bunlar da Leece ile Chandra*. Bilgisayardaki kızlar. Hepsi çeşitli şekillerde merhaba diyerek bana boğazımdaki yumruyu yutup karşılık vermem için süre tanıdılar.

“Wallace forumlara girdiğini söyledi,” dedi Cole. Bir Risht’li gibi giyinmesine sevinmişim; pek çoğundaki sert ve uyanık ifadeye sahipti.

“Ee. Evet. Sadece konuşmalara pek katılmıyorum.” Sadece an itibarıyla kaçırdığım *Köpek Günleri* hakkında konuşuyordum. BayanTakımyıldızı sayfama hasta olduğumu ve diziyi izlemeyeceğimi belirten bir not bırakmışım, o yüzden kimsenin bozulmayacağını umuyordum. “Hepiniz forumlarda mısınız?”

Telefonum öttü.

Ah, tabii. Sana söylemeyi unuttum. Onlar diğer Melekler. Affedersin; sanırım gerçek hayatta da arkadaş olduğumuz anlaşılmıyordu.

Onlara baktım. Forumlarımdaki melekler miydi bunlar? Popülerlik merdiveninde benim altımdaki basamak? Üstelik hepsi bir aradaydı?

Başım dönüyordu. Bir elim telefonuma gitti, diğeri de tutunacak bir şey aradı ama sadece hava vardı.

Wallace devam etti. *Cole, Soğuk Sunulan Ateş; Megan, Sarsıntı; Leece, Üç Çan ve Chandra da Atık Şalter.*

İsimleri yazı formatlarıyla düşünene kadar aklımda pek bir şey canlanmadı. Hepsini forumların farklı kısımlarında sürekli görüyordum.

Soğuk_Sunulan_Ateş, yağmuryağdıran’ın canlı sohbetlerde yer alan arkadaşıydı.

SARsINTI, rol oyunu panolarını yönetiyordu.

~*üççan*~, kişiye özel tasarım ürünlerin mesaj dizinle-
rindeki hayran kızdı.

Ve atıkŞalter de muhtemelen hayatımda gördüğüm en iyi
hayran çizimlerini yapıyordu.

Yağmuryağdıran yani Wallace’la birlikte Orcus’un gardi-
yan klanı olan Melekler’i oluşturuyorlardı. Hikâyede Melekler
gezegeni dengede tutan kişilerdi. Bir şey -yozlaşmış Birlik
gibi- bu dengeyi tehdit ettiğinde müdahale ediyorlardı. Bu
Melekler moderatörler olarak forumlarımdaki dengeyi sağlıyordu.

Power Rangers takımının arasına girmişim gibi hissediyordum. Bir şey söylememi bekliyorlardı.

Ağzımdan tek çıkan, “Ee” oldu.

“Harika Kite Waters olmuşsun,” dedi Cole. “Fazla kısasın ama.”

“Cole,” diye uyardı Megan. Kucağındaki küçük kızı hoplatınca kız kıkırdadı. “Harika görünüyorsun, Eliza, sen ona bakma. Haydi ikiniz de oturun. Bir şeyler yiyin!”

Bu hem bir davet hem de emirdi. Wallace’ın yanındaki sandalyeye oturdum. Kılıç sandalyenin bacaklarına takıldı.

“Beni Wallace’a çevirin!” diye haykırdı bilgisayardaki kız Chandra. Cole kamerada ben ve Wallace belirene kadar bilgisayarı döndürdü. Yüzümü ateş basarken sandalyeme gömüldüm. “Wallace,” dedi Chandra, “yeni Kumral Mavi bölümlerinin yakında yayınlanmayacağına dair o saçmalık da ne? Izzy ile Ana hoşuma giden yegâne çift, beni böyle yüzüstü bırakamazsın.”

Affedersin. Wallace omuz silkti. Yakında. Hikâyenin kalanının taslağını çıkardım, sadece yazacak vakit bulmam gerek. Okul son zamanlarda canıma okuyor. Ve CD metni de olunca...

“Ah, evet, henüz kimseye göstermediğin metin.”

Daha fazlası tamamlanınca görebilirsiniz!

“Merak etme, Wally,” dedi diğer kız Leece. Leece ile Chandra birbirinden çok farklı iki odada oturuyordu; Chandra’nın duvarları boş ve koyu kahverengiyken Leece’inkiler canlı renkti ve *Canavar Deniz* posterleriyle doluydu. Arkasındaki yastığın yanında kocaman bir oyuncak denizsürüngeni vardı. “Metin üzerinde çalışmak için ilhama ihtiyacın varsa öyle yap. Hem Chan hangi ilişkilerin onun için iyi olduğunu bilmiyor.”

“Pardon!” diye kükredi Chandra. “Izzy ile Ana görücü usulü evlenmeye zorlandıklarında orada mıydın? Hava gemisi motorlarının çalışma sistemlerine duydukları güven üzerine bir ilişki geliştirdiklerinde orada mıydın? Birlik’le savaşırken kaç kere birbirlerini kurtarmalarına ne demeli? Birbirlerini romantik olarak sevip sevmediklerini hiç bilmiyorlardı ki; yalnızca birlikte büyüdüler. Ve bu da mükemmel ve çok güzel ve kimse onu benden alamaz!”

“Affedersiniz, millet?” Hoparlörlerden bir ses duyuldu. Kasadaki suşi kostümlü kızın elinde bir mikrofon vardı. “Kostüm yarışmasının vakti gelmek üzere. Katılmak istiyorsanız lütfen gelip giriş kartlarınızı doldurun ve buraya koyun.” Sırıtan kelle şeklinde kocaman bir kavanozu havaya kaldırdı.

“Ah, evet.” Cole sandalyesinden kalktı. “Başka katılan var mı? Wallace ve Eliza, cevap vermeyin. İsimlerinizi yazıyorum zaten.”

Cole ben hayır diyemeden gitmişti bile.

Wallace’ın omzu benimkine çarptı. *Hep böyledir, yazdı, sadece bana. İstemezsen katılmayız.*

Parmaklarımı sandalyenin kenarına bastırıp gözlerimi bilgisayara dikerek akciğerlerim o kadar çok eziliyormuş gibi hissetmemek için art arda daha derin nefes aldım. Benim bile olmayan bir kostümle bütün bu insanların önünde dikilecektim ve ne, alkış mı bekleyecektim? Fena çuvallayacaktım.

“Eliza?”

Başımı kaldırıp baktım. Wallace, Megan, Leece ve Chandra, hepsi bana bakıyordu.

“Ee, ne? Pardon?”

“Ah, tatlım, bu kadar endişelenmene gerek yok!” dedi Megan. “Sadece *Canavar Deniz*’i ne zamandan beri sevdiğini sormuştum.”

“Üç yıl olabilir?” dedim.

“Vay canına, yani Beyintakımı öncesinden beri seviyorsun,” dedi Leece.

Her şeyin öncesinden beri seviyordum.

“Kite en sevdiğin karakter mi?” diye sordu Chandra.

“Ee, hayır. Izzy.”

“Benim de!” Chandra yerinde hopladı; ciyaklaması bilgisayarın hoparlörlerini patlatacak kadar yüksekti. “Izarian Silas denen şahsiyetin yüceliğini kimse anlamıyor! O beyinsiz Cole sanki Silas’ların en iyisiymiş gibi kalkıp Rory kılığına girdi ama Rory Silas iyiyse bunun tek sebebi babasının Izzy olması!”

Ekranın diğer tarafında Leece’in nefesi kesildi.

“Sözünü geri al, seni sürtük!”

Chandra kıkır kıkır güldü. Megan geç de olsa küçük kızın kulaklarını kapadı ama küçük kız zaten bizimle ilgilenmiyordu. Wallace başını sallayıp gülümsedi.



14. BÖLÜM

Cole elinde kendisine, bana ve Wallace'a aldığı üç bardak punçla göğsünü gere gere döndü. Megan'ın elinde de küçük kızın on saniyede bir devirdiği, akıtmayan su şişelerinden vardı. Punç göğsüme bastırıp beşi konuşurken sandalyeme gömüldüm. Böyle daha iyiydim; Wallace'ın iri gölgesinde görülmeden, duyulmadan. Diğer *Canavar Deniz* hayranlarından bazıları masamızdan gitmişti, o yüzden ne zaman nefes almaya ihtiyaç duysam yüzümü yanımdaki boşluğa çeviriyordum.

Bunun sakıncası olmadığını yıllar önce öğrenmiştim. Kendime küçük alanlar bulmanın, durup yalnız olduğumu hayal etmenin. İnsanlar bazen çok fazla geliyordu. Arkadaşlar, tanıdıklar, düşmanlar, yabancılar. Fark etmiyordu; hepsi kalabalık ediyordu. Odanın karşısında olsalar bile kalabalık ediyorlardı. Kendime bir dakika ayırıp düşündüm:

Buradayım. İyiyim.

Sonra tekrar sohbeti dinledim ve yavaşça onlara katıldım.

Çenesini kapalı tutunca insanın ne kadar çok şey öğrenebildiği inanılmazdı. Yarım saat içinde Cole'un lise ikinci sınıfa gittiğini, yükselen bir beyzbol yıldızı olduğunu ve sahadaki gücünü kaybetmemek için *Canavar Deniz* hayranlığını sır olarak sakladığını öğrendim; Leece muhtemelen en büyük *Canavar Deniz* ürünleri koleksiyoncusuydu ve çizgi romanı rahatlamak için terapi yöntemi olarak kullanan, Colorado'da yaşayan birinci sınıf bir jimnastikçiydi; Chandra Atlantik'in karşısında, India'da yaşıyordu ve ebeveyni -çoğu öyle ya da böyle bir *Canavar Deniz* karakterini barındıran- çizimlerinin konusunu onaylamasalar da o bunu bir yaşam biçimi olarak görüyordu ve Megan birkaç kasaba ötede yaşıyor, kızı Hazel'a tek başına bakıyor ve gündüzleri bir büroda asistan olarak, akşamlarıysa Blue Lane Bowling Salonu'nda gece vardiyasında çalışıyordu.

Canavar Deniz'le ilk Megan ilgileniyordu, dedi Wallace bana, ve Cole'u da bulaştırdı ve onunla ben de böyle tanıştık. Sonra Leece ile Chandra'yı bulduk ve melek kimliklerimize büründük, gerisini biliyorsun.

Ara sıra benimle ilgili bir şeyler soruyorlardı. Dostane sorular. Kaç yaşındaydım? Wallace'la nasıl tanışmıştım? *Canavar Deniz* okumak dışında eğlenmek için ne yapıyordum? Sorularını cevaplamak için elimden geleni yaptım; sadece Wallace'ın hatırı için değil, biraz da kendi iyiliğim için.

Bunlar düşmanlarım değildi. Nelerden hoşlandığımla ya da vaktimi nasıl geçirdiğimle alay etmeyeceklerdi. Arkadaşlarım olmayabilirdiler ama benim gibiydiler ve sırf bir

ekranın ardında değiller diye bu, konuşmaya değmeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Yine de sessiz odamı, Davy'yi ve bilgisayarımı özlüyordum. *Köpek Günleri'*nde neler oluyordu? İnsanlar sohbet odasında BayanTakımyıldızı'nın eksikliğini hissediyor muydu?

Suşi kostümlü kız kostümlerini sergileyecek katılımcıları çağırınca Cole orada tuhaf tuhaf durmak üzere Wallace'ı sandalyesinden kaldırmayı başardı ama ben ismim okunduğunda gitmeyi reddettim.

"Bir saniyeliğine," dedi Cole, elleriyle beni çağırarak. "Haydi. Sadece bir saniyeliğine."

"Ben... istemiyorum."

Wallace tekrar sandalyesine dönüp telefonunu alabilmek için nazıkçe Cole'u kenara itti.

İstemiyorsa onu zorlama.

Cole öyle abartılı bir şekilde iç çekti ki şaka yapıyor olmalıydı, sonra suşi kostümlü kıza dönüp yarışmaya katılmayacağımı söyledi. Odadaki diğer gruplardan birkaç kişi daha kalktı. Sanki bir masaymış gibi kısa kitaplıklardan birinin ardına genç jürilerden oluşan bir grup konuşlanmıştı ve yarışmanın sonunda bir araya toplanıp tartışarak Hogwarts öğrencilerinden birini kazanan ilan ettiler.

"Ah, yapmayın be!" diye haykırdı Cole. "Hep *Harry Potter*'cılar kazanıyor! Kostümlerini hazırlamak için on iki yılları falan vardı onların!"

Meghan, küçük kızı Hazel'in kollarını kaldırarak, "Ben yeterince bekledim," dedi. "On iki yıl! Azkaban'da!"

Cole ile Wallace masadaki yiyeceklerin çoğunu silip süpürdü ki herhalde bu suşi yemeye gitmeyeceğimiz anlamına

geliyordu. Saat dokuz buçuk olduğunda Leece ile Chandra sohbetten ayrılmış, Cole bilgisayarını toparlamış ve Hazel da Megan'ın omzunda uyuyakalmıştı.

“Gitme vaktimiz geldi, sanırım,” dedi Megan. “Hepinizi yeniden gördüğüme sevindim. Yakında buluşmamız lazım. Bir *Canavar Deniz* buluşması ayarlayabiliriz.”

Wallace tek koluyla Megan'a yandan, tuhaf bir şekilde sarıldı. Megan kitabevinin kapılarından çıkarken içeriye soğuk ekim havası sızdı.

“Ben de gitsem iyi olacak,” dedi Cole, elini saçlarından geçirip daha da karıştıracak.

Eve dönüş saatin on bir sanıyordum, yazdı Wallace.

“Yok, iki hafta önce kuralı çiğneyince annem ona aldı. Ne diye öyle bakıyorsun? Geç kaldığımı fark etmedim işte! Bir kızın evindeyken nasıl olduğunu bilirsin!”

Wallace gözlerini devirdi.

Cole, Wallace'ın gözlerine bakabilmek için masanın kenarından eğilerek, “Bak,” dedi. “O yeni okul eskisinden iyidir. Öyle olmak zorunda. Değil mi? Ortam sakinleşti ama orada olman daha iyi.”

Wallace omuz silkti. Sonra geriye hızla boşalan kitabevinde Wallace ve ben kaldık. Westcliff neden eski okulundan daha iyi olsundu ki? Sormaya cesaret edemedim, en azından şimdilik. O anda tek istediğim oradan çıkıp gitmekti.

Suşi yiyecek miyiz?

“Hâlâ istiyor musun?” diye sordum. “Biraz önce onca şey yedin.”

Gülümsedi. *Belli ki öğle yemeklerime dikkat etmemişsin. Sen ye de, ben yiyim. Ve şu an tonla yemek yiyebilirim. Yiyor muz suşi?*

“Evet, lütfen, suşi.”

Kapıdan çıktık ve soğuk hava kostümümü delip geçti. Aceleyle Wallace’ın arabasına gittik; ben yolcu koltuğuna binerken o peruğu ile atkısını arkaya atıp klimayı kökledi ve bildiği suşi restoranına doğru yola koyuldu.

“Neden buralarda benden daha çok mekân biliyorsun?” dedim. “Buraya taşınalı o kadar uzun zaman olmadı.”

Gülümsemeye devam ederek omuz silkti. Restorana vardığımızda kapının üzerindeki ısıll ısıll tabelada SUŞİ yazıyordu.

“Bu minimalist bir yaklaşım mı yoksa daha iyi bir isim mi bulamamışlar?”

“Ben... bilmiyorum,” dedi Wallace. Sesini yeniden duymak güzeldi. “Açıkçası ikisi de olabilir.”

Akşam yemeği kalabalığının dağılacağı kadar geç bir saatti ve “Şeker mi şaka mı?” sonrası yemeğe çıkan keşler de henüz gelmemişti. Bu muğlak isimli mekânın içi oldukça temiz ve şıktı. Hostes, Wallace’la beni bir locaya oturttu ve koltukların arkasındaki yüksek duvarlar bizi komşularımızdan sakladı.

“Üstelik cumaları fiyatlar yarı yarıya,” dedi, coşkuyla menüyü inceleyerek. “Genellikle ne yersin?”

“Ee.” İnsanlara bu tür şeyler söylemekten nefret ediyordum. “Sadece Kaliforniya ve Philadelphia.” İnsanların bu tür şeyler hakkında ne düşündüğünü çok iyi biliyordum: “Suşi seviyor musun ki sen?” “Sadece sıkıcı olanları söylüyorsun. İyilerinden yemiyorsun bile.” “Vay canına, sıkıcıymışsın. Niye varsın ki sen?” “Biraz daha ilginç ol.”

“Ah, harika fikir,” dedi Wallace, menüye bakmaya devam ederek. “Basit olsun. Şu anda bir masa dolusu Philly yiyebilirim.”

Garson sıcak havlularımızı getirir getirmez siparişimizi verdik. Benimkini soğuk ellerime sarıp koltuğuma gömüldüm. Ailem her zaman ellerimin soğuk olduğunu söylerdi ama ben ellerim ısınana kadar bunu hiç fark etmezdim.

“Parti iyi miydi?” diye sordu Wallace. “Gelebildiğine sevindim.”

“Gelebilmek” demek, “çekincelerimi zar zor aştım” demekti, o yüzden herhalde böyle demekte haklıydı.

“Evet. Parti... eğlenceliydi.”

Ellerine bakan Wallace başını kaldırıp bakışlarını bana yöneltti. “Gerçekten mi? Pek konuşmadın.”

“Genellikle pek konuşmam.”

“Okulda çok konuşuyorsun.”

Gülümsedim. “Okulda çok *yazıyorum*. Ve onu da yapmıyordum, sen gelmeden önce.”

Tereddüt etti. “Neden?”

“Bilmem. Hoşuma gitmiyor.”

“Okulun hastası değilsin, değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Ben de.” Yine masaya baktı. “Sanki ne yapmak istediğimi zaten biliyordum ve okulla vaktimi boşa harcıyordum gibi geliyor. Sanki ne yapmak istediğimizi bilmediğimizi varsaydıkları için her şeyi yaptırıp duruyorlarmış gibi. Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum.”

“*Ben de!*” Sesimin gücü beni bile şaşırttı. Wallace yeniden başını kaldırdı. “Ben... yani... evet, çok yorucu. Bizimkilere bunu söyleyip duruyorum. Sadece resme odaklanmak istiyorum, muhtemelen bir üniversiteye gireceğim zaten, o yüzden lise son sınıfın kalanının ne önemi var ki?”

“Aptalca, değil mi?”

“Çok aptalca.”

Arkasına yaslandı. “Şükürler olsun. Kapalı alan korkusu geliştirmeye başladığımı düşünüyordum.”

“Lise korkusu.”

“Lise korkusu: *Cinnet* gibi ama ergenler oynuyor.”

Kahkaha attım. Wallace gülümsedi. Garson suşilerimizi getirdi ve içim, tepeden tırnağa kadar mutlulukla doldu. Bir yanıml nihayet birileri bunu anladığı için mutlu olmanın aptalca olduğunu biliyordu. Bizimkiler de anlıyordu. Okuldan hoşlanmadığımı ve artık orada olmak istemediğimi biliyorlardı. Eminim öğretmenlerimin çoğu da biliyordu. Çizimlerimi ödevlerimin hepsinden ya da spordan ya da dans partilerinden çok önemseddiğimi biliyorlardı. İnternette olmanın daha kolay olduğunu bile anlıyor olabilirlerdi ama bundan şüpheliydim.

Ama Wallace tanıdığım, hepsini anlayan ilk insandı.

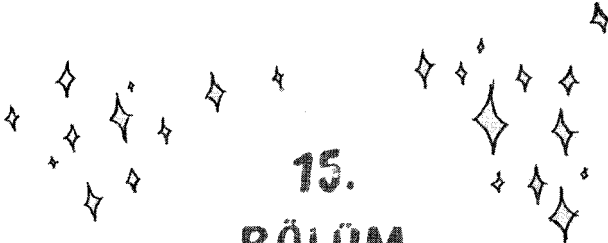


Bazen Amity yeniden doğuş rüyalarından uyandığında, Faren'i uyurken izlediği o uzun dakikalarda, Gözcü'nün teklifini kabul etmeseydi nasıl olurdu diye düşünüyordu.

Faren ölmüş olacaktı.

Belki o da ölmüş olacaktı.

Gözcü'nün bir konakçısı olmayacaktı ve olana dek Gececiler sabırla bekleyecekti.



15. BÖLÜM

Wallace pek çok şeyi *anlıyordu*.

Öğle yemeğindeki kenarları dolgulu pizzanın kenarlarına kadar yendikten sonra kenar hamurunun açılarak yenmesi ve içindeki peynirin top top olup yemeğin lezzet zirvesi olarak tüketilmesi gerektiğini anlıyordu. Eşofman altları ile sweats-hirt'lerin diğer kıyafetlerden çok daha iyi olduğunu anlıyordu. Biriyle aranızda bir ekran ya da hatta bir kâğıt parçası varken konuşmanın daha kolay olduğunu anlıyordu.

Kasım ayının ilk yarısı göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Her gün uyandığımda tuhaf bir okula gitme *isteği* duyuyordum. Artık sabahları harekete geçip güne başlamakta zorlandığımı için değil, Wallace orada beni beklediği ve etkinlik dersliğinde oturmaktansa onunla koridorda dikilmekten hoşlandığımı için dolabımın önünde oyalanıyordum. Bazen ben onun dolabına

gidiyordum ve bir süre orada oyalanıyorduk. Konuşmuyorduk çünkü etrafımızda çok fazla insan oluyordu ve Wallace dikey yüzeyler üzerinde yazı yazmaktan hoşlanmıyordu.

Derslerimde kendimi *Canavar Deniz* eskiz sayfalarına kaptırıp öğle yemeğinden önceki ve sonraki saatlerde hızlıca çizim yapıyor, Wallace onları bulmasın diye sırt çantamın dibinde saklıyordum. Eşyalarımı karıştıracaklarını düşündüğümünden değildi. Ama çizim defterim düşüp açılabilirdi ya da yaramaz çocuk Travis Stone onu alıp etrafa saçabilir ve bütün okul çizimlerimi görebilirdi. Öğle yemeklerinde Wallace’la birlikte oturuyorduk –hava ılıksa bahçede ama genellikle kafeteryadaki masalardan birinde– ve yeni bir *Canavar Deniz* bölümü bitirdiğinde bana veriyor, ben de aç bir canavar gibi onları bir oturuşta silip süpürüyordum ve Wallace gülümsüyordu. Wallace *anlıyordu*.

Wallace bir şeyler yaratma hissini anlıyordu.

“Hiç bir hikâye ya da bir karakter ya da hatta bir diyalog gibi bir şeyle ilgili aklına bir fikir geldiği ve birden bütün dünya daha aydınlıkmış gibi hissettiğin oluyor mu? Her şey ortaya çıkıyor ve birden her şey anlam kazanıyormuş gibi?” Bunu söylediğim sırada önündeki kâğıtlara –yazdığı son *Canavar Deniz* bölümüne– baktı. Ortaokulun arkasındaki tenis kortlarının önünde oturuyorduk. Serin esintide yapraklar boş kortlarda dans ediyordu. Wallace’la vakit geçirmek için bahane olarak anneme Sully ile Church’ü okuldan alacağımı söylemiştim. Bankımızın iki ucunda, birbirimize dönük oturuyorduk.

“Sanırım buna bu yüzden ufuk açan deneyim diyorlar. İnsanın içi açılıyor ve içeri ışık giriyor, aydınlanıyorsun.”

Başını kaldırıp gülümsedi. “Evet. Aynen öyle.”

Gamzeleri vardı. Tanrım, gamzeleri vardı. Parmaklarımı içlerine sokmak istiyordum. Hırkası, paltosu ve kenarlarından ipler sarkan, tepesi ponponlu örgü beresiyle sıcacık görünüyordu. Ben de üşümüyordum ama biraz daha ısınabilirdim.

“Kendi yazılarını yazdığın oluyor mu?” diye sordum. “Hayran kurgusu yerine?”

“Bazen,” dedi, “Ama hayran kurgusu yazılarım kadar iyi olduğunu sanmıyorum. Hayran kurgusu daha kolay. Sadece bir başkasının karakterleri, mekân ve temalarıyla oynamaktan ibaret. İyi olup olmadığı konusunda endişelenmiyorum çünkü eğlenceli. Ama kendi fikrimi yazmaya çalıştığımda sadece... kesintisiz bir endişeye kapılıyorum. Hiçbir zaman yeterince iyi gelmiyor.” Kâğıtlarıyla oynadı. “Sen hiç *Canavar Deniz* hayran çizimleri dışında bir şey çiziyor musun?”

“Bazen,” dedim ve yine birbirimize hafifçe gülümsedik. “Şu anda gerçekten ilgilendiğim tek şey *Canavar Deniz*.”

“Çizimlerinden bazılarını görebilir miyim? *Canavar Deniz* çizimlerini, yani. O gün şöyle bir baktım ama inceleme fırsatı bulamadım.”

Ben onun yazılarını okumuştum; çizimlerimden bazılarını göstermemek adil gelmiyordu. Kucağımda, ellerimin altında güvenli bir şekilde duran çizim defterimin ön sayfaları *Canavar Deniz* karakter ve mekânlarının eskizleriyle doluydu. Aslında kavramsal sanat çalışmalarıydı ama Wallace’a çizim egzersizleri ve yorumlamalarıymış gibi gelecekti. Birkaç ta-

nesini defterimden çektikten sonra hiçbirinin gerçek çizgi roman sayfaları olmadığından emin olmak için kontrol edip ona verdim.

“Metni forumlara koymayı düşünüyorum,” dedi. “İnsanlar nasıl bulacak, görmek için.”

“Çok beğenirler.” Bunu yaparsa yazılar artık sadece bana özel olmayacaktı ama belki de bu iyi bir şeydi. Belki ona kim olduğumu söylemediğim için bu kadar suçluluk duymazdım.

Başını kaldırıp baktı. “Bunları internette yayınlaman gerek. BayanTakımyıldızı’nın tarzına daha önce kimsede rastlamadığım kadar çok yaklaştım. Bunlar harika.” Sonraki sayfaya baktı. “Ah, vay canına. Bunu çok beğendim.”

Sayfanın kenarını görmek için dizlerimin üzerinde doğruldum. Geçen gün Cadılar Bayramı’nı bir türlü aklımdan çıkaramadığım için derste çizdiğim bir Kite Waters eskiziydi. Kite üzerinde yırtık, çatışmada kana bulanmış bir Birlik üniformasıyla kılıcını cüretkâr bir şekilde yanında tutuyordu.

“İstersen sende kalabilir,” dedim.

“Emin misin?”

“Benim bir işime yaramayacak.”

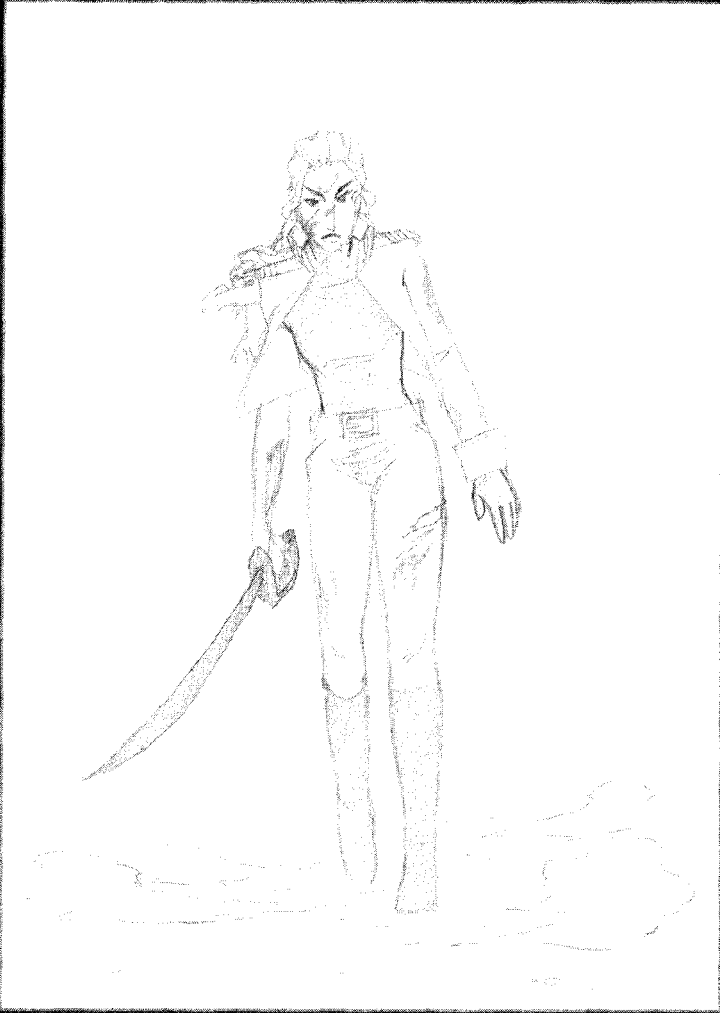
“İnternete koy.”

Ellerimi giysimin kollarının içine çektim. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden ki?”

“İstemiyorum. Beni geriyor.”

“Gerilmek için hiçbir sebebin yok; harikalar. Herkes çok beğenecek.”



Başımı salladım. Tabii ki Wallace, insanların çizimleri beğenmeyeceği için değil, birileri PusluPusucu olarak yayınladığım herhangi bir şeyi BayanTakımyıldızı'yla ilişkilendirebileceği için tedirgin olduğumu bilemezdi. Ayrıca bu resimlerin bana uygun olup olmadığını bilmiyordum. Onlar birer konsept, yarım kalmış düşüncelerden ibaretti. Gözden geçirilip düzeltilmiş ya da dünyaya hazır değillerdi ve kimsenin onları görmesini istemiyordum. *Canavar Deniz*'in bu kadar ilgi görmesinin tek sebebinin mükemmel sayfalara düşkünlüğüm olduğuna neredeyse ikna olmuşum. Konu, çizgiler, renkler, karakterler. Hayranlarım onlara sunabileceğimin en iyisini hak ediyordu. Tek sebebinin bu olmadığını biliyordum ama en azından bir parçası olduğu kesindi.

"Peki." Kite Waters'inkini alıp diğer resimleri geri verdi. Resme bakarak tekrar gülümsedi. "Teşekkürler. Bunu Cole, Megan ve diğerlerine göstermemin sakıncası var mı? Paylaşmamalarını söylersem kimseyle paylaşmazlar ama bu o kadar harika ki onu anlayacak birilerine göstermezsem olmaz."

"Yok, sanırım." Wallace paylaşmayacaklarını söylüyorsa ona inanıyordum. Zaten tatlı insanlardı. O kadarını ben bile fark etmiştim.

Otobüsler günün sonunda ortaokulun etrafında toplanmaya başladı.

"Kardeşlerimin beni bulabilmesi için arabama dönsem iyi olacak."

"Seni geçireyim."

Tenis kortlarının öbür ucunda park halindeki arabama yürüdük.

“Seni genellikle kız kardeşin almıyor mu?”

“Evet, üvey kız kardeşim,” dedi. “Ama bu okula giden küçük bir kız kardeşim de var ve üvey kız kardeşim onu da alıyor. O yüzden Bren beni Lucy’yi aldıktan sonra alacağını söyledi.”

“Bren ve Lucy?”

“Evet. Seninkiler?”

“Church ve Sully.”

“Nelerin kısaltması oluyor bunlar?”

“Sullivan ve Churchill. Ed Sullivan ve Winston Churchill. Sebebini bizimkilere hiç sormadım, asla da sormayacağım. Sadece benimki normal bir isim olduğu için seviniyorum.”

“Hah.”

“Ne?”

“Ben de bizimkilere bana neden Wallace ismini verdiklerini hiç sormadım.”

“Eve gidince sorsana?”

Önüne bakıp kulağıyla oynadı. “Soramam.”

Sesi alçaldı. “Annem de babam da, ee... yok.”

Yok muydu? Öldükleri anlamına mı geliyordu bu? Yoksa yanında olmadıkları anlamına mı? “Yok” derken tam olarak ne kastettiğini bilmemek içimde tuhaf bir boşluk hissi yarattı ve bana hakkında sandığımı kadar çok şey bilmediğimi hatırlattı.

“Ah.” Yüzümü ateş bastı. “Ah, üzgünüm.”

Başını salladı. “Sorun değil. Ailem biraz tuhaftır. Üvey anne ile üvey baba, bir üvey kız kardeş ve bir de aynı an-neden kız kardeş. Ama hepsi çok tatlı insanlar. Herhalde

artık Vee'ye üvey annem dememeliyim; teknik olarak yasal vasımdı. Ama on sekiz yaşındayım, o yüzden belki de bir önemi yoktur...”

Gerçek hayatta hiç üvey anne ve babası olan birini tanımamıştım. Bu gerçek birkaç saniyelik bir gecikmeyle kafama dank etti ve bunu utançtan kızarma takip etti. Sürekli ailemden yakınıyordum; içimden, Max ile Emmy'ye, hatta birkaç kez forumlardaki küçük mesajlar ya da okuldaki yazışmalarımız sırasında laf arasında Wallace'a. Onun ailesinin de aynı olduğunu varsaymıştım. Ailem fena halde sinirime dokunsa da, *benim* ailem olduklarını, benimle aynı kanı taşıdıklarını, hâlâ bir bütün olarak işleyen bir aile olduğumuzu hiç düşünmemiştim.

Onunki öyle olmadığından değildi. O da ailesini benim kendi ailemi sevdiğim kadar seviyor olabilirdi. Belki de daha çok seviyordu çünkü hiç onlardan şikâyet etmiyordu.

Tanrım, hiçbir şey bilmiyordum.

Arabama vardık. Okulun kapıları birden açılınca on üç ila on dört yaşındaki öğrenciler dışarıya akın edip hızla otobüslerine ilerlediler. Erkek kardeşlerimin hızla bize doğru gelen kahverengi saçlı başlarını görene dek Wallace aynı yarı tuhaf sessizlik içinde arabamın yanında benimle birlikte bekledi.

“Yarın görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz,” dedim.

Kız kardeşinin onu beklediği okulun ön tarafına ilerledi. Sully ile Church spor malzemeleri ellerinde, çantalarının ağırlığından kamburları çıkmış bir şekilde yanıma geldiler. Ara-

baya binip kemerlerini takarlarken bana hiç dikkat etmeden, o gün kafeteryada çıkan kavgadan bahsediyorlardı. Hareket etmediğimizi fark edecekler mi diye en az bir dakika boyunca bekledikten sonra sürücü koltuğuna oturdum.

“Nerede kaldın?” dedi Sully.

Omuz silkip arabayı çalıştırdım.

Canavar Deniz Özel Mesajı

17 Kasım 2016 21.36

PusluPusucu: Dallas neden en sevdiğin *Canavar Deniz* karakteri?

yağmuryağdıran: Çünkü hiç pes etmiyor, başına gelen bütün kötü şeylerden sonra bile.

PusluPusucu: Bitik biri olduğunu düşünmüyor musun? Çoğu insan öyle düşünüyor.

yağmuryağdıran: Tuhaf biri olduğunu düşünüyorum ama yıllarca süren işkence ve sürgünden sonra herkes tuhaf olurdu. Elinden geleni yapıyor. İnsanlar onu öldürmeye çalışıyor ama o yine de Amity ile Damien'ın korkuluk ile Gözcü'nün ne olduğunu, nereden geldiklerini ve neden var olduklarını anlamasına yardım etmeye çalışıyor. Herkes onun arkadaşlığın gerektirdiği becerilerden yoksun olduğunu düşünse de Amity'nin en yakın arkadaşı oluyor. Muhtemelen çizgi romandaki en güçlü karakter o ama gücünü asla intikam ya da kişisel çıkarları için kullanmıyor.

yağmuryağdıran: Ayrıca komik. Teknik olarak diğer karakterlerin çoğundan büyük ama Risht'e varır varmaz yeni oyuncak almış küçük bir çocuk gibi metal ağaçları parçalarına ayırmaya başlıyor.

PusluPusucu: Ah, o benim de hoşuma gitmişti.

yağmuryağdıran: Senin favorin Izzy'ydi, değil mi?

PusluPusucu: Evet, çoğunlukla.

yağmuryağdıran: Çoğunlukla?

PusluPusucu: Bütün karakterleri seviyorum ama genellikle en çok Izzy'yi seviyorum.

yağmuryağdıran: Neden?

PusluPusucu: Çünkü ödleğin tekiydi. Ya da...
çünkü karakterinin hikâyesinin verdiği mesaj artık ödlele olmaması değil, korkusunun üstüne gitmeyi öğrenmesiydi. Bunu öğrenmek zorunda kaldı. Ana'yla evlenme korkusunu, hükümdar olma korkusunu, çocuklarını yetiştirme korkusunu, Birlik'e karşı duyduğu korkuyu ve hiç gücü olmadığına dair korkusunu yenmek zorundaydı. Korkularından hiç kurtulmuyor ama bunun yapması gerekenlerin önünde bir engel olmasına asla izin vermiyor.

yağmuryağdıran: Çok iyi, çok iyi. Ama görüyorum ki ondan hoşlanmanın aptalca bir sebebinden bahsetmekten kaçındın.

PusluPusucu: Haha gözlüğü, tabii ki! İleri teknoloji şehrinin kralının, gözüne bir şeyler yerleştirmekten korktuğu için göz implantı yaptırmamasındaki ironi.

yağmuryağdıran: Tuhaf, ürkek heriflerden bu kadar etkilendiğini bilmiyordum.

PusluPusucu: Bir erkek düzenli aralıklarla korkudan kaskatı kesilince içim bir hoş oluyor.

yağmuryağdıran: Ah. Üzücüymüş.

PusluPusucu: Ne üzücüymüş?

yağmuryağdıran: Asla bir ilişki yaşayamayacak olmamız. Ben fazla cesurum.





16. BÖLÜM

Ailemin spordan çok sevdiği bir şey varsa o da ailecek vakit geçirmektir. Kutu oyunları, film geceleri, tatiller. Yılın kalanı sezon dışı antrenman zamanıydı ve bayramlar sezon sayılıyordu: her gün antrenman, haftada iki kere oyun.

Bizimkiler ailecek vakit geçirmeyi o kadar çok seviyorlardı ki Şükran Günü spor müsabakaları turnuvası havasında geçiyordu. Babam, Eliza, Sully ve Church'ün yemek hazırlığına ne kadar yardım etmesini sağlayabilirdi? Akşam yemeğinde sohbetlerimiz ne kadar harika olabilirdi? Sonrasında bulaşıkları Eliza, Sully ve Church'e yıkatmak ne kadar kolay olacaktı? Kaç kutu oyunu oynayabilirdik? Eliza'yı telefonundan ve bilgisayarından ne kadar uzun süre uzak tutabilirdik?

Normalde Şükran Günü'nü Carol Teyze ve geniş ailemin kalanıyla geçiriyorduk. Carol Teyze'nin evine gidiyorduk;

Frank Amca, geçen yıl neredeyse onun boyuna geldikleri halde Sully ile Church'e, "Bacaksızlar!" deyip saçlarını karıştırıyordu; annemle babam partinin merkezine geçip bütün teyzeler, amcalar ve kuzenlerle en az bir kez konuşarak yemek ve diğer hazırlıklara yardım ediyordu; ben de aileden birinin gelip "bugünlerde neler yaptığımı" soracağı anı korkuyla bekleyerek elimde telefonumla bir köşede oturuyordum. Bunu, okulu ve tiksinç spor dünyasına yeniden girip girmeyeceğimi ve üniversite için neler yaptığımı içeren sorular izlerdi. Cevaplarımı hazırda tutuyordum. "İyi." "Hayır, spor yok." "Birkaç farklı yere başvurdum. Şimdilik seçeneklerimi değerlendiriyorum." Bana kendim için uygun olan yeri bulacağıma, üniversitenin ne kadar harika olduğu ve asla mezun olmak istemeyeceğime ve benim gibi akıllı kızların gelip çok para kazanmasını bekleyen bir sürü yer olduğuna dair basmakalıp şeyler söylüyorlardı. Yalnızca çekirdek ailem *Canavar Deniz*'i biliyordu ve bunun bir hobi olduğunu sanıyorlardı. Geniş ailemin çoğu çizim yapmaktan hoşlandığını bile bilmiyordu.

Onların gözüne nasıl göründüğümü merak ediyordum. Bütün gün boş bir telefon ekranına bakan sessiz bir kız olmalıydım. Her yıl, gecenin sonunda çığlık atmak istiyordum. Sandalyemi fırlatıp masayı devirmek, Carol Teyze'nin yemek odasındaki avizeyi koparmak istiyordum. Öfke kusmak istiyordum.

Bazı açılardan hepsinden daha başarılıydım ve bunu onlara söyleyemiyordum. Bilmelerini istemiyordum çünkü bu bir felaket olurdu, ama bilmelerini istiyordum çünkü belki o zaman bana müebbet cezasını çekmeye giden boş kafalı asalak ergenin tekiymişim gibi davranmazlardı. Belki o zaman beni

hindim, patates pürem ve telefonumla çekildiğim köşemde rahat bırakırlardı.

Ama bu yıl, Carol Teyze grip oldu ve ailenin kalanı da Florida'ya gidiyordu çünkü herhalde Şükran Günü'nde Florida'ya gidiliyordu. Ailenin diğer üyelerinden gelecek soruları cevaplamak zorunda kalmayacaktım; tadını yalnızca bizimkilerin, bu yılki Şükran Günü'nün Mirk'lerin geçirdiği en iyi Mirk ailesi Şükran Günü olacağına karar vermelerinin kaçırdığı bir mucizeydi bu.

Sadece beşimizdik. Sully ile Church, hamur artıkları karşılığında annemin turta hamurunu açmasına yardım ederken, ben de babamın aklına gelecek bir sonraki korkunç görevi bekleyerek mutfak masasının öbür ucunda otuyordum. Hiçbiri göremesin diye telefonumu masanın altında tutuyordum; bana bakarlarsa mesajlaştığımı anlayacakları halde.

buğdaygevreği: Ahh keşke seninki gibi bir Şükran Günü geçirseydim

buğdaygevreği: Şu anda okulda final projelerini bitiriyorum

buğdaygevreği: Sömestr tatiline kadar eve gidemeyeceğim :(

PusluPusucu: Seninle yer değiştiririm.

Kıyamet_İneği: zaten bütün bayramlar çok abartılıyor.

buğdaygevreği: Noel bile mi? Hediyeler?

Kıyamet_İneği: a. ben Noel'i kutlamıyorum. b. eminim çoğu ebeveyn yirmi iki yaşındaki oğullarına bir sürü hediye almıyordur zaten. c. Evet, Noel en abartılan bayram.

PusluPusucu: ?? Heather'ın Noel'i kutladığını sanıyordum? Yoksa bu yıl altıncı sınıf öğretmeni manken olarak kariyeriyle fazla mı meşgul?

Kıyamet_İneği: amaan.

PusluPusucu: Bir sorun mu var?

Kıyamet_İneği: yok. heather bayram için evine gitti.

Max'ın tuhaf davranması... tuhaftı. Bir açıklama bekledim ama gelmedi. Heather'la aralarında bir şeyler yaşanmış olmalıydı ama burada söylemiyorsa hiçbir yerde söylemezdi. Karşımda otursa güzel olurdu herhalde; o zaman en azından fikir yürütmek için mimiklerden ya da beden dilinden yola çıkabilirdim. Max ile Emmy bir keresinde görüntülü konuşma yapmamızı önermişti ama ben itiraz etmiştim. Nedense yanlış gelmişti. Birbirimize yüzlerimizi göstererek sahip olduğumuz şeyi mahvedecekmişiz gibi. Şimdiyse faydası dokunabilirmiş gibi geliyordu.

Wallace'tan bir mesaj geldi.

Hem de gerçek bir kısa mesaj; forum aplikasyonundan yazmamıştı. Cadılar Bayramı'ndan önce ona telefon numaramı vermiştim ama beni aramasını istediğim falan yoktu. Etkinlik dersliğinde yazışma kâğıdımızın köşesine yazıp vermiştim çünkü bazen bazı şeyler için, *Wallace bunu görse gülerdi, ona bir*

fotoğrafını göndermeliyim, diye düşünüyordum ama forumun sohbet uygulaması resim göndermek konusunda berbattı ve mesajlaşmak çok daha iyiydi.

O yüzden şimdi bana kısa mesaj göndermişti ve bir fotoğraf vardı. Sıradan bir tatlı patatesli turta fotoğrafı. Altına, *Tatlı patatesli turtayı çok seviyorum*, yazmıştı.

Ben de, *Evet, ben de*, yazdım.

Sonra asık suratlı bir fotoğrafını gönderdi ve, *Hayır, anlamıyorsun*, yazdı.

Sonra daha yakından çekilmiş, sadece gözlerinin olduğu bir fotoğraf geldi. *Tatlı patatesli turtayı ÇOOOOK seviyorum*.

Birkaç saniye arayla bir dizi fotoğraf gönderdi. Birincisinde elinde üçgen kesilmiş bir dilim turta vardı. Sonra o dilimi suratına tutuyordu; parmaklarının arasından dökülmeye başlayacakmış gibi yumuşak görünüyordu. Sonraki fotoğrafta turtayı ağzına atıyordu ve sonuncusunda hepsini ağzına atmış, yanakları bir sincabinkiler gibi şişmişti ve sanki yediği en güzel şeymiş gibi gözbebeklerini yukarı çevirmişti.

Kahkahamı bastırmak için dudaklarımı büzdüm ama bizimkiler benden gelecek en ufak bir keyif belirtisine kulak kabarttıklarından ikisi de başlarını kaldırıp bana baktı.

“Bu kadar komik olan ne, Yumurta?” dedi babam.

“Hiç,” diye yanıtladım. Hiçbir şey bir esprinin komikliğini, ona dahil olmak isteyen biri, özellikle de ebeveynler kadar azaltamazdı.

Vay canına, dedim Wallace’a, *tatlı patatesli turtayı gerçekten çok seviyormuşsun*.

Bana bir fotoğraf daha gönderdi; bu seferkinde turta kabına sarılmış, sevgiyle ona bakıyordu. *Baharda evleniyoruz*.

Kendimi tutamayıp gerçek bir kahkaha patlattım. Gerçekten Wallace'ın benden daha iyi bir Şükran Günü geçirdiğini umuyordum. Görünüşe göre geçiriyordu da. Asık suratlı bir fotoğrafımı çektim ve *Ah, tath çiflerin en tathısı*, yazıp gönderdim.

“Kendi fotoğraflarını çekmeyi bırak,” dedi Sully mutfağın karşısından.

“Kendi fotoğraflarımı çekmiyordum,” dedim kızarak.

“Neden kendi fotoğraflarını çekiyordun ki?” diye sordu Church.

“Kendi fotoğraflarımı çekmiyordum!”

“Yumurta, şu telefonu bırakıp yabanmersinli sosu hazırlamama yardım etsene?” dedi babam, daha neşeli görünerek. İçimde yükselen ani hüsrana bastırıp telefonumu masaya bıraktım ve kalkıp yardıma gittim.

Akşam yemeği her zamanki gibi annemin yarın bütün günü bugün aldığımız kalorileri yakmaya çalışmakla geçireceğimize dair esprisiyle başladı. Diğerleri için bu bir meydan okumaydı: Bakalım yarın daha eğlenceli bir egzersiz için bugün ne kadar yiyebiliyorsun? Bendeysel oruç tutma isteği uyandırıyor.

Sonra bizimkiler bana ve Sully ile Church'e okuldaki son gelişmeleri ve dönemlerimizi ne kadar başarıyla bitireceğimizi düşündüğümüzü sordular.

“Church, Noel'den önce Macy Garrison'a çıkma teklif edecek,” dedi Sully. Yanında Church'ün suratı kırmızının değişik tonlarına büründü.

“Hayır, etmeyeceğim!”

“Bu Macy Garrison denen kız hakkında çok konuştuğunuz belli,” dedi babam. “Ne zaman onunla tanışma fırsatı bulacağız?”

“Onunla tanışmayacaksınız!”

Sully ağzı patates püresiyle dolu bir şekilde sırttı. Yutkunup, “Eliza da her gün erkek arkadaşıyla ortaokulun arka tarafında takılıyor. Onunla da tanışmadınız,” dedi.

Yüzümü ateş basarak, “O benim erkek arkadaşım değil!” diye tersledim. Sully bir bana bir Church’e bakıp kakhaha attı.

“Her gün mü?” dedi annem önce bana, sonra babama bakarak. “Bu yüzden mi Sully ile Church’ü okuldan sen almak istedin, Eliza?”

“Ben... hayır! Sadece otobüse binmek istemezler diye düşünmüştüm. Zaten Wallace’ın da ortaokuldan kız kardeşini alması gerekiyor, yani... o erkek arkadaşım değil!”

Babam ellerini kaldırdı. “Hop, dur bakalım, Yumurta. Annenle ben, bu iş daha ileri gitmeden Wallace’la tanışmamız gerektiğini düşünüyoruz.”

En derininden bir ailevi utanç çukurunda kıvranıyordum. “Daha ileri gitmeyecek. Daha ileri gidecek bir şey yok. Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

Şimdi annem de ellerini kaldırıyordu. “Tatlım, babanın demek istediği yalnızca... bilirsin, ilk defa bir erkekle vakit geçiriyorsun ve birkaç doktor randevusu almayı düşünsek iyi olur...”

“YETER.”

Sully kakhahasını bastırmak için ellerini ağzına kapadı. Church alnını masaya, tabağının yanına yaslamıştı ve kulakları ile ensesi kıpkırmızıydı. Sandalyeme gömüldüm. Ellerim ve

ayaklarım uyuştu. Ağzıma bir bezelye atıp şiğnedim, yutkundum ve az kalsın bezelyeyi şıkardıyordum; sonra masadan kalktım.

“İzninizi isteyebilir miyim?”

Cevabı beklemeden odadan çıktım.

Daha önce hiç kendimi bir saat boyunca *Canavar Deniz’e* kaptırmaktan bu kadar mutlu olmamıştım. Büyük Kıta’da, soluk mavi gökyüzüne bulutlar ve etrafı hayvan leşiyle çevrili, talan edilmiş bir savaş alanı çiziyordum. Yeryüzüne çıkıp cesetlerin çürüyen etlerini kopararak besin olarak yeraltındaki yuvalarına götüreren hibrit kurtlar, yırtıcı kuşlar ve sivri dişli KiriKiri savaş alanı fareleri. Hayranlar sıklıkla Orcus’un canavarları için nereden esinlendiğimi sorardı. Onlara bunu bilmediğimi, ama kızgın ya da üzgün olduğunuzda canavar yaratmanın daha kolay olduğunu söylüyordum.



KIRI KIRI
savaş alanı faresi

Sadece Church ve Sully'nin paldır küldür yukarı çıkıp odalarına girdiğini işittiğimde çizmeyi bıraktım. Henüz oyun vakti gelmiş olamazdı. Telefonuma baktım.

Beni Wallace'tan bir başka fotoğraf bekliyordu. Bu seferkinde içi kırıntılarla dolu boş bir turta kabı yerde, büyük bir bıçağın yanında duruyordu. Wallace da hırkasında daha fazla kırıntı ve yüzünde dehşet ifadesiyle kabın yanına diz çökmüştü.

OLAMAAAZ

NE YAPTIM BEN

AŞKIM

İZDİVACIMIZ

BEYHUDEYMiŞ

Cevap yazdım: *Ah, olamaz!! Tatlı patatesli turta gelin!*

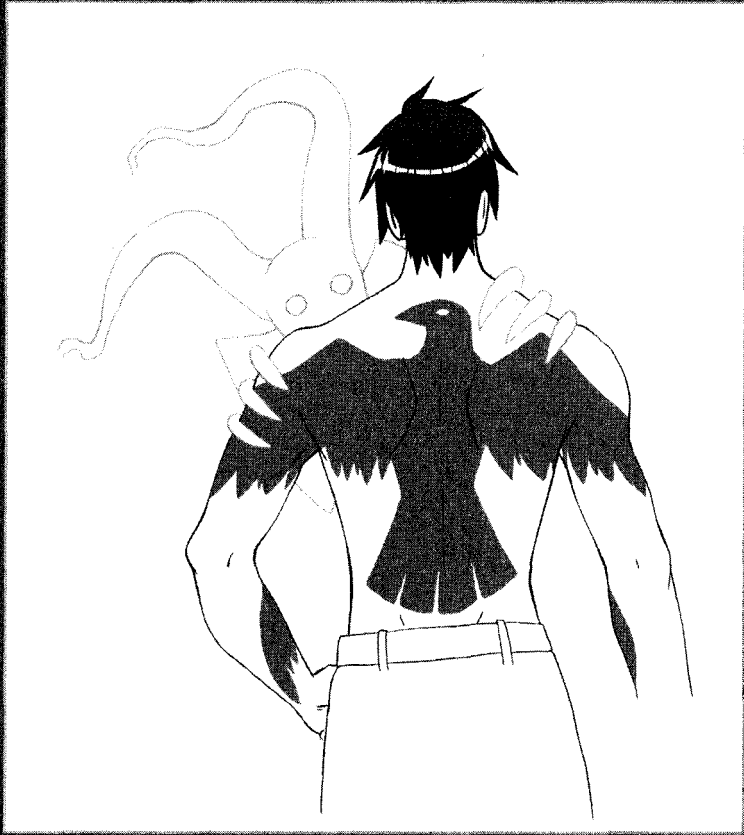
Bir fotoğraf daha geldi: Wallace yerde, kabın yanına uzanmış, bir kolunu gözlerine kapatmıştı.

Bırakın, tek suçum onu fazla sevmek olsun.

Wallace kesinlikle benden daha iyi bir Şükran Günü geçiriyordu. Ailesi bir kız arkadaşı olup olmadığını ve bu işin ne kadar ileri gideceğini sordu mu diye merak ettim. Evet deyip demediğini. Ne kadar ileri gitmesini istediğini merak ettim.

Ona sorabilirdim.

Muhtemelen sormayacaktım.



Gözcü'nün bir konakçısı olması gerekiyordu.

Amity'nin onayını almaya gelen seyyahlar bunu ona söylemişti; her biri söylemişti. Gözcü'nün bir konakçısı olması gerekiyordu çünkü emsalinin halihazırda bir konakçısı vardı ve bu, dünyanın dengesini bozuyordu.

“Emsali mi?”

Onu görmeye gelen yaşlı kadın –gelecek pek çok seyyahın ilki– usulca başıyla onayladı. Yaşlanmaya direnen Gececiler için, kadının yüzündeki derin kırışıklıklar onlarca, belki yüzlerce yıllık uzun bir

hayatın belirtisiydi. Sağ elmacikkemiğinin üzerinde bir yıldız kümesinin, adını aldığı takımyıldızın dövmesi vardı. Bütün isim dövmeleri gibi beyazdı ve teninin üzerinde neredeyse görünmüyordu.

“Denizin ötesinde ona Korkuluk diyorlar. Konakçısı adadan gideli uzun yıllar oldu. Bekçilik görevini terk etti. Bir gün buraya dönecek olursa onu yola getirmelisin.”

“Bir başka... bir başka konakçı mı var?”

“Adı Faust,” dedi kadın. “Ve Faust ruhları yer.”

Canavar Deniz Özel Mesajı

buğdaygevreği: Ee, hindi nasıldı??

buğdaygevreği: Benim yediğim tek hindinin öğrenci merkezinde servis ettikleri çorbamsı şey olduğunu düşünürsek

Kıyamet_İneği: bunu bana ekim ayında sorabilirdin. Bilirsin, biz Kanadalıların Şükran Günü'müzü kutladığımız zaman. Fazla pişmişti, teşekkürler.

buğdaygevreği: Peki huysuz şey

buğdaygevreği: Bu üçlünün daha az gıcık olanı ne diyecek bakalım

PusluPusucu: Ehhhh, daha kötü olabilirdi. Vajinamı bir doktora göstermemi söyleyen kişi annem yerine teyzelerimden biri olabilirdi.

Kıyamet_İneği: ee.

buğdaygevreği: bu ee ifadesine katılıyorum

buğdaygevreği: buna tam olarak ne sebep oldu ki??

PusluPusucu: Öffffffffffff.

PusluPusucu: Wallace'ı biliyorsunuz? Bizimkiler işi pişirdiğimizi sanıyor.

Kıyamet_İneği: ben de çoktan pişirdiniz sanıyordum.

PusluPusucu: Hayır, pişirmedik.

buğdaygevreği: Iyyy

buğdaygevreği: Wallace’la işi pişirmenize demedim

buğdaygevreği: Annenin öyle

buğdaygevreği: VAJİNA KONTROLÜ

buğdaygevreği: Olayına girmesine dedim

PusluPusucu: Gelecek çarşambaya randevu aldı.

Gebertin beni.

Kıyamet_İneği: olmaz, *canavar deniz*’i bitirmen gerek.

Kıyamet_İneği: ayrıca muhtemelen *köpek günleri*’ne yorum yazmak için de buralarda olsan iyi olur.
cadılar bayramı’ndan sonra forumlardan bazılarında trol taraması yapıyordum ve insanlar yoksun diye endişelenmiş.

Kıyamet_İneği: ayrıca ayrıca sanıyorum bir ayak yemen gerekiyormuş.

PusluPusucu: Ah, evet. Gördüm.

buğdaygevreği: Gerçekten yokluğunu hissettik ama

buğdaygevreği: Daha iyi misin??

PusluPusucu: Aslında hasta değildim... Wallace’la birlikte Cadılar Bayramı partisine gittim.

Kıyamet_İneği: bir dakika. Bana... münzevi eliza mirk’ün... bir ERKEKLE PARTİYE gittiğini mi söylüyorsun?

Kıyamet_İneği: ve aranızda bir şey olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?

PusluPusucu: Olmadı! Partiye gittim çünkü böylece bizimkilerin yakamdan düşeceğini düşündüm.

PusluPusucu: Ayrıca çok süper bir *Canavar Deniz* kostümlü partisi vardı.

Kıyamet_İneği: bilmemiz gereken başka bir şey var mı? barındırdığın mülteciler? bodrumunda cthulhu kültü falan? yunan yoğurduna karşı gizli bir aşk?

buğdaygevreği: Onu rahat bırak Max

buğdaygevreği: E partilere gitmek istiyorsan
PARTİLERE GİDERSİN

buğdaygevreği: Etrafı partilerle çevrili olup yaşı tutmadığı için katılamayanlarımızın yerine partilere git

buğdaygevreği: ...

buğdaygevreği: Ayrıca kesinlikle Wallace'la çıkmalısın çünkü etrafım yaşı daha büyük hoş çocuklarla dolu ve
HİÇBİRİYLE ÇIKAMIYORUM

PusluPusucu: Bilemiyorum.

Kıyamet_İneği: neyi bilemiyorsun? wallace'ın hoş olup olmadığını mı yoksa onunla çıkmak isteyip istemediğini mi? bize bir fotoğraf gönderirsen sana söyleyebiliriz.

buğdaygevreği: Doğru, ben kesinlikle söylerim

PusluPusucu: Haha hoş olup olmadığını söylemenize gerek yok. Olduğunu biliyorum.

buğdaygevreği: O zaman sorun ne

PusluPusucu: Bilmiyorum!

Kıyamet_İneği: bak, e. sana bir tavsiye vereyim.

buğdaygevreği: Evet

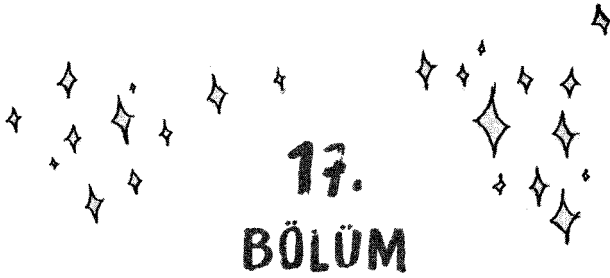
buğdaygevreği: Kız arkadaşına model deyip duran heriften tavsiyeler

Kıyamet_İneği: ondan hoşlanıyorsan söyle gitsin

Kıyamet_İneği: senden hoşlanmıyorsa bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin

Kıyamet_İneği: ve hoşlanıyorsa bu iş oldu demektir.

Kıyamet_İneği: her şekilde büyük bir zaman kaybı ve acıdan kaçınmış olursun.



17. BÖLÜM

Max'le her konuda hemfikir değildik ama özellikle bu konuda hiç değildik. Bunun mümkün olabileceğini düşünmüyordum ama Wallace'ın yüzüne -ya da bir ekrandan bile olsa- ondan hoşlandığımı söylemek ona BayanTakımyıldızı olduğumu söylemek kadar kötü bir fikirdi. İki bilgi de onu uzaklaştırabilirdi.

Pazartesi, okumam için bir bölüm daha verdi. Metinleri internette yayınlamaya başlamıştı -hayranlardan harika tepkiler almıştı- ama hâlâ bölümleri bitirir bitirmez ilk okuyan ben oluyordum. Amity, Birlik adına Damien Faust'u bulmak üzere hayatında ilk kez Gece Adası'ndan ayrılmaya hazırlanıyordu; Faren'ı bırakıp gitmek istemiyordu çünkü yanında olup onu koruyamayacaktı. İçinde tüm hayranların çok iyi bildiği, çizgi romanın ana temasını veren bir sahne vardı.

Wallace bunu başarıyla aktarmıştı.

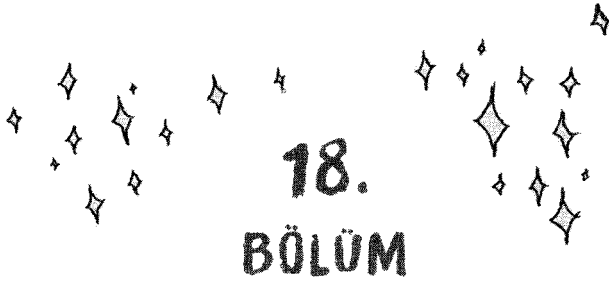
Amity'nin parmaklarını Faren'in sırtındaki takımyıldız-isim dövmesinin üstünde gezdirdiği zamanki erken sabah sakinliğini. Amity'nin, büyük ihtimalle ölümle sonuçlanacak bir görev için kısa süre sonra yola çıkacağını ikisinin de itiraf etmediği melankolik kahvaltıyı. Ve son olarak, Amity gitmeden önce Faren'in ona verdiği hediyeyi: Amity'ye de biyolojik ebeveyni tarafından bir takımyıldızın isminin verildiğini öğrenmişti ama Faren bunun hangi takımyıldız olduğunu bilmiyordu. Amity bunu çözebilirse -takımyıldızın adını ve hangi kültüre ait olduğunu- nereden geldiğini ve ait olduğu yeri öğrenebilirdi.

Faren onu bir takımyıldızında bulmuştu.

Çizgi romanda Amity sıklıkla bunu tekrarlıyordu. “Beni bir takımyıldızında bulmuş.” Hayranlar bunu, “Beni bir takımyıldızında bulmuşsun,” şeklinde biraz değiştirdiler ve posterlere, tişörtlere, telefon kılıflarına, bileziklere yazdılar, dövmesini yaptırdılar. Hatta bir çift bunu evlilik yeminlerinde kullandı. Kendime BayanTakımyıldızı dememin sebebi bu değildi ama çoğu insan öyle olduğunu düşündü.

Bunu yazarken, bu sözleri söyleyen Amity'yi çizerken sözlerin ne anlama geldiğini anlamamıştım. Ne anlama gelmesini istediğimi biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla ne ifade ettiklerini biliyordum. Ama ardındaki gerçeği anlamıyordum.

Hâlâ anlamadığımı düşünüyordum. En azından artık bunu biliyordum.



18. BÖLÜM

Anlaşılan, okuldan sonra bütün vaktini hoşlandığın çocukla yazışarak geçirince yayınlanan sayfa sayısını yüksek tutmak zor oluyordu.

Her akşamüzeri saat beşte kendimi telefonumu kapatıp internet bağlantımı keserek çizim yapmaya zorluyordum. En azından haftada bir sayfa hazırlamam gerekiyordu ve Şükran Günü ile sömestr tatili arasında ortalamam ikiye. Mesele kaliteydi. Kaliteyi önemsemesem bir bölümü bitirip yayınlayabilirdim ama kalite her şeydi. İçimde hissettiklerimi bu hikâyenin görüntüsüne yansıtan şey kaliteydi. Çizimler yoğun, renkli ve güzeldi. Karakterler canlıydı. Bir sayfa mümkün olduğunca iyi görünmüyorsa utanç kemiklerime kadar işliyordu çünkü bu hikâyeyi yüzüstü bıraktığım anlamına geliyordu.

Hafta sonları mola veriyordum. Birincisi, böylece sürmenaja uğramıyordum ve ikincisi, Wallace için çizim yapabiliyordum. Hâlâ önerdiği gibi -Wallace onlara Kite Waters'ın resmini gösterdikten sonra Cole, Megan, Leece ve Chandra'nın da önerdiği gibi- hiçbirini internette yayınlamamıştım. Ama Wallace için çizim yapmayı seviyordum çünkü o da çizimlere bakmayı seviyordu. Dallas'ın resimlerini çizdim: Dallas bir deniz sürüngeniyile oynarken, mağarasında dirimsel ışıklı gelgit havuzuna bakarken, yıldızların altında deniz kenarında yürürken. Çizgi romandaki çizimlere fazla benzetmemeye çalışıyordum ama ne zaman Wallace'a bir çizim versem yüzü neşeyle aydınlanıyor ve ne kadar da BayanTakımyıldızı'nın çalışmalarını andırdığını söylüyordu.

Bunu bırakmam gerektiğini biliyordum. Ona daha fazla kanıt vermemem gerektiğini biliyordum.

Aslında bilmesini istiyordum.

Ailemin Şükran Güne'nde söylediklerini ya da annemin beni doktora götürdüğünü ona söylemedim. Doğum kontrolü düşüncesi nefesimin kesilmesine ve su gibi terlememe sebep oluyordu. Doktorun muayenehanesinde çok terlemiştim ve doktor bunun her gün olduğunu öğrenince o bile bir terslik olduğunu ve doğum kontrol hapının bunu düzeltebileceğini düşündü.

Doğum kontrol hapı bunu düzeltiyordu. Doğum kontrol hapı midemi bulandırıyor. Birinden çok hoşlandığın halde kişisel alanına girip sana dokunması karşısında dehşete düşmek çok tuhaftı. Birbirimize dokunmamız hoşuma gitmediğinden değildi; kollarımız birbirine değdiğinde ya da omzuma dokunduğunda veya tişörtünden çıkan bir ipliği ko-

pardığımda. Çok hoşuma gidiyordu. Bedenim iznim olmadan heyecana kapılıyordu ve bu iyi değildi. Kontrol dışı bir şeydi. Kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyordum ama Wallace'tan hoşlanıyordum.

O yüzden Wallace'la görüşmelerimizin yalnızca hafta içi her gün etkinlik dersi, öğle yemeği ve ortaokulun arkasındaki tribünlerde geçen yarım saatle sınırlı olması şans mı şanssızlık mıydı, bilmiyordum. İngilizce dersimiz de ortaktı ama Wallace sınıfın diğer ucunda oturuyordu. Cumartesi akşamüzzerleri arabasına binip Cole'la buluşmak üzere Murphy's'e gidiyorduk. Çalışmıyorsa ve Hazel uslu duruyorsa Megan da geliyordu. Cole dizüstü bilgisayarını getirip Chandra ve Leece'le görüntülü sohbet açıyordu ama yalnızca Leece'in jimnastiğe ara verebildiği ve bizden on saat geride olduğundan Chandra'nın uyanık olduğu zamanlarda.

"Her hafta bir kitabevine gelip hiç kitap almamamızı tuhaf bulduğunuz oluyor mu hiç?" diye sordu Cole, bitmemiş geometri ödevine bir kez daha ara vererek. Bu hızla ödevini gelecek temmuzda ancak bitirecekti.

"Kendi adına konuş," dedi Wallace. Konuşmasının tek sebebi, kitabevinde biz ve dükkânın öbür ucunda kitap yerleştiren tek bir elemandan başka kimsenin olmamasıydı. Wallace yanımdaki sandalyeye oturup beni köşeye sıkıştırmıştı; kitabının sırtını masaya dayamış, gözleri yavaşça sözcüklerin üzerinde geziniyordu. Bu kadar yavaş okuduğu için her şeyi öğreniyor, kitapta ne varsa beynine kazıyormuş gibi geliyordu. Ben bir kitabı beğendiğimde bir oturuşta bitirir, sonra da çoğunu unuturdum. Benim için sakıncası yoktu çünkü kitapları tekrar tekrar okuyordum. Ama Wallace'ın bir kitabı okuması haftalar

-çok beğendiyse günler- sürüyordu ve tamamını hatırlıyor, sonra bir daha okumuyordu. Söylediğine göre, en azından uzun bir süre boyunca okumuyordu.

“Hiç *Hipnoz’un Çocukları*’nı okudunuz mu?” diye sordum. Cole, Wallace ve Chandra başlarını kaldırıp baktılar. Yanlarında pek fazla konuşmuyordum -dinlemeyi tercih ediyordum- ama yine de onları seviyordum. Konuşmamı beklemiyorlardı. Ve konuşmamamdan rahatsız olmuyorlardı.

“Duymuştum,” dedi Wallace, “ama hiç okumadım.”

“Yazar delirince bütün hayranların birbirini yediği kitap değil miydi o?”

“Delirmedi,” dedi Cole. “Dağa kaçıp kendini bir mağara-ya kapattı.”

“Bu ‘delirmek’ sayılmıyor mu?” dedi Chandra. “İnsanları mülkünden tüfekle kovalayarak ortalığı ayağa kaldırıyor. Her yere bubi tuzağı kurduğunu duymuştum.”

“Delirmedi,” dedim. “Sadece... bitiremedi.”

Gerçek şuydu ki kimse Olivia Kane’in yazmayı neden bıraktığını bilmiyordu. Dağa çıkmamıştı ve insanları tüfekle mülkünden kovalamıyordu. Bildiğim kadarıyla sadece bir münzeviye dönmüştü. Bir gün Kuzey Karolina kırsallarına gitmiş, bir daha da dönmemişti. Muhabirler ortadan kaybolmasının sebebini öğrenememişti. Bir sürü insan en azından hayran kitlesinden haberdardı. Asla gelmeyecek bir seri finali hakkındaki yorumlar üzerine tartışmalar hayran kitlesini dağıtmıştı.

“Benim en sevdiğim kitap serisi o,” dedim. “Okumalısınız.”

“Dağlarda yaşayan münzevi bir kadın tarafından yazılmış kitapları mı?” Cole hemen ayağa kalktı. “Bakalım buralarda

var mıymış? Hey, Abigail!” Kitap yerleştiren kızın –Cadılar Bayramı’ndaki suşi kostümlü kız– yanına gidip konuşmaya başladı. Abigail, Cole’un söylediği bir şeyi başıyla onayladı ve onu dükkânın bir köşesine götürdü. Cole orijinal sert kapaklı ama önceki sahibinin elinde biraz yıpranmış bir *Hipnoz’un Çocukları* serisiyle döndü. “Baksanıza,” dedi Cole. “Arka tarafta bunlardan iki raf dolusu varmış.”

Wallace en üstteki kitabı alıp kulak yazısını okudu.

“Kâbus avcıları, ha?” dedi. Kitabı kapatıp ön kapağına baktı. Üzerine Hipnoz’un sembolü olan kapalı göz deseni işlenmiş süslü bir savaş baltası illüstrasyonuydu.

Ben de ikinci kitabı aldım. Kapağında büyük bir kılıç resmi vardı. “Evet! Ana fikri güçlü rüya ve kâbusların gerçek dünyaya sızabildiği ve onları rüyalar âlemine geri göndermeleri için bu insanlara, rüya avcılarına ihtiyacımız olduğu üzerine kurulu. Toplumda yerleşik bir kâbus avcılığı sistemi olan alternatif evrendeki Dünya bu; bir Hipnoz hükümeti var ve rüya avcıları özel ajanlara benziyor ve normal insanlardan daha güçlü ve hızlılar, ama onlar kadar uzun yaşamıyorlar ve nadiren uyuyorlar. Kitapların kapaklarındakiler gibi havalı silahları da var; rüyalar âleminden getirdikleri, karakterlerine uygun silahlar. Ah, favori karakterim de –tamam, bir sürü favorim var ama esas favorim– asla uyumuyor ve onun rüyalar âlemi bir Frankenstein laboratuvarı ve kâbusları da büyük, zehirli canavarlar.”

Wallace birinci kitabı açıp okumaya başladı. Cole ile Chandra şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Tek seferde en çok bu kadar konuştuğunu gördüm,” dedi Chandra.

Sandalyemde aşağı kayarak hava almak için sweatshirt'ümü çekiştirdim. *Hipnoz'un Çocukları* hakkında yalnızca internetteki diğeri hayranlarla konuşuyordum. Gerçek hayatta kimseyle bunu konuşmamıştım. Bütün bunların ağızımdan döküleceğini bilmiyordum.

“Bunları satın alıyorum,” diye bildirdi Wallace ve kitaplarla cüzdanını alıp kasaya gitti.

O ödemeyi yaparken Cole, Chandra'ya ne üzerine çalıştığımı sordu ve Chandra *Canavar Deniz'*den Damien ile Rory'nin tutkuyla oynadığı bir resim gösterdi. Cole kaşlarını çatı.

“En sevdiğim karakteri gey durumlara sokmasan olmaz mı?” dedi.

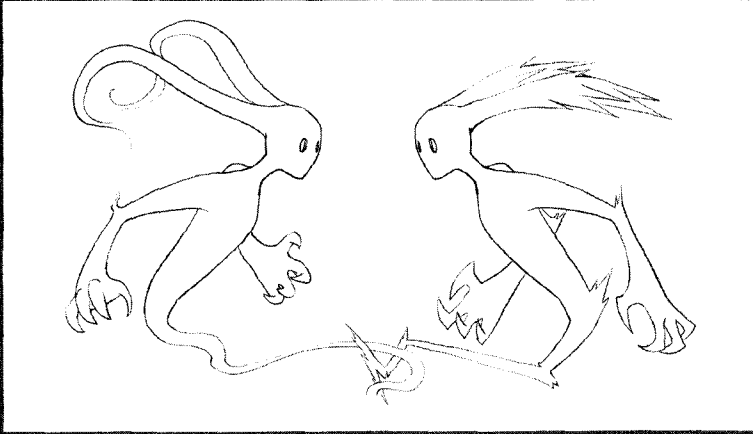
Chandra gözlerini devirip çizgi romanda Damien ile Rory'nin oldukça gey bir hayran kurgusu versiyonunu haklı çıkaracak gizli eğilimleri gösteren yerleri sıralamaya başladı.

“Damien zaten biseksüel, Damien-Amity hayalim de, BayanTakımyıldızı ağustosta bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylediğinde suya düşmüştü ve Damien SÜREKLİ Rory'yi kesiyor. Ve haklı sebepler olmasa bile,” diye devam etti, “gey olmak onları farklı insanlara dönüştürmüyor. Onlar hâlâ aynı karakterler. Sızlanmayış kes.”

Böyle tartışmalarına bayılıyordum. Orijinal kurgu, hayran kurgusuna karşı; hikâyenin nasıl ilerlemesi gerektiğini düşündükleri, en iyi karakterlerin hangileri olduğu, hangi mekânlarda yaşamak istedikleri. Trolleri hiç görmeden yorumları okumak gibi bir şeydi; çizgi romanı gerçekten seven ve hayran kitlesinde aktif rol alan insanlardan anlık olarak gelen tepkiler.

Wallace kitaplarla geri döndü ve beni yine köşeye sıkıştırdı. Sırtımı duvara yaslayıp ayaklarımı yukarı çekerek sandalyeme gömüldüm. Ayak parmaklarım Wallace'ın uyluğuna değdi. Ayaklarımı çekiyordum ki eli aşağı inip ayakkabılarımın bağcıkları üzerine kondu. Avucunun sıcaklığı ayak bileğimden yukarı, bacağıma doğru yayılarak içimi eritti. Bunu yaparken ayağıma bakmıyordu, tıpkı Cadılar Bayramı'nda elimi tuttuğu zaman dönüp bana bakmadığı gibi. Bir süre sonra ayağımı bıraktığında sanki dokunmak hiç o kadar önemli bir şey değilmiş gibiydi. Çoktan *Hipnoz'un Çocukları*'nı okumaya dönmüştü. Cole ile Chandra hiçbir şey fark etmedi. Başka kimse bir şey fark etmedi. Wallace da fark etmiş gibi davranmıyordu.

Sadece ben farkındaydım. Göğsümdeki bu sıkışma hissinin sadece ben farkındaydım.



Sato onun arkasında duruyordu. Her zamanki gibi elini uzattı ve Amity de her zamanki gibi elini sıkmadı. Gececiler tokalaşmıyordu; birinin gözlerine bakmak uygun bir selamlaşmadan daha fazlası olarak görülüyordu. Elbette Sato bunu biliyordu ve elini indirirken gülümsedi.

“Oralarda benim gibi biri var mı?” diye sordu Amity.

Sato karşısına oturdu; sırtı dik, elleri kucagındaydı. Kıyafeti Birlik’in beyaz-yeşil renklerinde, iki omzuna yüzbaşının altın kılıcı tutturulmuştu. “Bunu sorman bu kadar zaman aldığı için gerçekten şaşkınım.”

“Hikâyeler doğru mu? O, Korkuluk’un gücüyle insanları öldürüp köleleştiriyor mu ve onu durdurabilecek tek kişi ben miyim?”

Sato bir saniye durup kendini topladı ve sonra, “Bildüğümüz kadarıyla Orcus üzerinde Korkuluk ya da Gözcü gibi bir yaratık daha yok. Sen ve Faust türünüzün iki örneğisiniz. Gözcü’nün şifa becerilerini gördün. Nefes almak gibi bilinçdışı gerçekleşen bir şey ve Faust’u incelediğimiz yıllar içinde bunun bir sınırını bulamadık. Gececi hikâyelerinden ve bir muhbirimizden edindiğimiz bilgiler ışığında vardığımız en iyi teoriye göre yalnızca konakçılar birbirlerini ölümcül olarak yaralayabilir.”

Canavar Deniz Özel Mesajı

9 Aralık 2016 22.11

yağmuryağdıran: Bu kitapların depresyonla ilgili olduğunu hiç bilmiyordum.

PusluPusucu: ??

yağmuryağdıran: *Hipnoz'un Çocukları*. İkincisine yeni başladım.

PusluPusucu: Depresyon hakkında mıymış? Herhalde onları okuyalı sandığımdan uzun zaman olmuş.

yağmuryağdıran: Bütün hikâye Emery'nin depresyonuyla mücadelesi hakkında; kısa hayatlar yaşıyorlar ve uyumuyor, bütün vakitlerini başkalarının kâbuslarını öldürerek geçiriyorlar çünkü işlerine olan sadakatlerinden başka bir şeyleri yok. Klaus senin en sevdiğin karakterdi, değil mi? İçlerinde en depresif olanı o.

PusluPusucu: Ah. Evet, vay canına, hiç fark etmemiştim. Kötü bir şey mi bu? Üzgünüm, sana depresyonla ilgili bir sürü kitap tavsiye etmek istememiştim.

yağmuryağdıran: Aslında kitapları çok sevdim. Okuduğum, depresyonla ilgili diğer kitapların hepsi günümüzde geçiyor ve başkarakterin intihar edip etmemeye karar vermesiyle bitiyor. Bu kitaplar hoşuma gitti. *Canavar Deniz*'deki gibi. Yanlış yerde olduğunu hissetmekle, durduramayacağın

güçlerle savaşmakla ve dünyada canavarlar olsa da en kötülerinin içimizde yaşadığıyla ilgili. Böyle hikâyeleri seviyorum çünkü fazla açık değiller. Sana öğrettiklerinden fazlasını barındırıyorlar. Anlıyor musun?

yağmuryağdıran: Affedersin. Bu kadar derine inmek istememiştım.

PusluPusucu: Hayır, sorun değil! Hikâyeler hakkında benden çok daha derin düşünüyorsun.

yağmuryağdıran: Sen onları neden okuyorsun?

PusluPusucu: Karakterler için, herhalde. Herhangi birinin *Canavar Deniz'i* okumasının sebebinin karakterler olduğunu sanıyordum.

yağmuryağdıran: İlişkilendirmeyi³ mi kastediyorsun?

PusluPusucu: Hayır, ilişkilendirme değil; ilişkilendirme harika ve sürekli yaptığım bir şey ama demek istediğim... karakterlerin kendileri. Başlarına gelen güçlükler ve onları çok sevdiğinde seni ne kadar etkiledikleri. Karakterler iyi olduğunda diğer her şeyi önemsemeni sağlıyorlar. O yüzden onları çiziyorum. Muhtemelen kulağa aptalca geliyordu ama bana gerçek insanlar gibi geliyorlar. Bu, kulağa daha da kötü gelecek ama bazen onları gerçek

3 Burada “ilişkilendirme” olarak geçen ifade, İngilizcede *ilişki* anlamına gelen “relationship” kelimesinden türemiş ve çoğunlukla güncel kurgu eserlerde karakterler arasında gerçekleşeceği öngörülen/beklenen ilişkiler için kullanılan bir ifade olup literatürde “shipping” olarak yer almaktadır. (ç.n.)

insanlardan daha çok seviyorum. Karakterlerle empati kurabiliyorum. Gerçek insanlar daha zor.

yağmuryağdıran: Gerçek insanların karakter hikâyelerinin kısa bir özeti yok.

PusluPusucu: Evet, aynen öyle.

yağmuryağdıran: Karakterleri seviyorum ama hikâyenin anlattığı şeyi de seviyorum. Her şeyin yerli yerine oturmasını. Karakterler ve anlam.

PusluPusucu: Sonları çok seviyor olmalısın, o zaman. Her şeyin toparlanıp bir sonuca varmasını.

yağmuryağdıran: Haha, iyi olanları seviyorum, tabii. Lütfen *Hipnoz'un Çocukları'nın* iyi bir sonu olduğunu söyle.

PusluPusucu: Ee...



19. BÖLÜM

Wallace, *Hipnoz'un Çocukları* serisini sömestr tatilinin ikinci gününde bitirdi. Bunu biliyordum çünkü şu mesajı aldım:

DERHAL SENİNLE KONUŞMAM GEREK MEŞGUL MÜSÜN

Yatağımda uzanıp Davy'yi çepeçevre sarmış, *Köpek Günleri*'nin tekrar bölümlerini izliyordum. O yüzden, "Hayır, işim yok," dedim, "ama hava dışarı çıkmak için çok soğuk ve yatak odam çok sıcak." Wallace sorun olmadığını, yanıma geleceğini söyledi.

Ki bu, evime geleceği anlamına geliyordu.

Birazdan evime gelecekti.

Yataktan yuvarlanıp Davy'yi öyle korkuttum ki o da yataktan düştü. Sonra toparlanıp ayağa kalktım ve çizim ekranımı bilgisayarımdan söktüm. Normal bir lise öğrencisine göre

çok pahalıydı ve sözde asla internette yayınlamadığı hayran çizimleri yapan biri için fazla ileri teknoloji ürünüydü. Ne yazık ki aynı zamanda bir çekmeceye saklanamayacak kadar büyüktü ve yatağımın altı da çocukluk oyuncaklarıyla dolu bir savaş alanıydı. Ekranı dikkatli bir şekilde gardırobumun köşesine koyup üstüne birkaç eski sweatshirt'ümü attım.

Sonra açıkta bir *Canavar Deniz* sayfası olmadığından emin olmak için masaüstümü gözden geçirdim. Forumlardaki BayanTakımyıldızı hesabımdan çıkıp PusluPusucu hesabıma giriş yaptım. Monitörümdeki, hangi sayfaları bitirmem ve hikâyeye hangi gelişmeleri yerleştirmem gerektiğiyle ilgili yapışkan notları söküp onları da gardıropta çizim ekranının yanına attım. Davy tekrar yatağa çıkıp sanki ne zaman yatağa dönüp yine ona oyuncak hayvanmış gibi sarılacağımı sorarcasına bana baktı.

Kapıyı açtım ve aceleyle aşağı indim.

“Anne.”

“Efendim, tatlım?” dedi annem. Salonda, bir yandan plank egzersizi yapıyor, bir yandan halı örneklerine bakıyordu. Buna “Ev dekoru jimnastiği” diyordu ve bir şampiyondu. Bir kere sinde bütün mutfaklı ön koridorun karşısındaki kapıya asılı demirde barfiks çekerken yeniden dekore etmişti.

“Bugün bir işimiz yok, değil mi?”

“Sully ile Church’ün daha sonra antrenmanı var. Onları götürebileceksin, değil mi?” dedi, sanki bir seçeneğim varmış gibi.

“Ben... şey... kaçtıydı?”

“Dört. Neden?” Nihayet başını kaldırıp baktı. “Bir şey mi var bugün?”

“Ee. Wallace bize gelebilir mi?”

Bir saniye içinde kalkıp kapıya geldi. Gözlerinden heyecan fışkırıyordu ama bu plank egzersizi yüzünden de olabilirdi. “Tabii ki. Öğle yemeği ister mi? Hazırlayabilirim. Odanda mı vakit geçireceksiniz?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Şimdi mi geliyor? Bunu mu giyeceksin?”

Üstüme baktım. Babamın okul beyzbol takımı tişörtlerinden birini giymiştim, o yüzden yaklaşık beş beden büyüktü. Altımdaysa paçalarını dizlerimin hemen altına kadar sıvadığım, eski bir Harlem Globetrotters eşofmanı ile en kalın, en sıcak tutan çoraplarım vardı. Çoraplar Wookie tüyü gibi bir şeyden yapılmıştı.

“Ve duş alsan iyi olur, sanki?” dedi annem. “Saçların biraz yağlı.”

Bunu belirtmemiş olmasını isterdim ama haklıydı. Yukarı koşup kendimi banyoya kilitledim ve duşa girdim. Wallace’ın nerede yaşadığını bilmiyordum ama buraya gelmesi genellikle on beş dakika sürüyordu. Bunun on dakikası zaten geçmişti ve duş almam da beş dakika sürdü; saçlarımı havluya sarıp üstüme biraz daha iyi oturan bir eşofman ile bir tişört ve Wookie çoraplarımı giyerken kapı çaldı.

“Eliza! Wallace geldi!”

Wookie çoraplarımı yukarı çektim ve merdivenlerin başına vardığımda annem Wallace’ı içeri alıyordu.

Normal sesiyle, “Merhaba,” deyip tokalaşmak için elini uzattı. “Seninle nihayet tanıştığımıza sevindim! Ben Eliza’nın annesiyim.”

Wallace da bir şey söyledi ama sesi o kadar alçaktı ki duyamadım. Bir şey söylemiş olmasına bile şaşırmışım. An-nem tatmin olmuş olmalıydı çünkü arkasını dönüp kaşlarını kaldırarak bana gülümsedi. “Size iyi eğlenceler! Ben öğle yemeği için bir şeyler hazırlayayım.”

Mutfağa girip gözden kayboldu. Wallace bana baktı. Üzerinde kot pantolon, hırka ve bol bir kahverengi fitilli kadife ceket vardı. *Hipnoz’un Çocukları* serisinin dört kitabı da koltuğunun altındaydı.

Başparmağımla arkamı işaret ettim. “Odama gelebilirsin, istersen.”

Wallace merdivenleri çıktı. Saçlarıma sardığım havluyu hatırlayınca başımdan çekip banyoya geri attım. Saçlarımın sırlıslıkam görüntüsünü benimsesem iyi olacaktı çünkü bugün bundan iyisi olmayacaktı. En azından güzel kokuyordum.

Wallace yanımda durup dördüncü, kapağında savaş baltası olan kitabı havaya kaldırırken, “Şaka yapıyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim. “Ben de bu konuda biraz endişeleniyordum. Peki, haydi gel...”

Onu odama götürdüm. İçeride Davy yatağın üzerinde oturmuş kuyruğunu duvara vuruyordu.

“Köpeğin mi var senin?” Wallace kitapları unutup Davy’nin onu koklaması için yatağın kenarında durdu. Yarım saniye sonra yatakta birbirlerine sokulmuşlardı ve Davy kucağına çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak için odaya şöyle bir baktım. Etrafta bir sürü *Canavar Deniz* ürünüm vardı ama hepsi de bir hayranın satın almış olabileceği şeylerdi. Televizyonun sesini kısıtım ama tamamen kapatmadım; *Köpek Günleri’nin*

desteği olmadan Wallace'ın odamda olmasını kaldıramayacaktım. "Bu Davy. Sinirini bozarsa yere ittir."

"Davy mi?" Wallace, Davy'nin yüzünü yalamasına izin verdi. "Dallas'ın deniz canavarı Davy gibi mi?"

Kahretsin. "Hah, evet, öyle. Ona isim verme hakkı benimdi." Yalanlar. Deniz canavarı Davy'ye köpek Davy'nin ismini vermiştim, tersi söz konusu değildi. Köpek Davy kocaman, beyaz ve mutluydu. Deniz canavarı Davy ise çoğu şehri yerle bir edebilirdi, buzul sanılan öbek öbek tüyler döküyordu ve uzun bir boynu, iki küçük yuvarlak gözü ile yüzüne kazınmış ifadesiz gülümsemesiyle minicik bir kafası vardı. Deniz canavarı Davy ben çok küçükken canlanmıştı ve köpek Davy'nin yanında da minicik kalıyordum.

Wallace odaya, duvarlardaki süslere baktı. "Şu nedir?"

Odamın duvarlarında gezinmiş, şimdiyse bilgisayarımın üzerinde duran Bay Mükemmelvücut'u kastediyordu. Kâğıt gözlerinden biri düşmüş, zemindeki havalandırma boşluğunda bir daha bulunmamak üzere kaybolmuştu. "İnternetteki arkadaşlarımdan birinin benim için yaptığı bir şey. Bir tür şaka."

"Sormayayım o zaman."

"Peki. *Hipnoz'un Çocukları*. Bitirdiğin anlamına geliyor bu, sanırım?"

Wallace bana daha önce hiç görmediğim bir bakış attı. *Hipnoz'un Çocukları'nı* okuduğum her seferinde, aynaya baktığım zamanlar hariç. Karşımda futbolcu tipli bir çocuk, kucağına çıkmaya çalışan kocaman, mutlu bir köpekle yatağımda oturmuş, bir kitap serisi yüzünden sinirleniyordu.

“Nasıl olur da beşinci bir kitap olmaz?” diye sordu. “Nasıl burada bitebilir? Yazarın neden yazmayı bıraktığını nasıl kimse bilmez?”

Sandalyeme oturdum. “*Hipnoz’un Çocukları* hayran kitlesinin acılı dünyasına hoş geldin.”

“Ama karakterlere ne oluyor? Emery? Wes? Klaus ile Marcia bir daha bir araya gelecek mi? Trevor van der Gelt tıpatıp benzeri yüzünden kendini kaybedecek mi? Ridley geri dönüyor mu? *Hipnoz’u buluyorlar mı?*”

Omuz silktim.

“Peki ya yazar?” Kitaplardan birinin arka kapağını, Olivia Kane’in fotoğrafını açtı. “O bilmiyor muydu? Hiç yazmamış olsa da hayranlarına neler olduğunu söyleyemez miydi? *Bir şeyler* söylemiş olmalı.”

“İnan bana, bu kitapları on iki yaşımdan beri seviyorum. Araştırdım. Olivia Kane yüzde yüz münzevi hayatı yaşıyor, kimseyle konuşmuyor. Dört yıldır insan içine çıkmadı.”

“Ama...”

“Cole ve Chandra’nın söylediklerini duydun. Çoğu insan onun kaçık olduğunu düşünüyor. Kim bilir, belki de öyledir. Stresin insanlar üzerinde tuhaf etkileri var.”

Wallace yenilgiyle duvara yaslandı. “Bir hayran olarak hayatımda hiç bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramamıştım. Ona bir... mektup falan yazamaz mıyız?”

“Buna gerçekten kafayı taktın, değil mi?”

Wallace elini Davy’nin tüylerinden geçirdi. Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirdi. “Bilmiyorum, sadece... hikâyeyi nasıl böyle bırakabilir ki? Beşinci kitabın bir sürü şeyi açıklaması gerekiyordu. Herkes ölüyor mu? Hipnoz uyanıp

dünyayı sıfırlıyor mu? Emery onca suçluluk hissi ve depresyonla mücadele ediyordu; ona ne oluyor?”

Dizlerimi göğsüme çekip onu izledim. Davy’yi okşadı ve Davy mutlulukla dönüp sırtüstü yattı. Wallace kitaplara baktı, sonra ayağımın etrafında bir noktaya odaklandı.

“Hakkında bir sürü hayran kurgusu var,” dedim. “Ya da vardı, hayranlar dört bir yana dağılmadan önce. İnsanlar son kitap için kendi yorumlarını yazdı. Bazıları gerçekten iyi.”

Başını salladı. “Doğru olmaz. Kane neden yazmayı bırakmış ki?”

“Kimse bilmiyor. Sanırım baskı yüzündendi.”

“Bu durumda kızamam, herhalde.”

“Neden?”

Omuz silkti. “Bir başka insanı incitiyorsa, bir şey gerçekleşmedi diye nasıl kızabilirsin ki? Sağlığı için bırakmak zorunda kaldıysa buna sevindim. Sanatın için kendini öldürmemelisin. Ne kadar çok hayranın olursa olsun.”

O zaman ona sarılmak için çok güçlü bir istek duydum. Ve muhtemelen onu öpmek için. Ama öpme kısmını hâlâ değerlendiriyordum. “Bu konuda sana katılacak kaç kişi vardır, bilemiyorum.”

“Ne yazık ki az sayıda,” dedi. Sonra yatağımın üstündeki, farklı *Hipnoz’un Çocukları* baskılarıyla dolu raflara bakıp gülümsedi. “Evini beğendim,” dedi. “Benimkinden daha büyük ve daha sessiz.”

“Church ile Sully evdeyken sessiz değil, inan bana. Demişken... eve gitmen gereken belli bir saat var mı? Saat dörtte onları futbol antrenmanına götürmem gerek, bizimle gelmek istersen.”

“Evet, olur.”

İkimiz de gülümsüyorduk.

Annem öğle yemeği için bizi aşağı çağırdı. Davy’yi Wallace’ın kucağından çekmek zorunda kalacağımı sanıyordum ama Wallace onu kucaklayıp yere bıraktı. Davy’nin kuyruğu sürekli sallanıyordu. Ona bakakaldım.

“Ne?” dedi Wallace.

“Futbol oynuyor musun? Futbol oynuyormuşsun gibi görünüyorsun.”

“Futbol izlemeyi seviyorum. Sayılır mı?”

“Az önce altmış kiloluk bir Pyrenees çoban köpeğini sanki içi strafor doluymuş gibi kaldırdın da.”

Kollarını açtı. “Denemek ister misin?”

“Ee. Sonra.” Davy’den neredeyse on beş kilo daha hafif olmama rağmen beden eğitimi dersinde erkekler sanki beni yerden kaldıramıyorlarmış gibi yaparak benimle alay ettiğinden beri kimsenin beni kaldırmaya çalışmasına izin vermemiştim. Bu lise birinci sınıftayken, Dokunana-Kuduz-Bulaştırır-Tuhaf Eliza değil, sadece Aşırı-Zayıf-Tuhaf Eliza olduğum zamanlarda gerçekleşmişti.

Ama Wallace’ın teklif etmiş olması hoştu.

Annem bize fıstık ezmesi ve reçelli sandviç ile elma dilimleri hazırlamıştı, birinci sınıfa giden çocuklara verilen meşhur öğle yemeği. Dehşet içinde kıvranıyordum, ta ki Wallace yemeye başlayıp bunun “yediği en iyi fıstık ezmesi ve reçelli sandviç” olduğunu söyleyene dek. Bunun üzerine annemin yüzü ödül kazanmış gibi sevinçle ışıldadı. Bu noktada ya dünyanın ye-

mek konusunda en seçici olmayan insanı ya da her zaman her şeyi lezzetli bulacak kadar aç biri olduğuna kanaat getirdim.

Odama döndüğümüzde yataktaki eski yerine geçti. Yatakbashiyla arasında bir sürü yer vardı. Daha önce o kadar yakın oturmadığımızdan değildi. Murphy's'te sürekli yakın oturuyorduk ve ortaokulun arkasındaki bankta. Tabii bunlar hep açık alanlardı ve burası hiç de öyle değildi, özellikle de kapım kapalıyken, ama sonuçta aynı şeydi, değil mi? Deli gibi atan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım ve dikkatle yanındaki boşluğa yerleştim. Tek kelime etmedi ama yerleşene kadar beni izledi.

"*Köpek Günleri* tekrar bölümleri, ha?" dedi.

"Evet. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Daha iyi bir gençlik pembe dizisi yok."

"İyi cevap."

Ve böylece *Köpek Günleri* bölümlerini izlemeye başladık. *Köpek Günleri*'nin harika tarafı çok az enerji gerektiriyor olmasıydı. Düşünmene gerek yoktu, karakterlerin yazın en sıcak günlerinde berbat kararlar almalarını izlemen yetiyordu. Wallace'ın hikâyelerdeki daha derin anlamlardan ne kadar hoşlandığı düşünülürse bunu beğenmesi beni biraz şaşırtmıştı ama herhalde hepimizin bizi biraz uyuşturan bir şeylere ihtiyacı vardı.

Bacaklarımı uzatıp her an boğazlanabilirmişim gibi görünmemeye çalışarak sakinleşmeye odaklandım. Saçlarım nihayet kurumaya başlamıştı -kabarmaması için dua ettim- ve şimdiye kadar ne eşofmanımın ne de Wookie çoraplarımın bahsi geçmişti. Sonuçta oldukça iyi gittiğimizi düşünüyordum.

Bir noktada Wallace ayağa kalkıp pantolonunun paçalarını düzeltti ve tekrar oturduğunda vücut ısını hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. Omuz omuza oturduk. Gözlerini kırp-tığında kirpiklerinin yanaklarına değdiğini görebiliyordum. Saçları uzaktan hep siyah görünüyordu ama yakından bakınca aslında koyu kahverengiydi. Saçlarını uzatıyordu. Parmağımı kulak kıvrımı üzerinde gezdirmek için tuhaf bir istek duydum.

Dört bölüm sonra, “Üstüne yazabileceğim bir kâğıdın var mı?” diye sordu.

Ayağa fazla hızlı kalktım. “Tabii. Bir tane mi? Acaba... tabii ki kaleme ihtiyacın olacak. Pardon. Al.” Masamın çek-mecesinden bir kâğıt ile çizim kalemlerimden birini çıkarıp verdim ve *Hipnoz’un Çocukları* kitaplarından birinin üzerinde yazmaya başladı. Benim okumam için bir şeyler yazdığından emin olduğumda, “Bunu sadece etrafta başkaları varken yap-tığını sanıyordum,” dedim.

Özenle satır satır yazdı. Kaşlarını çattı, başını salladı. “Bazen... bazı şeyleri söylemek zor oluyor. Belli şeyleri.” Sesi ancak bir fısıltı kadar çıkıyordu. Tekrar yanma oturdum ama kocaman eli yüzünden sözcükleri göremiyordum. Yazmayı bıraktı, öylece koyduğu kâğıda baktı.

Sonra kâğıdı bana uzatıp başını çevirdi.

Seni öpebilir miyim?

“Ee,” ifadesinin tatlı bir karmaşıklığı vardı. “Ee”, “Bir şey söylemek istiyorum ama ne olduğunu bilmiyorum,” demekti ve aynı zamanda, “Beni hazırlıksız yakaladın,” demekti ve aynı zamanda, “Şu anda rüya mı görüyorum? Lütfen biri beni tokatlasın,” demekti.

O yüzden, “Ee,” dedim. Wallace’ın ense bölgesi zaten kıpkırmızı olmuştu ama “Ee” bunu birkaç ton daha koyulaştırmıştı. Zaten bunu sormaya çekiniyordu ve ben de durumu daha kötü hale getirmiştım. “EVET, LÜTFEN HEMEN?” demem gerekirken “Ee” ne işe yarardı ki? Asla “EVET, LÜTFEN HEMEN” demeyecek olmamı saymazsak, çünkü bedenim organlardan oluşan kocaman bir saatli bombaymış ve Wallace elime dokunsa ödüm patlayarak çığlık çığlığa evden fırlayıp gidecekmişim gibi hissediyordum.

Bu çok hoşuma gidecekti. Kontrolden çıkacaktım. İyi olmayacaktı.

“Kalemi ödünç alabilir miyim?” dedim.

Yine bana bakmadan kalemi uzattı.

Evet, ama şimdi değil.

Tuhaf geldiğini biliyorum. Üzgünüm. Önceden bilmemin iyi olacağını sanmıyorum. Kesinlikle paniğe kapılırim ve suratına bir yumruk patlatırim ya da ortalığı ayağa falan kaldırırim.

Beni şaşırtman muhtemelen daha iyi olur. Bir öpücükle beni şaşırtman için sana izin veriyorum. Bu sürpriz öpücükler için resmi bir davet.

“Öpücük” kelimesini yazmaktan hoşlanmıyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Affedersin. Tuhaf oldu. Ben tuhafım. Üzgünüm.

Umarım sorduğuna pişman olmamışsındır.

Kâğıt ve kalemi geri uzattım. Okuyup şöyle yazdı:

Pişman değilim. Sürpriz yapabilirim.

Bu kadardı. Bu kadar mıydı?

Kahretsin.

Şimdi beni habersiz öpmeye çalışacaktı. Bir noktada. Bugün daha sonra mı? Yarın mı? Haftaya mı? *Ya hiç yapmazsa ve birlikte geçirdiğimiz zamanın kalanını yapacak mı diye bekleyerek geçirirsem?* Ne yapmıştım ben? Bu berbat bir fikirdi.

Kusacaktım.

“Hemen dönerim,” dedim ve banyoya koşup yere kıvrılıp yattım. Sadece beş dakikalığına. Sonra odama dönüp Wallace’ın yanına oturdum. Yerimi alırken eli benimkinin üstüne kondu ve ödüm patlamadı. Dikkatim bir an için dağıldı ama kontrolü yeniden ele aldığımda her şey duruldu. Elimini çevirdim. Benimkileri aralarına sokabilmem için parmaklarını açtı. Ve orada omuz omuza, ellerimiz aramızda, öylece oturduk.

Hiç de kötü değildi.



20. BÖLÜM

Dörde çeyrek kalaya kadar Wallace'ın elini kucagımda hiç pişmanlık duymadan ve beni öpmesine izin vermem gerekirdi diye düşünerek tuttum. Sorun her zaman o ilk engeli -konuşmak, el ele tutuşmak, her neyse- aşmaktı ve buna alıştığım anda, sorun olmadığını bildiğim anda daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Mantık, odamdan çıktıktan sonra bir noktada Wallace'ın elini bırakmam gerekeceğini söylüyordu; araba kullanmak için olmasa bile en azından annem görmesin diye. Ama mantık o sırada ortalıkta yoktu ve umurumda değildi.

Wallace'ın elini karnıma bastırıp diğer elimi de bileğine koydum. Şimdi tamamen birbirimize yaslanıyorduk. Wookie çorabımla ayağını dürttüm. O da benimkini dürttü. Bir şeydi bu. Bir şey yapıyorduk. Bunun iyi olup olmadığını düşünmek zorunda değildim çünkü kesinlikle iyiydi. O da bana uyum

sağlıyordu. Nefes alıp başımı omzuna koydum. Yanağını saçlarımın içine soktu. Kıkırdadım. Daha çok sokuldu.

Daha önce bedenimin hiç bu kadar farkında olmamıştım. Nasıl hareket ettiğinin. Kapladığım alanın. İyi ya da kötü değildi, sadece farklıydı; zihnimin içinden çıkıp fiziksellüğün tuhaf ve gizemli dünyasını keşfetmeye zorlanmıştım. Parmakları benimkilerin altında, karnımın üstünde kıpırdadı ve istemdişi bir kahkaha daha attım. Neyse ki elini güvenli bir şekilde elimde tutuyordum; başka herhangi bir yerime dokunacak olursa vücudumun ne yapacağını kestiremiyordum.

“Ah, kahretsin,” dedim, nihayet saate baktığımda. “Neredeyse dört olmak üzere. Dört buçukta orada olmaları gerek.”

Ayağa kalkmak üzere harekete geçtim; onun da benimle birlikte kalkmasını ya da en azından elimi bırakmasını bekliyordum. İkisini de yapmadı. Beni sertçe geri çekti. Duvara yaslanıp bırakmamakta ısrar ederek hafifçe gülümsedi.

“Haydi.” Gülerек onu kaldırmaya çalıştım. “Gitmemiz gerek.”

Onu çekmek için bütün ağırlığımı kullandım. Az kalsın yere oturuyordum ama o kıpırdamadı bile. Kolunu uzatıp beni tekrar yukarı, yatağa çekti. Kahkahalar atarak.

“Cidden ama!”

“Tamam, tamam.” Elimi bıraktı.

“Üstümü de değiştirmem gerek.”

“Dışarıda beklerim.”

Çıkıp bekledi. Üzerime en iyi oturan kot pantolonumu ve logosuz bir tişört giydim. Sully ile Church çoktan antrenman çantalarıyla ön kapıda bekliyordu. Wallace merdivenlerden

inmişti ve sohbet ediyorlardı. “Haydi, Çılbr Yumurta! Bütün gün seni bekleyemeyiz!”

“Kes sesini.”

Wallace’ın yolcu koltuğuna oturabilmesi için Sully ile Church sırık bedenleriyle arabamın arka koltuğuna yerleştiler.

“Aşna fişne yok,” dedi Sully.

“Evet,” diye ekledi Church. “O koltukların arasından geçen bir el görürsem tokadı basarım.”

“Tokat mı?” dedi Sully. “Ben o koltukların arasından geçen bir el görürsem o eli koparıp yakarım.”

“*Kesin sesinizi.*” Saçlarımın yanaklarımın kızarıklığını örtmesi için dua ediyordum. Wallace arabamdayken aptal erkek kardeşlerimin bozuk ağızları hakkında tartışmaya girmeyecektim. Radyoda çok sevdikleri o alternatif rock kanallarından birini açtım ve kısa sürede bizi unuttular.

Sully ile Church’ün iki saatlik antrenmanı boyunca Wallace’la birlikte spor kompleksinin etrafında dolaştık. Wallace’in konuşmaktan rahatsız olmayacağı kadar boştu ama yine de daha alçak sesle konuşuyordu. El ele tutuşmadık ama parmak boğumlarını elimin tersine vuruyordu; Mors alfabesiyle bir mesaj göndermeye çalışıyormuş gibi.

“Kız kardeşim de buraya geliyor,” dedi. “Tenis için.”

“Küçük olan mı büyük olan mı?”

“Ah, kesinlikle küçük olan. Bren’in tek egzersizi köpek eğitiminde köpeklerle oynamaktan ibaret. Ama Lucy tenise bayılıyor. Ve basketbola. Ve çoğu spora.”

“Tatlı bir ailen var gibi.”

“Onları seviyorum. Seninle tanışmak istiyorlar.”

“Birbirimizin ailesiyle tanışma fikri geldi mi yani?”

Omuz silkti. “Yalnızca sen istersen.”

“Bilmiyorum. Adil olur, herhalde. Sen benimkine maruz kaldın.”

“Onları sevmiyor musun?”

Bu kez ben omuz silktim. “Tuhaf. Yani, beni sevdiklerini biliyorum ve şikâyet edecek bir şeyim olmadığını da biliyorum ama sürekli bana istemediğim şeyler yaptırmaya çalışıyorlar. Ne zaman buraya gelsek annemle babam beni yeni bir kulüp sporuna ya da bir okul takımına katılmaya ikna etmeye çalışıyor. Telefonumu çıkarmış seninle ya da internetteki arkadaşlarımla konuşuyorsam onları yok saydığımı ya da saygısızlık ettiğimi falan düşünüyorlar. Ve ben de, hayır, sohbet ediyorum burada, diye düşünüyorum. Yüz yüze konuşan iki kişi görsen sohbetlerini bölüp onlara saygısız demezdin, değil mi?”

“Hayır, tabii ki demezdim.”

“Demezdin. Ebeveynlerin bunu *anlamadığını* söylemenin ergence bir şey olduğunu biliyorum ama *anlamıyorlar*. Benden yirmi beş yıl önce doğmaları onların suçu değil ama anlamsız bir şey olduğu sonucuna varmadan önce telefonda ne yaptığımı sorsalar ölürleri mi?”

“Belki ne yaptığını sorarlarsa onlara kızacağından korkuyorlardır?”

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ama daha önce gerçekten bunu yaptığımı hatırladım.

“Seninkilerin sana böyle davrandığı oluyor mu?” diye sordum.

“Bazen. Eskisi kadar sık değil. Biz... bunu aştık ve başka problemlere geçtik.”

Ben problemleri soramadan, “Kardeşin neden sana Çılbır Yumurta dedi?” diye sordu.

“Çünkü kahvaltıda katı yumurta yiyorum. Babam bana Yumurta diyor ve Sully ile Church de o gün akıllarına hangi yumurta çeşidi geliyorsa onu söylüyorlar.”

“Şirinmiş.”

“Sanırım erkek kardeşlerim benden nefret ediyor.”

Kulağa fazla ciddi gelmiş olmalıydı çünkü Wallace ciddi ciddi endişeli görünüyordu. “Neden?”

Bakışlarımı ayaklarıma, annemin yere sürten eski Nike’larına sabitledim. “Bilmiyorum. Onlarla daha fazla vakit geçirmeye çalışmadığım için ya da ne yaptıklarıyla ilgilenmediğim için. Babama göre futbolda gerçekten iyilermiş, ama ben nereden bilecekmişim çünkü maçlarına hiç dikkatimi vermiyormuşum.”

“O zaman onlarla daha çok vakit geçir.”

“Ama yaptıkları şeylerden hoşlanmıyorum çünkü tek yaptıkları futbol oynamak. Ya da bilgisayar oyunları. Spordan hoşlanmıyorum. Zaten sportif faaliyetlerde başarısız olmamla alay ediyorlar, o yüzden ne anlamı var ki?”

“Tabii ki seninle alay edecekler. Rekabetin yüksek olduğu, testosteron dolu bir ortamda yetişen ortaokullu çocuklar onlar. Birbirlerini böyle motive ediyorlar.”

“Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

“Televizyonda spor proramlarını izliyorum. Ve küçükken okulda küçükler futbol takımında oynamıştım.”

“Futbol oynamışsın işte!”

Güldü. “Evet, şimdiki ebatlarımdan çeyreği kadarken. Beni arka defansa almışlardı.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Çok hızlı koştuğum anlamına geliyor.”

“Sen? Hızlı hareket ediyorsun?”

“Biliyorum. Hayatın büyük gizemlerinden biri işte.” Parmak boğumları elimin arkasında ritim tutuyordu. Direncimin sonuna geldim ve parmaklarını tutup kendiminkilerin içine aldım. Gülümsedi ve “Kardeşlerinin senden nefret ettiğini sanmıyorum. Aynı şeylerden hoşlanmadığınızı düşünüyorum. Bu kötü bir şey değil, neyse o. Onlar spor yapıyor, sen resim yapıyorsun,” dedi.

Canavar Deniz’i yapıyordum. Yaptığım şey buydu ve Sully ile Church’ün bu konuda okuldaki arkadaşlarıyla konuşmasına ihtiyacım vardı. Anlaşmak zorunda değildik. Sadece çenelerini kapalı tutmaları gerekiyordu. Bunca zamandır seslerini çıkarmamışlardı; ne kadar önemli olduğunun biraz bilincinde olmalıydılar. O yüzden belki de Wallace haklıydı. Belki de benden nefret etmiyorlardı.

“Evin nerede peki?” diye sordum, ellerimizi aramızda sallayarak. “Ailenle tanışmayı kabul etmeden önce seni Google Haritalar’dan doğru düzgün, sapık gibi dikizleyebilmek istiyorum.”

Yine güldü.



Amity'nin normalde sakinleştirici bulduğu eve yürüyüş şimdi kendi bastırılmaz düşünceleriyle dolup taşıyordu. Suçluluğuyla. Faust'u durdurabilecek tek kişi oysa, bunu yapmaya mecbur değil miydi? Onu tehlikeye atacak olsa bile? Faust yalnızca uzak yerlerde terör estirirken onu bir kavram olarak düşünmek kolaydı ama ya Gece Adası'na gelirse? Yabancılar yerine Faren'a saldırırsa?

CANAVAR DENİZ FORUMLARI

KULLANICI PROFİLİ

yağmuryağdıran*

Hayran Kurgusu Moderatörü



YAŞ: Söylemem

LOKASYON: YOK

İLGİ ALANLARI: CD. Yazmak. Kamp ateşi. Hırkalar. Geç vakte kadar uyumak. Köpekler. HİPNOZ'UN ÇOCUKLARI VAY CANINA

Takipçileri 1.402.834 | Takip Ettikleri 51 | Gönderileri 9.512

[Nadir Eserleri 144]

GÜNCELLEMELER

Önceki güncellemeleri görüntüle

24 Kasım 2016

| TATLI PATATESLİ TURTA GÜNÜ.

28 Kasım 2016

Bir dâhinin Hipnoz'un Çocukları denen eserini okumaya başladım. Neden kimse bana bu serinin ne kadar harika olduğunu söylemedi? Sizi sorumlu tutuyorum.

2 Aralık 2016

Herkesin Canavar Deniz metnini sevdiğine çok sevindim!
Daha fazla bölüm yolda. Bu sırada Kumral Mavi'den de
biraz yayınlamaya çalışacağım ama söz veremiyorum.
Ayrıca OKULDAKİ HOŞ KIZI SORMAYI BIRAKIN. Tanrım.

13 Aralık 2016

Bir süre buralarda olmayacağım. Çalışmam gereken
sınavlar var. Ama mesaj panolarında olurum.
#Cebrenadamöldürme

19 Aralık 2016

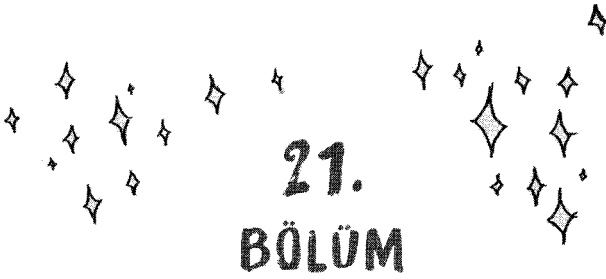
Sınavlardan sağ çıkmamın ödülü dördüncü HÇ kitabı.
Hayır, yazarın kaçık olup olmaması umurumda değil.
Sonu iyi bitse iyi olur.

19 Aralık 2016

Evet, beni HÇ'yle tanıştıran okuldaki Hoş Kız'dı.
HİÇBİRİNİZE TEŞEKKÜR EDEMEYECEĞİM.

21 Aralık 2016

Harap olmuş bir insanım ve şu anda bundan hiç rahatsız
değilim.



21. BÖLÜM

Wallace'ın ailesiyle yılbaşıdan önceki cuma günü buluşmayı kabul ettim. Akşam yemeğinde.

Yeniden en dar haline gelip gece boyunca genişlesin diye en güzel kot pantolonumu yıkadım ve annemin dantelli tişörtlerinden birini çaldım. Okulda insanların kıyafetlerim hakkında ne düşündüğü umurumdaymış gibi bile yapmıyordum ama Wallace benim evime gelirken güzel görünüyorsa ben de onun evinde güzel görünecektim.

Çıkmadan önce annem bana egzersiz gruplarının broşürlerinden bir tomar verdi ("Ailesinden herhangi biri yeni bir egzersiz arıyorsa onları kabul etmekten mutluluk duyarım. Onlara söyle! Ya da bir duyuru panosu olan bir yerde çalışıyorlarsa bunları asıversinler!") ve babam da akşam yemeğinde her ne yiyorlarsa bunun bu haftaki kaçamak öğünüm

olacağını hatırlattı. Bizimkiler ailemizden olmayan herkesin berbat, sağlıksız yiyecekler yediğini varsayma eğilimindeydi. Aynı zamanda devlet okuluna gittiğimi ve haftanın beş günü patates kızartması yediğimi de unutmuşlardı.

Neyse ki Sully ile Church salonda bilgisayar oyunu yüzünden birbirlerinin gözünü morartmaya çalışmakla meşguldüler ve gittiğimi fark etmediler.

Wallace şehrin öbür ucunda, bahçesinde ışıklı bir Noel Baba ve çakıldan çok çamur döşeli garaj yoluyla tek katlı, çiftlik evi tarzında bir evde yaşıyordu. Arka arkaya duran, muhtemelen ikisi de 2007'den önce üretilmiş iki araba vardı; arka taraftaki Wallace'ın arabasıydı ya da en azından nereye gitse kullandığı, ablasının onu okuldan aldığı arabaydı. Arkasına yanaştım. Ön kapının ardındaki perdelerin arasından yumuşak bir ışık geliyordu.

Telefonumu çıkardım.

PusluPusucu: İşte geldim.

PusluPusucu: Onun evindeyim.

PusluPusucu: İçeri girmek üzereyim.

PusluPusucu: Kusmak istiyorum.

Emmy ile Max cevap vermedi. Emmy tatil için evine gitmişti ve Max de işten izin almıştı, o yüzden internette mümkün olduğunca az vakit geçirdikleri o sessiz dönemdeydik. Aslında son birkaç gündür onlarla konuşmamıştım;

en azından paketlerini yollamayı unutmamıştım. Belki ben içerideyken mesajlarımı görürlerdi.

Başımı direksiyona yasladım, evden birileri izliyorsa diye bir şeyle meşgulmüşüm gibi yapıp yirmiye kadar saydım ve -annemin broşürlerini yolcu koltuğunda bırakıp- ön kapıya doğru yürüdüm.

İlk çalışımda kapıyı Wallace açtı. Üzerinde bir eşofman altı ile hırkalarından biri vardı.

“Bu hiç adil değil,” dedim.

Gülümsedi. “Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.”

Evinin içi doğruca yetmişlerden fırlamış gibiydi. Ahşap lambiri döşeli duvarlar, sarı halı. Ama çok samimi ve rahattı ve sağımızdaki mutfaktan cızırdayan yağın kokusu geliyordu. Solumuzda, holü, içinde televizyonun açık olduğu salondan ayıran bir duvar ile diğer yatak odalarına giden arka koridor vardı.

“Demek La Casa Warland burası, ha?”

“Daha ziyade La Casa Keeler,” diye yanıtladı. Sesi daha önce hiç duymadığım tonda, neredeyse “bağırmandan konuşma” ifadesinin anlamını hâlâ öğrenmemiş olan Sully ile Church’ünki kadar yüksek çıkıyordu. Paltomu alıp kapının yanındaki askıya astı. Salon kapısının yanında tuhaf tuhaf dikiliyordum ki biri arkamdan, “Ah, sen Eliza olmalısın!” dedi.

Sıçradım. Orta yaşlı siyahi bir kadın salondan kollarını uzatarak salma salına bana doğru geldi. Kısa boylu, etine dolgundu ve şeytanı gözyaşlarına boğacak türden bir gülümsemesi vardı. Bana sarıldı. Aval aval Wallace’a baktım.

“Eliza, bu annem Vee.”

“Ah, tatlım, aslında üvey annesiyim. Aklın fazla karışsın istemem.” Vee beni bırakıp elimi tuttu ve beni mutfağa götürdü. Arkamızda kalan salonda bir hareketlilik oldu ve sonra Sully ile Church’ün yaşlarında, Vee’den birkaç ton daha açık tenli ve yaklaşık bir milyon saç örgüsü, omuzlarından dökülen gür atkuyruğu halinde toplanmış bir kız Wallace’ın peşinden geldi.

“Ben Lucy,” dedi kız. “Tahmin ettiğimden kısaymışsın.”

Vee beni küçük, dikdörtgen bir mutfak masasına oturttu. Wallace yanıma, Lucy de karşıma oturdu. Bacakları o kadar uzundu ki ayakları yanlışıklıkla benimkilere değince onları geriye çekmek zorunda kaldı. Masaya altı kişilik servis açılmıştı. Mutfağın öbür ucundaki ocakta, bir tavada sesi ve kokusu domuz pastırmasını andıran bir şey pişiyordu.

“Umarım akşam yemeğinde kahvaltı etmeyi seviyorsundur, Eliza,” dedi Vee, “çünkü bu bir cuma akşamı ve cuma akşamı ne demek, biliyorsun!”

Bilmiyordum ama Lucy, “Yumurta ve pastırma!” diye haykırıp işini sağlama almak için birkaç kez tezahürat etti.

“Bu evde insan güzellik uykusunu nasıl alacak, anlamıyorum.” İçeri, elleri kalçalarında bir başka kız girdi. Yirmilerinin başlarında olmalıydı ve kalın bir saç bandı, muhteşem, yele gibi saçlarını köşeli yüzünden uzak tutuyordu. Gözleri bana döndüğünde beni canlı canlı yakabileceğini düşündüm ama az sonra, Wallace’ı işaret ederken yüz hatları yumuşadı. “Sen Wallace’ın kız arkadaşı mısın?”

Wallace’ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Gözucüyle bana baktı. Ablasını düzeltmedi. Ablasını düzeltmedi.

“Ee,” dedim. “İsmim Eliza.”

Elini uzattı. Bir dev gibi tokalaşıyordu. “Ben Bren. Seni daha önce görmüşüm gibi geliyor; köpeğin var mı?”

“Evet. Davy. Bir Pyrenees çoban köpeği.”

Ağır ağır başını salladı. “Mutlu Dostlar Köpek Bakım-vi’nde çalışıyorum. Davy ara sıra bize geliyor.”

“Ekim ayında bir haftalık sürü koşusu için gelmişti!”

“Evet, öyle!” Bren masanın etrafından dolaşp Lucy’nin yanına oturdu ve Lucy anında parmağını Bren’in kulağına sokmaya çalıştı. Bren kayıtsızca elini savuşturdu. “O köpek-lere bayılıyorum. Wally de bayılıyor; günün sonunda kafesleri temizlemesi ve köpeklerle oynaması için ona para veriyoruz.” Ofladı. “Biliyor musun, orayı ben yönettiğim zaman köpekleri hem sabah hem akşam besleyeceğim çünkü günde bir öğün yeterli değil, özellikle de koşuşturup oyunlar oynuyorlarken. Burada da bir köpeğimiz olsun isterdim ama Lucy’nin alerjisi var.” Lucy’nin saç örgülerini çekti.

“Yumurtanı nasıl istersin, Eliza?” diye sordu Vee.

“Ee... fark etmez. Göz yumurta olur.”

“Göz yumurta geliyor öyleyse.” Pastırma pişince yumur-taları tavaya kırmaya başladı.

Bren ile Lucy –ama çoğunlukla Bren– benimle ilgili alışıl-dık sorulara geçtiler. Nereliydim, kaç yaşıyordum, Wallace’la nasıl tanışmıştık? Bu soruyu Wallace cevapladı; o kadar yük-sek sesle konuşuyordu ki kulağa hiç kendisi gibi gelmiyordu.

“Elinde o *Canavar Deniz* resimlerinden vardı. Size bundan bahsetmiştim, hatırladınız mı?” Travis Stone ya da Deshawn Johnson’dan bahsetmedi, neyse ki. Onu savunmakta ne görkemli bir başarısızlığa imza attığımı kız kardeşlerine açıklamak zo-runda kalmak istemiyordum ve onun da ben gelene dek orada

öylece oturup buna katlandığını onlara söylemek istemediği hissine kapıldım. Ama muhtemelen Wallace'ın yüzleşmeden kaçınan biri olduğunu zaten biliyorlardı.

“Doğru, tabii ya.” Bren bir elini havada salladı. “Demek sen de o çizgi romanla ilgileniyorsun, ha? *Canavar Deniz*?”

Omuz silktim. “Evet.”

“Sen de hayran kurgusu yazıyor musun?”

“Ah... hayır.”

“O hayran çizimleri yapıyor,” dedi Wallace. “Onu çalışmalarını internette yayınlaması için sürekli ikna etmeye çalışıyorum.”

“Neden yayınlamıyorsun?” diye sordu Lucy.

Yine omuz silktim. “Doğru gelmiyor, herhalde.”

Wallace hafifçe gülümseyerek bir parmağını tabağının çevresinde gezdirdi. “Çizimleri harika,” dedi, sesi yine alçaklarak. “Bazılarını yayınlamalısın. Bir iki tanesini.”

Ne zaman böyle, alçak sesli ve gözlerini önüne dikmiş, gülümseyerek konuşsa bunu yapmak istiyordum. Derhal bilgisayarımı açıp birkaç çizimi internete koymak istiyordum; sırf ne tepki vereceğini görmek için. Benim de diğer herkese katılmamı istediğini biliyordum. Katkıda bulunmamı. Çizimlerimle hava atmak istediğini biliyordum çünkü bir gün, ortaokulun arkasında bunu bana kendisi söylemişti ve ne zaman bunu düşünsem yüreğim hopluyordu ve onun güzel, gamzeli yüzünün her yerini öpmek istiyordum.

Ne zaman böyle konuşsa direncim biraz daha zayıflıyordu.

Kimse birkaç çizimle BayanTakımyıldızı olduğumu anlamazdı.

“Bunu... bunu düşünüyorum,” dedim nihayet ve bunun üzerine Wallace’ın gözleri benimkilere döndü.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Daha sonra olabilir.”

“Gerçekten mi?”

Güldüm. “*Evet*. Neyin var senin? İyi misin?”

Sandalyesinde doksan kiloluk bir enerji kütlesi gibi doğruldu. Başka bir şey söyleyemeden ön kapı tekrar açıldı. “Tim geldi!” diye bağırdı Lucy. Holden bir kahkaha duyuldu ve bir an sonra mutfağa uzun boylu, kel bir adam girdi.

“Akşam yemeğinde kahvaltı, en sevdiğim!” Tim ocağın yanına gidip Vee’nin alnına bir öpücük kondurdu, sonra masaya gelip Lucy ile Bren’e de birer öpücük verdi. Sonra masanın ucunda, Wallace’ın sağ tarafındaki sandalyeye oturdu ve tatlılıkla bana gülümsedi. “Sen de Eliza oluyorsun.” Elimi sıkamak için masanın üzerinden uzandı; o da Bren gibi sağlam tokalaşıyordu. “Yemekte seni ağırlamaktan çok memnunuz, Eliza.”

“Teşekkürler.” Çok şen şakrak, çok kendinden emindi ve bana odaklandığı her saniye sandalyemde küçülüyordum.

“Lucy, tatlım,” diye seslendi Vee, “Gel, yemekleri servis etmeme yardım et.”

Lucy kalkıp masaya pastırma, sucuk ve kızarmış ekmek getirdi. Vee de yumurtaları –hepsi göz yumurtaydı– getirip tabaklarımıza koymaya başladı. Midem guruldadı. Wallace dirseğiyle beni dürttü ve bilerek mi yaptı yoksa omuzları çok geniş olduğu için benim koluma ayrılan kısmı da mı kaplıyordu, emin olamadım.

“Pekâlâ, Keeler’ler ve Warland’ler,” dedi Tim, Vee de masanın öbür ucuna oturduğunda. “Bugün neler yaptık?”

Vee denemek istediği yeni bir yemek tarifi için malzeme ararken markette karşılaştığı, liseden eski bir arkadaşıyla ilgili bir hikâye anlattı. Lucy tenis raketleri üzerine yaptığı araştırmayla bizi eğlendirdi ve beş dakika boyunca çok amaçlı kondisyon aleti almasına izin vermesi için Tim'i ikna etmeye çalıştı, Tim de reddetti. Bren, erken Noel hediyesi olarak edindikleri ama bakmak istemedikleri bir yavru köpeği bakımevine bırakıp giden bir çiftten yakındı. Bir kişi konuşurken diğerlerimiz yemeklerimizi yiyorduk. Sonra Tim bakışlarını bana çevirdi.

"Eliza, sen de paylaşmak ister misin?"

"Ah. Ee." Bugün ne yapmıştım? Yatakta uzanıp Netflix izlemiştim. Dünkü *Westcliff Star* gazetesini açıp Wellhouse Virajı ölümleriyle ilgili zet haberi yaklaşık on ikinci kez okumuştum. Sonra bu akşam yayınlanacak tek *Canavar Deniz* sayfası için bilgisayar kurmuştum; Wallace'ın retkenliğime verdiği zarar hesaba katılırsa bitirebildiğim tek sayfa buydu. Ondan sonra da saatlerce terlemiştim. Sonra duşa girmiştim. şimdi de buradaydım.

"nce ben söylesem?" dedi Wallace. "Yemeğim bitti." Yemeğini silip sprmşt. Tim ona döndü.

"O güven problemi olan Retriever'in onu yıkamama izin vermesi için Bren'e yardım ettim," dedi Wallace. Sonra ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Ve, ee... iki sipariş hikâye daha sattım."

"İki tane daha mı?" dedi Vee neşeyle. "Wally, bu harika!"

"Bunu bana sylememiştin!" dedi Bren.

Lucy ona peçetesini fırlattı. "Okumama izin verecek misin?"

Tim gülümsedi. "Bu harika, Wallace. Hayran kurgusu hikâyelerin mi bunlar?"

“Evet. *Canavar Deniz* değil, başka bir şeyle ilgili.”

“Kendi hikâyelerini satmayı denedin mi hiç?”

Wallace ensesini kaşıdı. “İşler pek öyle yürümüyor. İnsanlar bu hikâyeleri talep ediyor çünkü karakterleri zaten tanıyorlar ve ne istediklerini biliyorlar.”

“Hımm.” Tim yumurtasına döndü. “Peki gelecek yıl okuyacağın bölümde yapacağın şey bu mu? Hayran kurguları yazmak?”

Wallace’ın yüzündeki bütün neşe uçup gitti. “Hayır, hiçbir yaratıcı yazarlık bölümünde hayran kurgusuna yer vermiyorlar.”

“Yani kendi fikirlerin üzerine yazacaksın.”

“Evet.”

“Kendi çalışmalarından para kazanamıyorsan bunun sana ne faydası olacak?”

“Timothy,” diye uyardı Vee. “Misafirimiz varken bunun sırası değil.”

İki büküm olup Wallace’ın yanına sokuldum ama yine de Tim’in lazer bakışları beni buldu. “Eliza,” dedi. “Gelecek yıl üniversiteye gitmeyi planlıyorsun, değil mi? Hangi bölümde okumak istiyorsun?”

Aşıkâr cevap resim gibi görünüyordu ama henüz kesin karar vermemiştim çünkü *Canavar Deniz* çizimi diye bir bölüm yoktu. Ama “Resim bölümü” demek bana Tim’den pek fazla puan kazandırmayacaktı. “Grafik tasarım,” dedim. “Pazarlama alanında mesela. Bu tür alanlara yönelik.” *Baştan sona harika konuştun, Mirk.*

“Grafik tasarım,” diye tekrarladı Tim. “Gördün mü, Wallace, bunun bile iş dünyasında bir cazibesi var. Grafik tasarımcılar iyi para kazanabiliyor. Yazarlık yapamazsın de-

miyorum, sadece üzerine bir kariyer inşa edebileceğin türden yazılara yönel. Yaratıcı yazarlık seni bir yere götürmeyecek.”

Wallace sesini çıkarmadan gözlerini tabağına dikti. Lucy ağzına bir parça pastırma attı ve Bren de bir elini yüzüne kapayıp usulca başını salladı.

“Bu hayran kurgusu işi eğlence için. Annenle ben hobini destekleyen bir üniversite eğitimini karşılamayacağız. Anlamalı bir şey yapmanı istiyoruz.”

Tim devam etti. Wallace’ın uyluğunda duran yumruğu gerildi. Parmağımla dokununca elimi tuttu. Sanki canı yarıyormuş gibi sertçe sıktı. Ben de sıktım.

“Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum,” dedi Tim, “ama dünya böyle işliyor.”

Tim yumurtalarına dönünce masaya bir an sessizlik çöktü. Sonra Wallace, “İzninizi isteyebilir miyiz?” dedi.

Tim hayır demeye hazır görünüyordu ama ağzı doluydu. Vee masanın öbür ucundan ona pis bir bakış atıp, “Evet, tatlım, sen ve Eliza gidebilirsiniz. Ben tabaklarınızı kaldırırım,” dedi.

Wallace ayağa kalkıp beni mutfaktan çıkardı.

22. BÖLÜM

Arka koridorda bodruma inen bir dizi basamak vardı. Bodrum tuğla duvarlı, halı kaplı ve evin kalanından daha serindi. Wallace merdivenlerin dibindeki bir düğmeye basıp odaya ambiyans katan yumuşak ışıklı aplikleri yaktı. Oda, geniş bir açıklığı olan bir duvarla ikiye bölünmüştü. Bulunduğumuz tarafta eski püskü bir kanepe ile kocaman, eski bir televizyon vardı. Wallace beni açıklıktan odanın öbür tarafına götürdü. Daha karanlık tarafa. Yerde üzeri kırışık çarşaflarla kaplı bir yatak, çoklu prize takılmış bir lamba vardı ve etrafına *Hipnoz'un Çocukları* serisi ile *Canavar Deniz* metni dahil olmak üzere kitaplar ve kâğıtlar yığılmıştı. Bir bilardo masası epey yer kaplıyordu. Yerdeki lambanın hemen solunda eski bir televizyon koltuğu vardı. Arkasında da Dallas Rainer'ın bir kumsalda durmuş, okyanusa baktığı ve kumlara düşen

gölgesinde DENİZDE CANAVARLAR VAR yazan bir posterini asılıydı. Posterin yanına da, üzerinde WARLAND ve 73 sayısı yazılı eski bir futbol üniforması asılmıştı.

Wallace duvardaki açıklıktan ahşap sürgülü ağır kapıyı çekip kilitleti. Kapı, yukarıdan ve hatta bodrumun kalanından gelen gürültüyü kesti. Wallace alnını kapıya yaslayıp gözlerini kapadı.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Bunu yapacağını düşünmemiştim.”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Oda soğuktu ve ceketim yukarıda kalmıştı. “Hep yapar mı?”

“Bazen. O... o harika bir adam ve iyi bir insan ama bir şeylerin anlamsız olduğunu söylemeye başlamasından nefret ediyorum.” Başını kapıdan çekip odada gezinmeye başladı. “Affedersin. Affedersin, seni telaşlandırmak istememiştim. Sen buradayken böyle davranacağını düşünmemiştim.”

“Sorun değil. Anlıyorum.” Sadece yeniden nefes alabildiğime sevinliyordum.

Wallace ellerini iki yanında sıktı. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Bu halde görmemiştim. Bir şeyleri kırabilirmiş gibi görünüyordu. Belki bilyardo masasını. “Seni mutlu eden şeyi yapmayacaksan hayatta olmanın ne anlamı var ki? İşe gittiğin her gün kendinden nefret ediyorsan kariyerin ne faydası var? Desteklemem gereken bir ailem yok, ödeyecek faturalarım yok, en azından şimdilik. Tabii ki öğrenci kredilerimi ödemem gerekecek ama zaten ancak bir devlet üniversitesine yetecek kadar paramız var, o yüzden mezun olduktan sonra ne iş bulursam onunla karşılarım. Doktor ya da avukat olmak zorunda değilim ya da edinmemi istediği

önemli meslek her neyse onu yapmak zorunda değilim. Ben sadece yazmak istiyorum.”

Odada gezinmesini izledim ve yere doğru çekildiğimi, tereddüt yavaş yavaş damarlarıma sızarken yerime çakıldığımı hissettim. Onu hiç böyle görmemiştim; ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden orada öylece durup ona baktım, ta ki nihayet bana bakıp yeniden, “Çok üzgünüm,” diyene kadar.

“İçine haykırarak bir şeylere ihtiyacın var mı?” diye sordum. Düşündü. “Güzel olurdu.”

Yataktan bir yastık alıp ona fırlattım. Suratına bastırıp boğuk bir çığlık attı. Muhtemelen yanımdayken ağzından çıkan en yüksek sesteki bu ve yastık sayesinde her zamanki konuşma volümünden yüksek çıkmamıştı.

Yastığı yatağa geri atıp peşinden gitti. Yatay pozisyondayken çok daha az göz korkutucuydu. Yatağın kenarına oturup ona döndüm.

“Böyle davrandığı için üzgünüm,” dedim.

Wallace ellerini yüzüne kapadı. Şimdi eğilip onu öpmek ne kadar kolay olurdu ama doğru zaman gibi gelmiyordu. Belki hiçbir zaman olmayacaktı. Asla doğru zaman olmayacaktı çünkü ben Eliza Mirk’tüm; hayattan ve tüm sonuçlarından şiddetle kaçınan kız. Nasıl oluyordu da bir şeyi bu kadar çok isterken, elde etmeyi aklımdan bile geçirdiğimde böylesine donup kalıyordum?

“İnsanların bana yapmaya mecbur olduğumu söylediği şeyleri yaparak okulda on iki yıl geçirdim zaten,” dedi. “Ve insan nefret ettiği bir şeyi yapmaya zorlandığında ne olduğunu biliyorum. Kendi istediğim şeyle geçireceğim birkaç yıl

istemek çok mu? Sizinkiler sana böyle yapıyor mu? Gerçekten grafik tasarım mı okuyacaksın?”

“Ah, hayır. Tim beni evden atmasın diye öyle söyledim.”

Wallace homurtular çıkararak güldü.

“Hangi bölümde okumak istediğimi bilmiyorum. Sadece... burada olmak istemiyorum. Bizimkiler üniversiteye girip girmeyeceğimi bilmek için önce liseyi bitirmem gerektiğini hatırlatmaya bayılıyor ve gidince de odasından hiç çıkmayan ve bütün gün bilgisayar ekranına bakan bir münzevi üniversiteliye dönüşeceğimi düşünüyorlar. Ama hayır, ne yapmam gerektiğini söylemiyorlar, en azından sürekli söylemiyorlar ve sanırım böylesi daha iyi.”

Ama artık beni adam etmeye çalışmamalarının tek sebebi çok uzun süre buna öfkeyle karşılık vererek onları yıldırılmış olmamdı. Hâlâ bazen bu konuyu açıyorlardı; annem okulda daha başarılı olmamla ilgili küçük imalarıyla, babam da bursla ilgili sözleriyle. Ama sorunumuz aynı değildi. Bizimkiler ne kadar para kazandığımı bilmiyordu ama ben biliyordum ve en azından bu konuda içim rahattı. Wallace’ın elinde yalnızca hayran kurgusu vardı ve bunun da ona bir yararı olmazdı.

“Üzgünüm,” dedim tekrar. Ellerini yüzünden indirip tavana baktı ve omuz silkti. Sonra bana baktı.

“Üşüyor musun?”

Ellerimi kollarımın üst kısmına sarmış, ısı kaybetmemek için üst bedenimi bacaklarıma yaslamıştım.

“Ee.”

“Al.” Wallace doğrulup yatağındaki diğer örtülerin altından kalın bir örgü battaniye çıkardı. “İzolasyon katmanı. Umarım kötü kokmuyordur.” Battaniyeyi etrafıma sardı. Ilıktı. *Her*

gece ona dokunarak uyuduğu düşünülürse muhtemelen onun sıcaklığıyla ısınmıştı.

“Irish Spring marka sabun ve baharatlı erkek şampuanı kokuyor,” dedim.

“İyi mi kötü mü bu?”

“Harika.”

Daha önce hiç Irish Spring marka sabun ve baharatlı erkek şampuanı kokan bir şeye bu kadar yakın olmamıştım; babamın kullandığı herhangi bir şeyi saymazsak ki ben saymıyordum. Kardeşlerimin duş aldığından pek emin değildim. Battaniyeye sokuldum ama yüzümü ona dönmedim.

“Kız arkadaşın olduğumu söylediğinde Bren’i düzeltmedin.”

Wallace arkamda kıpırdandı. “Ah. Evet. Yani, düşündüm ki... bilirsin, cevapladığından çok sayıda soruya yol açacaktı... ve Bren biraz ısrarcıdır... ve durumu tuhaflaştırmak istemedim.”

“Ah.”

“Hımm.”

Yukarıda birileri sifon çekti; bodrumdaki borulardan gürül gürül su aktı. Yüzümü Wallace’ın battaniyesine gömdüm. Wallace arkamda yeniden kıpırdandı.

“Olmak istiyorsan o başka,” dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Ne?”

Kollarını dizlerine dolamış, duvara yaslanarak oturuyordu; gözleri kocaman açıktı. Ona bakınca ayaklarına baktı. Sesi alçaldı ve sözleri ağzından kısa ve kesik kesik çıkıyordu. “Benim... kız arkadaşım olmak istiyor musun, bilmiyordum, o yüzden yemekte bu konuya girmek istemedim.”

“Sen olmamı istiyor musun?” dedim güçlkle.

Başını kaldırıp baktı. “Yani... evet.”

Top sende, Mirk.

“Evet,” dedim.

“Evet mi?” Kaşlarını çattı.

Ahhh. Yanlış kelime.

“Tamam, demek istedim.”

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Başını eğip iki elini de saçlarından geçirdi. Kollarımı kaldırıp kendimi battaniyesine sakladım. *İşler fazlasıyla kontrolümden çıktı.* Bir an sonra göğsü sırtıma yaslandı ve kolları etrafıma dolanıp bacakları iki yanımdan beni sardı. Başının ağırlığı omuzlarıma düştü.

Sessiz bir an geçti. Dünya yıkılmadı. Battaniyeyi indirip kollarında ters döndüm ve bunu yapmama izin verdi ve işte yüz yüzeydik.

Yeni arkadaşlar ya da dış dünya ya da en ufak bir yakınlık karşısında donakalan kız olmak istemiyordum. Bir odada sürekli yalnız olmak istemiyordum. Etrafta başkaları varken bile bir odada sürekli kendimi *yalnız hissetmek* istemiyordum.

Wallace da içine girebilsin diye battaniyeyi açtım ve yeniden bana sarıldığında kollarımı omuzlarına yaslayıp ikimizi de sıcaklığa hapsettim. Hoşnutlukla iç çekti.

Birden uzuvlarımdın, ne kadar hızlı soluduğumun ve dudaklarım ile parmaklarımdın her santiminin farkına vardım. Bu neyi yanlış yaptığımı düşünmeyi bırakmama yardımcı oldu. Hiç de kontrolden çıkmamıştım.

Oradaydım. O da oradaydı.

23. BÖLÜM

Çıkmadan önce Keeler ailesine –ve teknik olarak bir Warland olan Lucy’ye- veda ettim. Hepsi salonda toplanmıştı; Lucy kanepede Bren’in yanında, Tim’in kolunun altına sokulmuştu ve Vee de burnunun ucunda okuma gözlüğüyle, birlikte izleyebilecekleri bir kanal bulmak için gözlerini kısarak televizyona bakıyordu. Wallace beni arabama kadar geçirdi. Sürpriz öpücüğü o zaman kondurabileceğini düşündüm ama yapmadı.

“Geldiğine sevindim,” dedi elimi sıkarak. Sonra beni kendine doğru çekip sarıldı.

“Davet ettiğine sevindim,” dedim, kollarımı ona dola-
yıp ellerimi kenetleyerek. Nefes alıp verirken göğüs kasları
bir kasılıp bir şişiyordu. Burnum boynuna değince ürperdi.
“Gitsem iyi olur,” dedim.

“Tamam.”

Arabama bindim. Garaj yolundan çıkarken Wallace elleri ceplerinde, nefesi havada buğu bırakarak arabasının kaportasına yaslanıp arkamdan baktı.

O akşam eve vardığımda salonun önünden sessizce geçip gitmeye çalıştım; annemle babam battaniyelere sarınmış, en sevdikleri film *Efsane*'yi izliyorlardı. Baş başa geçirdikleri her günde, doğum günlerinde, bayramlarda ve yıldönümlerinde izledikleri filmi bu. Film ben doğduktan altı yıl sonra vizyona girmese annemin bana hamile kaldığı sırada bunu izlediklerini düşünürdüm. Yine de bu spor filmlerinin başyapıtına olan sadakatleri ebeveyn duyularını hiç köreltmemişti. Kapının önünden geçtiğim anda annem hızla başını çevirdi.

“Nasıl geçti?”

“İyi,” diye kestirip attım. “İyi geçti. Yukarı çıkıyorum.”

“Gelip bize anlatsana? Ailesini tanımak isteriz. Hem *Efsane*'yi de izlersin!”

“Hayır, teşekkürler.” Merdivenleri çıkmaya başladım.

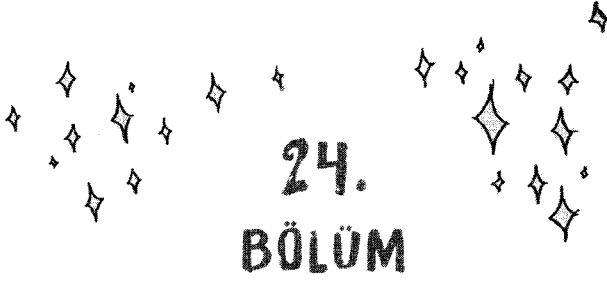
“Ah, Eliza, lütfen gidip o bilgisayarın başına geçme! Burada kal ve bizimle konuş.”

“İşim var.” Merdivenlerin tepesine vardım ve ikisinden biri mutluluk balonumu delmeden aceleyle odama girdim. Milyonuncu kez *Efsane*'yi izlemek istemiyordum –keyif kaçırıcı bilgi: Rusları yeniyoruz– ve onlarla Wallace hakkında konuşmak istemiyordum. Annemin beni doktora götürmesi yeterince kötüydü zaten; artık ciddi ciddi çıktığımızı söylersem kim bilir ne yapardı.

Church ile Sully'nin odasından gelen bangır bangır müziği duymazdan gelerek kendimi odama kapadım ve telefonuma

baktım. Emmy de Max de henüz mesajlarıma cevap vermemişti ama sorun değildi. Çizim defterimi çıkarıp *Canavar Deniz* çizimlerime göz gezdirdim. Üç tanesini tarayıp bilgisayara attım. Bir tanesinde bir günbatıran sivri dikenlerinden sular saçılarak karanlık okyanustan hızla yükseliyordu; bir tanesinde Damien gökyüzüne bakıyor, yıldızlar gözlerinden yansıyor ve bir tanesinde de Amity, güneşin çevrelediği keskin bir kristal sütunun üzerinde duruyordu. PusluPusucu hesabımdan forumlara giriş yaptım, hayran çizimleri sekmesini buldum ve yeni bir gönderi açtım.

Üç resim de yayınlandı. Kimse cevap veremedi tarayıcıyı kapadım ve kıyafetlerimi çıkarmadan kendimi yatağa attım.



24. BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımda Emmy ile Max'ten yirmi iki mesaj buldum. Ayrı ayrı. Ve hiçbirisi de dün akşam Wallace'ın evinde akşam yemeği yemek konusundaki gerginliğimle ilgili değildi.

buğdaygevreği: İyi misin??

buğdaygevreği: Sayfaların hiçbirisi yüklenmemiş

buğdaygevreği: E???

buğdaygevreği: Unuttun mu yoksa...?

Kıyamet_İneği: hey bay gamzeli tatlı yanak'la
eğlendiğini biliyorum ama millet sabırsızlanmaya başladı.

Kıyamet_İneği: hiç sayfa yok.

Kıyamet_İneği: iyi misin?

Mesajlar böyle devam ediyordu. Örtümü üstümden atıp bilgisayarın başına geçtim. Bilgisayarın şifresini iki kez, forumlarınkini bir kez yanlış girdim.

Forum yöneticilerinden BayanTakımyıldızı'na sayfaların nerede olduğunu soran otuz yeni özel mesaj gelmişti. Ve forumlarda da neredeyse her alt forumdaki ilk gönderide birileri "İnternet sitesinde bir sorun mu var?", "BayanTakımyıldızı'na bir şey mi oldu?", "Yoksa sayfalar mı gecikti?" diye soruyordu.

Sayfaların yüklendiği internet sitesine geçtim. Son gönderi hâlâ geçen haftaki gönderiydi.

Ama gönderinin yayınlanması için bilgisayarı kurmuştum. Emindim. Ayarları kontrol ettim ve işte oradaydı; taslaklar sekmesinde duruyordu. Yayınlanmamıştı. Yayınla butonuna öyle sert bastım ki farem elimden fırlayıp duvara çarptı.

Üç yıl içinde hiç geç yayınladığım gönderi olmamıştı. Hayranlarıma sattığım şey güvenilirlikti ve onlar da bunu seve seve alıyorlardı.

Yeni forum gönderisini açtım.

BayanTakımyıldızı:

Selam millet; dün yayınlanmayan gönderi için üzgünüm. Bir terslik olmuş ve bilgisayar kurulmamış. Şimdi yayınlandı!

Cevap yağdı.

| Oley!

| Sadece bir sayfa mı?

| Uuu!! Nihayet!

| Bilgisayarı kurmakta ne kadar terslik çıkabilir ki?

| Sadece ölmediğine sevindim.

| Nihayet! Dostum, bir sayfa yayınlamak çok zor demek?

Tarayıcıyı kapayıp bilgisayarımdan uzaklaştım, yatağıma kıvrılıp başımı ellerimin arasına gömdüm. Sorun olmayacaktı. Sadece birkaç saat gecikmiştim. Bundan sonra sayfaları vaktinde yayınladığım sürece her şey yoluna girecekti.

Yorumlara bakma. Asla yorumlara bakma.

“İyi misin, Yumurta?”

“Evet, baba, iyiyim.”

“Bu sabah henüz odandan çıkmadın. Annenle endişelenmeye başladık.”

“Uyuyordum.”

“Peki, Wallace burada. Murphy’s’e gidecekmışsınız.”

“Ah. Hımm.”

“Muayyen gününde misin? Ona gelemeyeceğini söylememi ister misin?”

“Ben... Tanrım, hayır! Bir dakikaya iniyorum. Yok artık.”



Wallace salonda oturmuş, kardeşlerimle bilgisayar oyunu oynuyordu. Aralarına sıkışmış, sessizce televizyona odaklanmıştı; Sully ile Church başının üzerinden birbirlerine bağıırıyordu. Sonra bir şey oldu ve ikisi de inledi ve Wallace gülümsedi.

“Ne zamandır oradasın?” diye sordum. Baktı ve orada olduğumu yeni fark edip konsolu bıraktı.

“Birkaç dakikadır,” dedi bana doğru gelerek.

“Bir tur daha oyna!” Sully televizyonu ve sonra onu geri çekebilirmiş gibi koluyla Wallace’i işaret etti.

“Gitmemiz gerek,” dedim. Sully bana ters ters baktı. Wallace’i evden çıkarıp arabasına götürdüm.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet. Stresliyim.”

“Neden?”

Omuz silktim. “Öyle işte.”

Arabaya binip sessizliğe gömüldük. Wallace kaşlarını çatarak garaj yolundan geri geri çıktı ve Murphy’s’e doğru yola koyuldu. Wellhouse Köprüsü’nden geçerken Wellhouse Virajı’nı alabilmek için neredeyse duracak kadar yavaşladı. Her zamanki gibi yavaş ve istikrarlı gidiyordu. Fazla yavaş. Fazla istikrarlı. Köprüden geçmekten hayatımda gördüğüm herkesten daha çok korkuyordu. Her zaman yaptığım gibi yana dönüp aşağıya baktım.

Aşağısı sakindi. Ölüm çabucak gelmiyorsa bile neredeyse huzur ve sessizlik için buna değebilirdi.

Murphy's'e vardığımızda Cole ile Megan çoktan gelmişti ve eksik sayfalar hakkında konuşuyorlardı. Eksik sayfalar aslında eksik *sayfaydı*, çünkü sadece bir sayfa vardı ama belli ki insanlar “eksik sayfalar” diyordu çünkü tam bir fiyaskoydu.

“Çizgi roman başladığından beri ilk kez oldu,” dedi Cole, konuyla ilgili daha fazla gönderi için forumları gezerek. “Herkes bunu konuşuyor. Hadise haline geldi. Bakın, sayfaların yayınlanması gereken zaman ile gerçekten yayınlandığı zaman arasında karakterlerin geçici olarak çıkışı olmayan bir boşluğa düştükleri bir hayran çizimi bile var. *Aşırı komik*.”

Bize gösterdi. Hayran çizimini, forumları, her şeyi. Başka yere baktım. Wallace bir an ekrana şöyle bir bakıp omuz silkti. “Yani, komik olmuş ama sırf bir gün geciken sayfalar için biraz salakça geldi.”

“Sayfa,” diye düzeltti Megan, Hazel’a yeni bir resimli kitap vererek. “Sadece bir sayfa. En azından biraz aksiyonu vardı ama o tek sayfaları görmezden gelmek biraz zor. Hiçbir şey olmuyor. Bu çizgi romanı herkes kadar seviyorum ama günde on beş saat çalışıyorum ve bu canavara bakıyorum,” Hazel’ın başının tepesini tuttu, “ve haftanın sonunda eve geldiğimde tek yapmak istediğim elimde bir fincan çay ve *Canavar Deniz* sayfalarıyla oturmak. Tercihen bütün bir bölümle.”

Evet, Megan, dur senin için hemen bir düzine sayfa hazırlayayım. BayanTakımyıldızı’nın aklında da başka bir şey yok zaten. Yorumları okumuyordum ama hayranların çoğunun aynı fikirde olduğunu biliyordum. Onlara hak veriyordum, *Hipnoz’un Çocukları* konusunda ben de bir süre böyle davranmıştım. Olivia Kane’e herkes kadar kızgındım.

Onları suçlamıyordum ama bu işi daha az yorucu hale getirmiyordu.

Onlar konuştular -ve nihayet Cole'un bilgisayarından Leece ile Chandra'ya da ulaştılar ve böylelikle sayfalarla ilgili yeni bir tartışma başladı-, ben de başımı masaya dayayıp uyuyormuşum gibi yaptım. Beni rahat bıraktılar.

Birkaç kez Wallace'ın parmakları dizime değdi. İzin verdim. Kıpırdamadım.

Emmy ile Max'e mesaj yazmak için telefonumu çıkardım ve yeterli güce sahip olmadığımı fark ettim. Telefonu bıraktım.

Leece ile Chandra'nın gitmeleri gerekti, Megan mekân değişikliği önerdi. Blue Lane'deki ikinci işi sayesinde üç bedava bowling oyunu hakkı vardı. Cole hemen bu fırsata atladı ama Wallace teklifi kabul etmeden önce gitmek ister miyim diye sordu.

Hayır diyordum ki kendimi durdurdum. Denemek zorundaydım. Denemek zorundaydım çünkü yine aynı şeyi yapıyordum; yılgın ve yorgun olduğum, gerçek dünya zor olduğu ve kendi yarattığım dünyada yaşamayı tercih ettiğim için herkesi kendimden uzakta tutuyordum. Ama bunu yapamazdım. Oradaydım ve denemek zorundaydım.

Yarım saat sonra bowling kulvarında durmuş, labutlara göre pozisyon almaya çalışıyordum. Wallace yiyecek standındaydı. Megan arkamdaki masada oturmuş, Hazel'i kucağında hoplatıyordu. Cole kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde bir bowling salonu için fazla ciddi bir ifadeyle yanımda duruyordu.

"Bowling de tıpkı diğer sporlar gibi," dedi ve sanırım daha ziyade kendi kendine konuşuyordu. "Profesyoneller kolaymış

gibi gösteriyor, o yüzden herkes yapabileceğini sanıyor. Ama kolay değil. Çok düşünürsen top birden kanaldan fırlayıp üç kulvar öteye gider ve dikkatsizlik yüzünden salondan atılırsın.”

Kahkahamı bastırmak için dudaklarımı birbirine yapıştırdım. “Çok iyi bowling oynamıyorum ama hiç bir topu üç kulvar atlayacak kadar sert attığımı da sanmıyorum.”

Cole ciddi bir ifadeyle kulvara odaklandı. “Eh, olmayacak şey değil.”

“Sen hiç attın mı?”

“Sen orasını merak etme.”

Topu yuvarladım. Doğruca sağ kanala ilerliyordu ama kulvarın ortasında tekrar sola dönüp birinci labutu vurdu. Sadece arkadaki iki tanesi kalana dek devrildiler.

“Oldu!” Boynumu uzatıp kulvarımızın üstündeki ekranda adımın yanında küçük bir sekiz rakamının belirmesini izledim.

“O kadar şaşıрма,” dedi Cole.

“Daha önce hiç tek seferde o kadar labut devirmemiştim! En azından gerçek bowling topuyla.” Sully ile Church benim rezil atışlarımla alay edecek yaşa geldikleri anda ailemle bowlinge gitmeyi bırakmışım. Belki şimdi onlarla yarışabilirdim.

İkinci topumu attım. Labutlardan birini sıyrıp geçti ama iki labut da yerinde kaldı.

“Dikkat.” Cole topunu alıp yanımdan geçti. “Acemiler için hezimet vakti.”

Megan ile Hazel’ın yanma döndüm. Wallace elinde üç *nachos*, iki soslisli sandviç, bir kraker ve iki büyük boy gazozla döndü. Gazozlardan birini bana verdi, *nachos*’un birini Megan’la aramıza, bir soslisli sandviçi Cole’un boş sandalyesinin önüne,

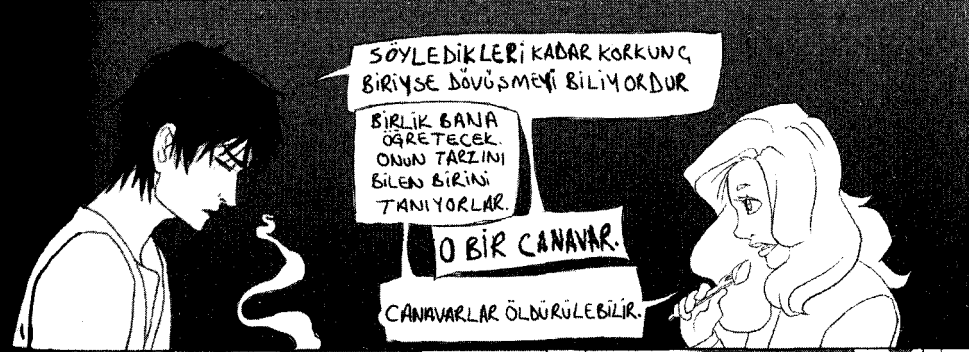
kalanını da kendi önüne koydu. Sonra ellerini kavuşturup nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi ziyafetine baktı.

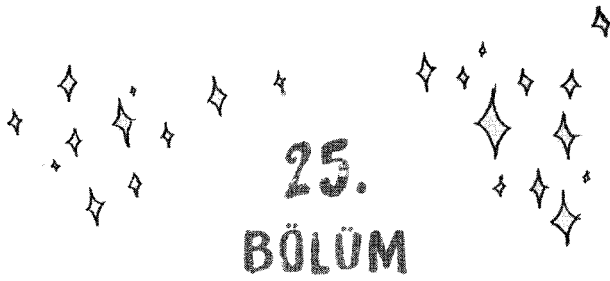
“Yakında yeniden futbol oynamaya başlasan iyi olacak,” dedi Megan. “Yoksa bir gün uyandığında kendini iki yüz elli kilo bulacaksın.”

Wallace ağzı kraker dolu bir şekilde ona gülümsedi.

Yarım saattir oradaydık ve artık neden buraya gelmeyi reddetmek istediğimden emin değildim. Murphy’s’ten çıktığımızdan beri kimse eksik sayfalardan bahsetmemişti ve kendimi sanki uzuvlarım hava kabarcıklarıyla doluymuş gibi hafif hissediyordum.

Evde tek başıma, gerginlik içinde oturmaktan çok daha iyiydi.





25. BÖLÜM

“Eliza, bilgisayar başında oturmayı bırakman gerek. Gözlerin bozulacak.”

Annem başını ve omuzlarını kapıdan içeri uzatmıştı. Çizim yapmaya başlamadan önce kapıyı kapayıp kilitlemem gerekirdi. Doğrulup başımı ekrandan çevirdim. Belim acıyla inledi. Gözlerim yaşardı.

“Bir şeyim yok.” Bu bölümü bitirmek için tamamlamam gereken dört *Canavar Deniz* sayfam daha vardı. Her şeyi planlamıştım; haftada en az dört sayfa yaparsam mezuniyete kadar bitirebilecektim. Bu, lisenin bu kahrolası son dönemini aklımı kaçırmadan atlatmamı sağlayacak ve Eksik Sayfa hadisesinden sonra hayranları memnun edecekti. Son üç gündür çizimden başka bir şey yapmamıştım. “Lütfen kapıyı kapatabilir misin?”

“Hayır. Derhal bilgisayarın başından kalkman gerekiyor.” Anne sesini kullanmıştı. Anında midemin yanmasına sebep olan ses tonunu.

“Çalışıyorum,” dedim, ona bakmadan.

“Çalışkan insanlar da bazen mola verir.”

“Mola veremem. Bunu bitirmem gerek.”

“Eliza.”

“Anne, burada ne yaptığımı sanıyorsun?” Sandalyemde ona doğru döndüm. “Parkta keyifli bir gezintiye çıkmışım gibi mi görünüyor? Eğleniyormuşum gibi mi görünüyor? Eğlenmiyorum. Bunu bitirmem gerek. İnsanlar bekliyor. Ürünleri alan insanlar. Üniversite eğitimimi o insanlar karşılayacak.”

“Eliza Mary Mirk!”

“Bilgisayarın başından kalkınca ne yapmamı istiyorsun? Koordinasyon eksikliğim yüzünden onlarla oynamamdan nefret ettikleri halde gidip Sully ve Church’le maç mı yapayım? Beynimi şu anda yaptığım şeyden yüz kat daha fazla uyuşturduğu halde televizyon mu izleyeyim? Babam ve seninle kutu oyunları mı oynayayım? Nasıl sonuçlandığını biliyorsun!”

Her seferinde oyunun sonunda sinirleniyordum. Şu an olduğu gibi sinirli başlarsam da oyun hiç iyi geçmiyordu.

Güçlükler karşısında asla pes etmeyen annem geri adım atmadı. “Dışarı çıkmanı istiyorum! Arkadaşlarınla konuşmanı! Gidip bir şeyler yapmanı! Tanrı aşkına, başını belaya sokmanı istiyorum!”

“Arkadaşlarım burada!” Max ile Emmy’den günlerdir haber gelmeyen telefonumu havaya kaldırdım. “Onlarla sürekli konuşuyorum, sen de her zaman bana bunu bırakmamı söylüyorsun!”

“Peki ya Wallace? O ne yapıyor?”

“Şu anda çalışıyor! Daha sonra da, bil bakalım ne yapacak? Bilgisayarının başına oturup yazı yazacak. Muhtemelen bunun hikâyesini. İnsanlar tıpkı bunu bekledikleri gibi onun yazılarını da bekliyor. Ve *bilgisayardan* konuşacağız. Bunu idrak etmek neden bu kadar zor, anlamıyorum.”

“Eliza, pes doğrusu.” Elleri belinde, başını salladı. Üzerinde hâlâ yoga pantolonu ile mahallede koşarken giydiği spor ceket vardı. “Bütün bunların sebebi ne? İyi misin? Okulda bir sorun mu var?”

“Hayır.”

“O zaman sorun ne?”

Başımı çevirip terimi silmek için sağ elimden eldivenimi çıkardım. “*Canavar Deniz*’le ilgili. Endişelenmene gerek yok.”

Sustu. Eldiveni tekrar takıp bir sonraki panel üzerinde çalışmaya başladım. Tüylerim diken diken oldu.

“Biliyor musun, baban ve ben bunun için seninle çok gurur duyuyoruz,” dedi. “Tam olarak anlamadığınızı biliyorum ama seninle gurur duyuyoruz. Ve bunu yapmayı sevdiğin için mutluyuz. Seni rahatsız etmemizin tek sebebi senin için endişelenmemiz.”

“Peki,” dedim.

“En azından gelip hediyelerini açar mısınız?”

Tekrar sandalyemi döndürüp ona baktım. “Hediyeler mi?”

“Evet, Eliza. Bugün Noel.”

Ona bakakaldım, şaka yaptığına emindim, sonra tekrar bilgisayar ekranına baktım ve gerçekten de Yirmi Beş Aralık’ta olduğumuzu gördüm. Neredeyse sandalyemden düşüyordum.

“Bugün Noel mi?” Kendi sesim kulaklarıma can veren bir keçinin iniltileri gibi geliyordu. Noel’e daha iki gün olduğunu sanıyordum. Ya da iki gün önce olduğunu.

Annem başıyla onayladı. “Kardeşlerinin hediyelerini açmalarına izin verdik çünkü aşağı ineceğinden emin değildik. Ya da ne zaman ineceğinden.”

“Ah.”

“İnecek misin, peki?”

“Ben... evet, bir dakikaya geliyorum. Üzgünüm.”

“Sorun değil. Acıktığında yemen için dolapta biraz haşlanmış yumurta da var.”

Gitti.

Bilgisayarımın saatine baktım.

12.25

Telefonumdaki mesajları kontrol ettim ve Emmy ile Max’in aslında bana yazdığını fark ettim. İkisi de mutlu yıllar dilemiş ve nasıl gittiğini sorup tatilleri hakkında kendi aralarında konuşmuşlardı. Onlara çabucak birkaç mesaj gönderip telefonumu kaldırdım ve aceleyle aşağı indim. Annemle babam beni yılbaşı ağacının hazırlandığı salonda bekliyordu. Babamın elinde kamera vardı.

“Üzgünüm,” dedim tekrar.

“Sorun değil, Yumurta,” dedi babam. “Gidip Noel Baba’nın sana getirdiği hediyeleri açsana? Sonra da kardeşlerini tekrar çağırıp biraz kutu oyunu oynarız.”

Noel Baba’nın hediyelerini açtım. Noel Baba’dan geldiklerini biliyordum çünkü bütün etiketlerde annemin kıvrımlı elyazısıyla NOEL BABA yazıyordu. Çoğu yeni kıyafetlerdi. Gerçekten üstüme olan kıyafetler.

“Geçen ay giyecek bir şeyin olmadığından yakınıyordun,” dedi annem. “Ben de birkaç kıyafet alayım diye düşündüm. Baharda birkaç şey daha alabiliriz ve o zaman üniversite için yepyeni bir gardırobun olur. Merak etme, faturalarını atmadım, o yüzden beğenmezsen iade edebiliriz.”

“Teşekkürler,” dedim, sesimin çatladığını fark etmeyecekleri kadar alçak sesle.

Yılbaşı hediyesi olarak kıyafet aldığım için ilk kez mutlu oluyordum. Hiçbir şey istememiştim çünkü neye ihtiyacım varsa kendim alabiliyordum; kıyafet hariç. Kıyafet alışverişi bana göre değildi. Annemle birlikte hepsini katlayıp kutularına koyduktan sonra kıyafetleri odama götürdüm ve ailemdeki herhangi biri için aklıma gelen tek hediyeği yanıma aldım: Monopoly. Oynaması çok uzun sürüyordu, ailecek geçirdikleri vakit hiç bitmeyecekti.

Babam, Church ile Sully’yi odalarından çıkarıp oyun oynamaya zorladı. Önce sızlandılar, ta ki birbirlerini iflas ettirebileceklerini fark edene kadar. Annem kazandı çünkü ailede paradan anlayan tek kişi oydu. Oyun dört saat sürdü. Akşam yemeğini yedik. Sonra babam kurabiye pişirdi ve hep birlikte oturup *Efsane*’yi izledik.

Noel olduğunun farkında bile değildim.



Faren kitabı ellerinde çevirdi. *Dünya'dan Peri Masalları*. Amity'nin ilk kez bir dükkândan çaldığı, okumayı öğrenmek için kullandığı kitaptı bu. Faren kitabı en yıpranmış yerinden açtı ve orada, sağ sayfanın ortasında Amity'nin adı yazıyordu.

"Amity ve Deniz Canavarı."

“Bazen,” dedi Amity, bir parmağını harflerin üzerinde gezdirerek, “Dünyalıların bu kitapla ilgili yalan söylediğini düşünüyorum. Bu hikâyelerin hiç de Dünya’ya ait olduğunu sanmıyorum.”

Hikâyenin sonunda, peri masalındaki Amity bir denizsürüngeni ondan daha akıllıca davranıp büyük bir taşla ezerek öldürmüştü.

Amity’nin yıllar önce kumsalda gerçekleşen ikinci doğumu da buna benzer şekilde sonlanmıştı ama denizsürüngeni yerine beş kat daha büyük ve beş kat daha vahşi bir günbatıran vardı; yaratık onun değil Faren’in peşindeydi çünkü o yamacın kıyısına daha yakındı. Ve orada durmuş, dehşet içinde yaratığın Faren’i yutmasını izlerken Gözcü onu bulmuş ve anlaşmasını teklif etmişti.

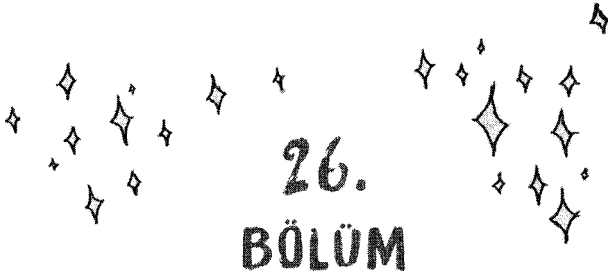
Amity bunu kabul etmiş, Gözcü’nün yardımıyla yaratığı katletmişti. Sonrasında günbatıranın uzun boğazını kesip baygın Faren’i içinden çıkarmıştı.

Oturup kitaba bakarlarken Faren onu öptü ve “Bunu yapman gerektiğini hissediyorsan, yap. Yeterince güçlü olduğunu biliyorum. Onu durdurabilecek biri varsa, o sensin.”

Sonra onu kitabıyla ve bunun *gereklilikle* hiç ilgisi olmadığına dair bir hisle baş başa bırakıp gitti.

Bunu yapması *gerekmiyordu*.

Bunu yapmak *zorundaydı*.



26. BÖLÜM

O akşam yatmadan önce Wallace'tan bir e-posta aldım. Kısa mesaj ya da forumdan gönderdiği bir mesaj değildi. Gerçek bir e-postaydı. O başkalarından gelen e-postaları ileten biri değildi. Zincirleme e-postalar ona göre değildi. Bana bir şey söylemek istiyorsa ya anlık olarak mesaj gönderir ya da yüz yüze söylerdi.

Ama hesabımda ismi belirdi, ben de tereddüt etmeden tıkladım.

12/25/16, 23:21

Kime: Eliza Mirk <PusluPusucu@gmail.com>

Kimden: Wallace Warland <WallaceWarland@gmail.com>

Konu: Beni bir takımyıldızında bulmuşsun

Sana e-posta göndermemin tuhaf olduğunu biliyorum. İkimizin de bilgi-sayar başında olduğumuzu ve senin bunu okuduğunu, benim de utanç içinde oturup keşke gönderdikten sonra e-postaları silebilseydim diye düşündüğümü biliyorum. Bunu sana yüz yüze veremezdim çünkü önümde okuyabilirdin. Elyazısıyla yazamazdım çünkü bitirdiğimde elli yaşında olurduk ve bunun bana bir faydası olmaz.

Normalde bir şey yazdığında nasıl başlamam gerektiğini bilirim. Buna nasıl başlamam gerektiğini bilmiyorum. Sana söylemek istediğim bir sürü şey var ama seni korkutmak istemiyorum. Seni korkutmayı ne kadar istemediğimi kelimelerle ifade edemem. Ve korkutacağımdan ne kadar korktuğumu.

O yüzden şöyle başlayalım: Ben hiç Illinois'da yaşamadım. Hep burada, Westcliff'te yaşadım. Sana gerçeği söylemek istemediğimden değildi ama nereli olduğumu bilersen, sana burada anlatacaklarımı kendin öğrenebilirdin ve bütün bunları bilmeni istediğimden emin değildim.

Bir süre önce bana bir futbolcu gibi göründüğümü söylemiştin. Ben de küçükken oynadığımı söylemiştim. Bunun yalnızca yarısı yalandı; küçükken futbol oynadım ama lise ikinci sınıfın ortasına kadar bırakmadım. Çok da iyi oynuyordum. Okul takımına girdim. O mektup hâlâ bir yerlerde duruyor. Takım arkadaşlarım bana Warfield⁴ Wallace diyordu çünkü tozu dumana katıyordum.

Hayır, affedersin, bu da bir yalan. Takım arkadaşlarım bana Warfield Wallace diyordu çünkü bu soyadıyla yapılan bir kelime *oyunuydu* ve tek başına Wallace'tan daha göz korkutucuydu. Ayrıca TOZU DUMANA KATIYORDUM.

Üzgünüm. Bugün formumun zirvesinde değilim.

Futbol oynamayı çok seviyordum. Oyunculara çarpmayı, takım çalışmasını ve arkadaşlarımla olmayı. Kazanmayı seviyordum. Babamı öyle gururlandırmayı seviyordum. Tim'i değil, kendi öz babamı. Futbolu çok severdi. İriyarı bir adamdı; mangal yapmayı, Dört Temmuz havai fişek gösterilerini ve çocuklarını havuza atmayı severdi. Kahkahasını bir kilometre öteden duyardın. Aşağı yukarı tam bir Amerikan erkeğiydi. Dindar değildi ama her sabah kahvaltıda bunu yapmazsa cehenneme gidecekmiş gibi *Westcliff Star* okurdu.

4 (İng.) Savaş alanı. (ç.n.)

Babamın geçmişiyile ilgili birkaç bilgi: Üniversiteyi bitirmedi. Ailesinin parası yoktu. Bir kurumsal ofiste telefonda insanlara bir şeyler sattığı bir işe girdi. Uzun mesai karşılığı az para. Annemle evliydi –Vee'yle değil– ve annem bana hamileydi. Hamile olduğu için mi evlendiler yoksa annem evlendikten sonra mı hamile kaldı, bilmiyorum. Herhalde bir önemi de yok. Babam o dönem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu, o yüzden pek bir şey bilmiyorum. Ben bir yaşına bastıktan sonra annem onu terk etti. Onu hatırlamıyorum, o yüzden buna hiç üzülmедim ama babam bazen üzülürdü.

Bir iki yıl sonra Vee'yle tanıştı ve Lucy doğdu ve her şey yolundaydı. Lucy'nin sporu bu kadar sevmesinin sebebi babamdı. Babam her zaman kendimizi zorlamamızı isterdi. Bir şey bize fazla geliyorsa, bu o şeyi denemek için bir sebep daha olduğu anlamına geliyordu. Lucy bu yüzden okulda bir sınıf atladı. Babam kendi sınırlarını da zorlardı; işten eve geldiğinde daha canlı, neşeli ve enerjik olurdu. Okul projeleri ya da antrenmanlarda bize yardım etmek isterdi. Her zaman her şeye atılırdı.

Karanlık tarafları da vardı. Bunları bize göstermedi ama birkaç kez gece geç vakitte mutfığa girdiğimde onu başını ellerine yaslamış, masada iki büküm otururken buldum. Gün içinde evde yalnız olduğunu sandığında sokak cennetten ulaşılmaz bir parçaymış gibi kapıdan dışarı bakardı. Mangal yaptığımızda herkese fazladan yemek pişirir, kendi yemezdi. Baş başa olduğumuzda bana işinden yakınırđı ve beni mutsuz edecek bir şey yapmamı yasaklardı; bu yemekten, kıyafetten ya da bir çatıdan yoksun olmak anlamına gelse bile.

Bunu kendi ebeveyninde gördün mü? İnsana dönüştükleri anı? Gördüğünü sanıyorum. İnsana sinsice yaklaşıveriyor, değil mi? Bir gün anne babayken öbür gün ırkçı bir şey söylüyorlar ya da bir yerleri kesiliyor ve iyileşmesi fazla uzun sürüyor ya da araba kullanırken basit bir hata yapıyorlar ve maske düşüyor; diğerlerimiz gibi ölümlülere dönüşüyorlar. Maske bir kere düştükten sonra bir daha yerine konmuyor.

Babamı ölümlü yapan da karanlıktı. Ölümünden önceki gün onda bunu görmüştüm ve inkâr etmiştim. İkinci sınıfın sömestrinde Vee'nin ailesiyile geçirdiğimiz bir Noel tatilinden arabayla dönüyorduk. Sadece babam ve ben vardık; Vee ile Lucy ertesi gün gelecekti. Babam yine söyleniyordu. Tatil için işten biraz izin almıştı ama fazla uzun değildi ve asla böyle bir işe girmeyeceğime dair bana yemin ettirdi. Onu daha önce hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Doğru düzgün bir kazanç sağlayan bir işe girmemin daha akıllıca olacağını düşündüğümü söyledim, en azından ilk başta. Bütün hayatım bundan ibaret olmadığı sürece o kadar kötü olmayacağını.

Bu onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Aklının başında olmadığını artık biliyordum. O sırada anlaşılmaz şeyler haykırıyordu ve arabayı durdurup bana inmemi söylediğinde şaka yapıyor sanmıştım. Ocak ayına gir-

mek üzereydik, hava buz gibiydi ve eve kadar daha birkaç kilometre yol vardı. Wellhouse Köprüsü'nden hemen önce beni arabadan attı ve yola devam etti.

Gaza bastığı an yüreğim ağızıma geldi. Gerçekten. Kalbim artık orada değilmiş gibiydi. Bazen bir şeyin olacağını sezinlemek olayın kendisinden daha kötü olabiliyor çünkü olacağını biliyorsun ama engellemek için bir şey yapamıyorsun. Wellhouse Virajı için fazla hızlı gidiyordu, yolda buz olmadığı halde.

Westcliff Star, babamın ölümünü orada gerçekleşen diğer kazaların arasına kattı. O bando takımı otobüsü. Sarhoş öğrenciler. Yanında çocukları olan kadın. Babamın yoldan uçmasının sebebinin buz olduğunu sanıyorlar ama ben orada durup arkasından bakıyordum ve o arabanın tepenin ardında gözden kaybolana dek dümdüz gittiğini biliyorum. Peşinden köprüye koştum, bir gizli buz tabakasında kaydım ve yüzümü yere çarpıp burnumu kırdım. Tekrar ayağa kalkıp koşmaya devam ettim. Wellhouse Virajı'ndaki bayırdan inmenin iyi bir yolu yok ve bunu nasıl denediğimi bilmiyorum ama aşağıya inene kadar bacağımı da kırdığımı biliyorum. Adrenalin, şok ve korku yüzünden o anda hissetmediğin türden kırıklardı. Araba aşağıda, dört tekerlek üstünde duruyordu. Ama yan tarafından dolaştığımda ön camın parçalandığını ve babamın camdan sarktığını gördüm.

Araba yere çarptığı an ölmüştü. Wellhouse Virajı'ndan o kadar hızlı uçtuğunda aşağı yukarı her zaman öyle oluyor. Ambulans çağırdığımı hatırlamıyorum ama telefonumu yüzümden uzaklaştırdığımda üstüne kan bulaştığını hatırlıyorum. Babamı ön camdan dışarı çekmeye çalıştığımı hatırlamıyorum ama arabanın önünde, karda oturup, babam arabanın güneşliğinde uzanırken ifadesiz gözlerine baktığımı hatırlıyorum. Sağlık ekibinin oraya geldiğini ve onunla birlikte arabada olup olmadığını sorduklarını hatırlamıyorum ama evet demiş olmalıyım çünkü hikâye böyle yayınlandı.

Star'ın yaptığı bu, değil mi? O virajdan uçan bütün o insanları sıraladıklarında "Bir adam ile oğlu" der? Bunun üzerine, iki gün sonra yalnızca bir kez daha *Star*'ı okudum, bir daha da okumadım.

Babam buzda kaymadı. Sarhoş değildi ya da direksiyon başında uyuyuyordu. Bana kazanın nasıl gerçekleştiğini sorduklarında hatırlayamadığımı söyledim. Hâlâ böyle söylüyorum. Vee'ye bile söylemedim ama sanırım tahmin etti. Babam artık burada olmak istemiyordu. İşinden bıkmıştı; asla yeteri kadar parası olmamasından, yabancıların onu azarlamasından. Mutsuzdu. Korkunç bir mutsuzluk içindeydi.

Konuşmayı kasten bırakmadım. Sadece oluverdi. Bir yıl önce hiçbir şekilde kimseyle konuşmuyordum. Denediğimi ama ağızımdan bir şey çıkmadığını söylemeyi tercih ediyordum ama denemiyordum. Denemek bile dehşet vericiydi.

Ama hâlâ yazabiliyordum. Wellhouse Virajı olayından önce de *Canavar Deniz*'e ilgi duyuyordum ama kimseye bahsetmemiştim çünkü arkadaşlarım bunu anlamazdı. Wellhouse Virajı olayından sonra bacağım kırık olduğu için hiçbir şey yapamıyordum, o yüzden bütün vaktimi hayran kurgusu yazarak

geçirdim. Futbol oynamayı seviyorum ama yazmak beni sporun yapamadığı bir şekilde mutlu ediyor. Bunu daha önce konuşmuştuk. Ufkunu açan bir deneyim yaşadığında aydınlanıyorsun.

Eski okulumda Wellhouse Virajı'ndan Sağ Çıkan Ve Bir Daha Konuşmayan çocuk olarak bir buçuk yıl daha geçirdim. Bacağım iyileştikten sonra futbola dönmedim, o yüzden arkadaşlarımla çoğuyla uzaklaştık. Wellhouse Virajı'na tekrar gitmeyi düşündüm, belki oraya dönmenin faydası olurdu ama ne zaman oradan geçsem bir türlü arabayı durduramadım. O yüzden hiç gitmedim.

İşler yoluna girdi. Vee, Tim'le evlendi. Ben Bren ve köpekleriyle çalışmaya başladım. İnternetteki varlığımı sürdürüp yazılarım üzerine çalıştım. Evdeyken ve Murphy's'te takılmaya başladığımızda Cole, Megan ve diğerlerinin yanındayken kendimi konuşmaya zorladım ama hâlâ etrafta kalabalık gruplar varken konuşamıyorum. Son sınıfa eski okulumda başladım ama artık bir yerli ucubeye dönüşmüştüm. O yüzden Vee ile Tim adımı yalnızca futbolcuların bilebileceği Westcliff'e geçiş yapmama izin verdiler.

Okulda tanıştığım, *Canavar Deniz* seven diğer tek insan Cole'du ve o da ideal sosyal ortamına uymuyorsa seninle uluorta görüşmek istemeyen bir göt, o yüzden sadece Murphy's'deyken konuşuyorduk. Sonra seninle tanıştım. *Canavar Deniz* hayran çizimleriyle dolu bir çizim defterin vardı ve ciddi ciddi beni savundun. Çoğu insan bunu asla yapmaz; hangi doksan kiloluk çocuğun birilerinin onu savunmasına ihtiyacı olur ki? Başta gerçekten benden nefret ettiğini düşünüyordum. Ya da en azından aptal olduğumu düşündüğünü. Çoğu insan aptal olduğumu düşünüyor çünkü konuşmuyorum ve yavaş yazıyorum.

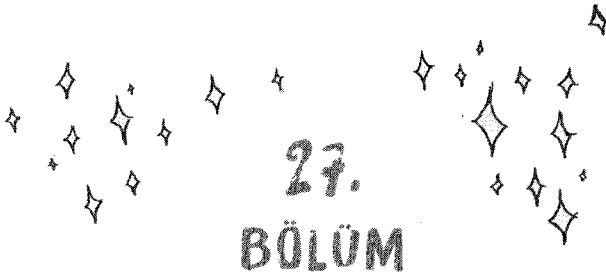
Ama sen bana cevap yazdın. Ve bir şeyler yaratmayı seviyorsun. Ve hayatımı nefret ettiğim bir şey yaparak geçirmek istemediğimi söylediğimde ne demek istediğimi anlıyorsun. Kaderinde ne olduğunu, neyi sevdiğini biliyorsan, neden bunu yapmayasın ki? Bir yolunu bul, bunu yaparken para kazanmanın bir yolunu bul. Babam işinden nefret etti ve sanırım bu kendisinden nefret etmesine sebep oldu. Kendimden nefret etmek istemiyorum. Senin de kendinden nefret etmeni istemiyorum.

Sosyal becerileri çok yüksek kişiler olmadığımızı biliyorum. Bütün bunları sana bir e-postada anlatıyorum çünkü anlık olarak anlatmaya çalışırsam, aramızda bir ekran bile olsa, stresten bayılırım. Şu anda da bayılmak üzereyim, üstelik farklı yerlerdeyiz ve istemezsem bunu göndermek zorunda değilim. Kötü bir şey olmadan bunu sonlandırsam iyi olacak.

Seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor. Bende hiçbir terslik yokmuş gibi hissediyorum. Geceleri Wellhouse Virajı'ndan başka bir şey düşünebilmek hoşuma gidiyor. Konuşma meselesi için yardım almam gerektiğini biliyorum ama şu an için durumdan memnunum. Mutluyum.

Umarım sen de mutlusundur.

Wallace



27. BÖLÜM

E-postanın başına dönerken zihnim bomboştu ve kulağım çınılıyordu. Parmaklarım pelteye dönmüştü. Daha önce kimse bana bu kadar önemli bir şey söylememişti. Wallace kendi yüzünden bir maskeyi indirmiş gibiydi. Altındaki yüzü aynıydı ama artık ifadesinin değiştiğini görebiliyordum.

Mızımız, şımarık veledin teki gibi davranmıştım. Bunca zamandır.

Sonra e-postanın konu satırını gördüm.

Canavar Deniz Özel Mesajı

12:05 (PusluPusucu konuşmaya katıldı)

PusluPusucu: İkinizden biri burada mı?

PusluPusucu: Bir sorum var.

PusluPusucu: Ne yapacağımı hiç bilemiyorum...

12:25 (buğdaygevreği konuşmaya katıldı)

buğdaygevreği: Üzgünüm

buğdaygevreği: Son zamanlarda çok erken uyumaya başladım

buğdaygevreği: Ne oluyor ki yani on dört yaşımdayım değil mi

buğdaygevreği: Bir Monty D patlatıp uyanık kalabilmem gerek

buğdaygevreği: Her neyse

buğdaygevreği: Ne oldu

PusluPusucu: "Monty D patlatmak" ne demek bilmiyorum ama senin sorunlarını dinlemeyi benimkilerden konuşmaya tercih ederim.

buğdaygevreği: Üniversitede proje denen şeyler oluyor ve iyi not almak istiyorsan çoğu hafta gecenin geç saatlerine kadar çalışıyorsun

PusluPusucu: Onlardan lisede de var.

buğdaygevreği: Haha hayır yok

buğdaygevreği: Gel makine mühendisliği oku ondan sonra bana proje yapıyorum de

buğdaygevreği: Gerçekten dinlemek istiyorsan devam edebilirim...

PusluPusucu: Hayır, hayır, etme, lütfen.

PusluPusucu: Wallace türü sorunlarım var.

buğdaygevreği: Ah olamaz

buğdaygevreği: Kötü bir şey mi??

PusluPusucu: Hayır. Daha çok "bana çok önemli şeyler anlattıktan sonra bana bir Beni Bir Takımyıldızında Bulmuşsun çekti ve şimdi ona ne diyeceğimi bilemiyorum" türü bir sorun.

buğdaygevreği: Eyvah

buğdaygevreği: Takımyıldızı repliğini mi kullandı??

buğdaygevreği: Vay canına senden çok hoşlanıyor olmalı

buğdaygevreği: Sen de ondan hoşlanmıyor musun peki???

PusluPusucu: Hoşlanıyorum!

PusluPusucu: Ama bunu söyleyen birine ne denir ki?

PusluPusucu: Ve mesele bu bile değildi; bunu söyledi ve başka bir sürü şey daha söyledi. Daha önce kimseye söylemediği şeyler.

buğdaygevreği: Ona onu sevdiğini söyle.

PusluPusucu: Haahhhh. O tür bir konuşma değildi. Anlattıkları... hassas şeyler.

buğdaygevreği: Onu seviyorsun ama değil mi?

PusluPusucu: Bilmiyorum! Karşındaki kim olduğunu bile bilmiyorken onu nasıl sevebilirsin ki? Sürekli ona yalan söylüyorum ve o bana kendisiyle ilgili şeyler anlattı. Ciddi şeyler. Önemli şeyler.

buğdaygevreği: Göz korkutucu görünüyor.

PusluPusucu: Değildi aslında. Onun anlattığı şekliyle, değildi.

PusluPusucu: İhtiyacın varken nereye kaybolur bu Max? Bu durumda bir erkeğin ne duymak isteyeceğini o açıklardı.

buğdaygevreği: Max muhtemelen pek buralarda olmayacak

PusluPusucu: Ne? Neden?

buğdaygevreği: Kız arkadaşı birkaç gün önce ondan ayrıldı

buğdaygevreği: İnternette çok fazla zaman geçirdiğini söylemiş

buğdaygevreği: O yüzden şimdi hayatını gözden geçirecekmiş

PusluPusucu: Bana neden söylemedi?

buğdaygevreği: Söyledi

buğdaygevreği: Birkaç gün önceki mesajlaşmamızda

PusluPusucu: Ah.

buğdaygevreği: Ama zaten bir erkeğin bakış açısına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum

buğdaygevreği: Yani mesela

buğdaygevreği: Bunları sen birine söyleyen ne duymak isterdin??



28. BÖLÜM

Okula dönene kadar o e-postanın gönderilmediğini varsaydım. Ne diyecektim? Bu e-postaya cevaben, kulağa samimiyetsiz gelmeyen ne söylenebilirdi ki?

Wallace ağır adımlarla etkinlik dersliğine girip yanıma oturdu, her zamanki gibi. Bir kâğıt ile kurşunkalem çıkarıp özenle bir mesaj yazdı, her zamanki gibi. Kâğıdı sıramın üstüne kaydırды, her zamanki gibi.

Bayan Grier'in küpeleri dildoya benziyor.

Kahkaha atınca Bayan Grier'inki de dahil olmak üzere birkaç baş dönüp bana baktı. Küpeleri -patlıcan şeklindeydi ama gerçekten de dildoya benziyordu- sallanınca daha yüksek sesli bir kahkaha patlattım.

Mesajına cevap verecek kadar toparlanmam kıpkırmızı kesildiğim bir saniyemi aldı.

Bunu bildiğini ve sadece okul yönetimine gıcıklık olsun diye taktığını düşünmeyi tercih ederim.

Wallace homurtular çıkararak güldü, sonra sessizleşti. Ağır, tuhaf bir sessizlikti; ikinizin de içinizden haykırıp karşınızdakinin düşüncelerinizi neden okuyamadığını merak ettiğiniz türden bir sessizlik.

Şöyle düşünüyordum: *Sen Westcliff Star'da haberini okuduğun çocuksun.*

Ve ayrıca: *Baban kendini öldürdü ve ben hâlâ bunu hazmetmeye çalışıyorum, o yüzden senin için nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.*

Ve son olarak: *Bana bunu söylediğine çok sevindim ama konuşmakta o kadar kötüyüm ki bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.*

Wallace yüzünde içinden benden de yüksek sesle haykırıyormuş gibi bir ifadeyle sessizce oturuyordu. Kâğıdı bir an için katlı bir şekilde ellerinin altında tuttu, sınıfa bakındı ve nihayet, *E-posta?* yazdı.

Onca şey anlattığım birinin bana ne söylemesini isterdim? Ebeveynimden birini bu şekilde kaybetmiş olsaydım? Yapmayı sevdiğim şeyden ve arkadaşlarımdan böyle koparılsaydım? Mutlu olsaydım ve bunu birine söylemek istemiş olsaydım?

İyi misin? yazdım.

Sanırım, yazdı.

Bu mesele boyumu fazlasıyla aşıyordu ama kahretsin, yeterince çabalarsam başımı suyun üzerinde tutmayı öğrenebilirdim. O anda Wallace'ın bunu yapmama ihtiyacı olduğunu anladım. Ben ona kendiminkini söyleyemezken o bana kendi gerçeğini anlatmıştı; onun için en azından bu kadarını

yapabilirdim. Sürekli bu tür replikler yazıyordum. Önemli, karakterleri tamamıyla değiştiren diyaloglar çiziyordum. Belki bunları yüksek sesle dile getiremeyebilirdim ama nasıl kâğıda dökeceğimi biliyordum.

Bu aramızda bir şeyi değiştirmiyor, yazdım.

Kâğıdı geri alıp okudu. Sonra alnını ellerine dayadı. Kâğıt yüzünü örtüyordu. Burnunu çekti; hafifçe, gözyaşı olmadan ve ağlamıyor da olabilirdi. Etrafımızda kimse bize bakmıyordu. Tekrar yazmak için ellerini indirdiğinde gözlerinin altındaki hafif kızarıklık dışında normal görünüyordu.

Kalemi kâğıdın üzerinde oyalandı. *İyi* sözcüğünü karaladı; hızlı ve sertçe karaladı. Sonra kâğıdı geri uzattı.

Yazmadan önce birkaç dakika bekledim.

Konu satırı da az değildi.

Bu konuyu açmasam olmazdı ve ne kadar çabuk açarsam o kadar iyiydi. Wallace'ın kulakları kızardı.

Çok klişe, değil mi?

Biraz olabilir.

Aklıma başka bir şey gelmedi.

Birinin kendi çalışmamdaki ikinci en meşhur repliği bana söylemesi ve bunda samimi olması tuhaftı. Artık burnunun neden yamuk olduğunu ve neden insanlar arasındayken konuşmadığını bilmem daha da tuhaftı. Ama o benim kim olduğumu bilmiyordu. Bunu gururumu okşamak ya da benimle alay etmek için kullanmıyordu.

BayanTakımyıldızı olduğumu ona söylemek zorundaydım. Şimdi her şeyin dengesi bozulmuştu, o farkında olmasa da. Ama bunu doğru zamanda, doğru şekilde yapmam gerekiyordu.

O yüzden şöyle yazdım:

Hazmetmesi biraz zor. Kötü anlamda değil.

Başıyla onayladı.

Dönemin ilk yarısı çabucak Wallace'a *Canavar Deniz'i* benim yarattığımı nasıl söyleyeceğimi bulma egzersizine dönüştü. Ne yapacağını ya da bunu nasıl karşılayacağını hiç kestiremiyordum.

Özellikle de o e-postadan sonra. Yazdıklarını günde en az bir kez okuyordum.

Doğruca gözlerinin içine bakıp söylemem gerektiğini biliyordum ama bunu denediğimde kendimi tepeden tırnağa hasta hissediyordum. Etkinlik dersinde, öğle yemeğinde, ortaokulun arkasındaki -Indiana'da ocak soğuğu şubat soğuğu için ısınma turları sayıldığından "Ortaokulun arkasında, arabamda" olarak değişen- banklarda, evimde, onun evinde, Murphy's'te, herhangi bir yerde.

Ona bakınca korktuğum gibi Wellhouse Virajı'nı görmüyordum. Sadece Wallace'ı görüyordum. Mutlu olduğunu söylüyorsa, ona güveniyordum. Murphy's'e giderken Wellhouse Virajı'dan ilk kez geçtiğimizde gözücuyla ona baktım ve başını sallayıp hafifçe gülümsedi.

"Bana bakma," dedi.

Wellhouse Virajı'na baktığımda tek gördüğüm aşağısı ile ne kadar muhteşem olduğuydu.

O e-posta üzerinde mümkün olduğunca az durduk. Yan yanayken birbirimizin notlarını yükseltmek için birlikte ödev yapıyorduk. Wallace tarih, edebiyat (tabii ki) ve seçmeli derslerin yaklaşık yüzde doksanını üstleniyordu; ben de matematik, fen bilgisi ile seçmeli derslerin kalan yüzde onunu üstleniyordum

ki bu da resim dersi demek oluyordu. Wallace resim dersini yalnızca yaratıcı yazarlık dersinde verilen konulara bağlı kıldığı için alıyordu. Ben resim dersini almıyordum çünkü resim öğretmeni kesinlikle eskiz defterimde *Canavar Deniz* sayfalarını bulacak, adı çıkmış bir meraklı tazeydi.

Noel ile yılbaşı haftasında yüz yüze görüşmediğimiz zamanlarda *Canavar Deniz* çizimlerimi yetiştirecek vakit bulduğum için elimde fazladan sayfalar vardı ve devam edebilmek için yeterince hız kazandım. Okur sayısı arttı. PusluPusucu olarak birkaç çizim daha paylaştım ve Wallace bana insanların çizimlerimi ne kadar beğendiğini söyledi. Yorumlara bakmamakta diretliyordum. Mağaza için bir sonraki grafik romanı derledim ve yayımlandıktan sonraki üç saat içinde derlemeyi satın alan kişi sayısı karşısında nefesim kesildi. Sayfaların internette aldığı yorumlara ve Wallace'ın yazdığı bölümlerin gördüğü -neredeyse çizgi roman sayfalarının görüntülenme sayısına yetişen- büyük ilgiye bakılırsa herhalde şaşırmamam gerekirdi ama yine de şaşıırıyordum. Tıpkı her sabah çalar saatim öttüğünde olduğu gibi.

Ara sıra Max'i forumlarda, birilerini engellerken ya da Risht'in_Demirocakları hesabındaki eski gönderileri kapatırken görüyordum. Emmy de *Köpek Günleri*'ni izlemek için uğruyordu ama mesajlaşmalarımız uzun aralıklı ve az sayıdaydı. Genellikle Emmy'nin ders aralarında vakti olduğunda ve Max internete girmek için kendine izin verdiğinde yazışıyorduk. Bazen Cole, Megan, Leece ve Chandra'yı, Max ve Emmy'yle konuştuğumdan daha çok görüyormuşum gibi hissediyordum. Wallace'ın arkadaşlarını seviyordum ama bana hâlâ onun arkadaşları gibi geliyordu. *Kendi* arkadaşlarımı geri istiyordum.

Şubat ayına –ağzından nefes aldığında beynini donduracak denli, sıfırın altında bir soğukla birlikte– girdiğimizde Wallace’i beş ay değil beş yıldır tanıyormuşum gibi hissediyordum. İkimiz de bir daha e-postadan bahsetmedik ve ben bunun sorun olmadığını umuyordum ama bazen onun hislerini anlamaya çalışmak bir tuğla duvarın hislerini anlamaya çalışmak gibi geliyordu. Yüzü ifadesizdi; herhangi bir ifade belirlediğindeyse çabucak kayboluyordu.

E-posta, yazdıkları ve babası hakkında konuşmak zorunda olmadığını söyledi. Aslında konuştuk ama yüksek sesle değil. Ve şimdi ben konuşmamız gerekiyormuş gibi hissediyordum. İkimiz de internette, mesajlarımızı söylemek istediğimiz ve söylememiz gerektiğini düşündüğümüz şeyler haline getirmekte becerikliydik. İnsanların sesimi duyamadığı yerde yalan söyleyebiliyordum. Ama onun yanında, yalnızken, yalan söyleyemiyordum; o kadar iyi bir oyuncu değildim. Bunu bildiğini umuyordum.

“O e-posta,” dedim bir akşamüzeri, Wallace’ın bodrum katı odasındaki yataкта uzanırken. Kolunun altına sokulmuştum. Yanağını saçlarına yaslamıştı. İkimizin üzerinde de eşofman vardı. Ders kitaplarımız bacaklarımızın etrafına saçılmıştı ve Wallace’ın bir elinde son edebiyat ödevim, diğerinde bir kırmızı tükenmezkalem vardı. Artık duvarına asılı futbol üniformasının, üzerinde WARLAND ve 73 yazan üniformanın bir zamanlar babasına ait olduğuna emindim.

Başka bir şey söylemedim ve sonra başını çevirdi. Ödev ile kalem bacağıma indi.

“O e-posta,” diye tekrarladı.

“Bunu doğru düzgün konuşmadık.”

“İsteyip istemediğini bilmiyordum.” Sesi giderek alçaldı. Dilbigisi hataları hakkında konuşabiliyordu ama bu konuda konuşamıyordu.

“Sana... baban için üzgün olduğumu söylemek istedim. Olanlar için. Ama mutluyum ve sen de mutlusun. Ve bunu bana anlatabileceğini hissetmene çok –çok ama çok– sevindim. Ben de öyle hissediyorum. Mutlu, yani.”

Kolları beni daha sıkı sardı.

“Biraz... fazla gelebilir diye düşünmüştüm.”

“Gelmedi. Derste söylediklerim –yazdıklarım– doğruydı. Yani...” Nereye dokunduğumu hiç düşünmeden bir parmağımı göğüs kafesine koydum. “Hâlâ buradayım.”

Önce ödev ortadan kayboldu, sonra yastık olarak kullandığım kalın kol. Wallace beni arkaya ittirdi ve başını boynuma gömdü. Elimde olmadan kıkırdadım. Ellerim omuzlarını buldu. Bazen bunu yapıyordu: Özenle köprücük kemiğime kondu rulan tek bir öpücük; sonra bir tane de boynuma. Boynuma konurduğu öpücük beni mahvediyordu. Anında bütün bedenim geriliyordu. Bunun nasıl hissettirdiğini bilemezdi çünkü bilseydi durmazdı. Göz göze geleceğimiz şekilde doğruldu. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Aşağı bakıyordu. Ağzımı sımsıkı kapadım. Parmakları yanlarımdan yukarı çıktı ve nefes alamaz oldum; hiç ama hiç nefes alamıyordum.

“İyi,” dedi.

Kollarımı boynuna dolayıp onu çektim; gövdesinin ağırlığı benimkinin üzerindeydi ve alnı yastığa yaslanmıştı. Kesik kesik soluk alıp veriyordu. Kendimi tutamayıp bir elimi saçlarından geçirdim. Ensesi ve başının arka tarafındaki kısa, sert tüylerden; tepesindeki daha uzun, yumuşak tutamlardan.

Yüzünü bana döndü, parmağımı alnına düşen bir tutam saçında gezdirdim.

Tepemizdeki borulardan gürül gürül su akıyordu. Karanlıkta bir saat tik tak ilerliyordu. Lambasının sarı ışığında Wallace'ın bir gözü bal rengine döndü. İçimde bir arzu kabardı; hızlı ve coşkun. Ve o anda anladım ki daha fazla kendimi tutamayacaktım. Donup kalan kız olmak istemiyordum ve buzlarımı başka birinin eritmesini bekleyemezdim.

Başımı uzattım. Wallace da başını uzatıp benimle yarı yolda buluştu. Yüzümü ateş bastı ve bunu dudaklarımda hissedebiliyor olmalıydı. Daha önce kimseyi öpmediğimi anlayabiliyor olmalıydı. Geri çekilip çenemi eğdim. Wallace'ın başı da geri çekildi.

“Benim seni şaşırtmam gerekiyor sanıyordum,” dedi.

“Fazla bekledin,” dedim. Yüzümü, saçlarımla kapanacak şekilde yastığa döndüm. Wallace saçlarımı geri atıp kaşımdan öptü. Sonra yanağımdan, sonra burnumdan, sonra üzerime eğilip burnunu kulağıma sürttü. Tatlı bir şok dalga dalga bütün vücuduma yayıldı.

Bir başkasının bunu yapabilmesi akıl almaz bir şeydi. Kelimelerle bile değil, sadece dokunuşlarla. Sadece *bakışlarla*. Sadece bana bakıyordu ve aynı anda hem kendimmişim hem de bir başkasıymışım gibi hissediyordum; buradaymışım ve değilmişim, her şeymişim ve hiçbir şey değilmişim gibi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Vücudunun bir kısmı hâlâ üzerimde, yan tarafına uzanıp, “*Canavar Deniz*’de Dallas’ın ömrü onu bir daha görmeye yetmeyeceğinden korktuğu için Amity’nin gitmeden önce onu son bir kez öpmesini istediği bölüm var ya.” dedi.

“Evet.”

“Amity onu öptükten sonra ne diyordu peki?”

Tabii ki biliyordum. Bunu ben yazmıştım.

“Tıpkı hayal ettiğim gibi,” dedim. Wallace usulca başını salladı. Çoğu insanın bir şeyleri bu şekilde, sahneler ve alıntılarla açıklamayı aptalca bulacağını biliyordum ama ikimiz de *Canavar Deniz* dilini akıcı bir şekilde konuşuyorduk. Onu en iyi böyle anlıyordum.

“Bu işte çok beceriksizim,” dedim.

“Hayır, değilsin,” dedi.

“Daha önce kimseyi öpmedim,” dedim, yüzüm hâlâ yarı narken.

“Evet, öptün,” dedi, o hafif gülümsemesiyle.

Onu ittirdim, hiçbir işe yaramadı. “Kes sesini. Bütün gün açık saçık hayran kurgusu yazıyorsun sen.”

“Pardon ama ben açık saçık yazmam. Bir seks sahnesi dahil edecek olursam bu hem zevkli hem de şık bir sahne olur.” Gidecek başka bir yer ve bakacak başka bir şey kalmayana dek yaklaştı. “Hem açık saçık şeyler yazmak için bunu gerçekten deneyimlemiş olman gerekmiyor. Hatta öpüşme sahnesi yazmak için bile.”

“Hiç öpüşmemişsin gibi davranma.”

“Tamam, davranmam.”

Onu tekrar ittirdim. Bileklerimi tutup ellerimi göğsüne bastırdı.

Çok yakınımdaydı, tek yapmam gereken çenemi kaldırmaktı. Yine benimle yarı yolda buluştu. Bu öpücük öncekinden daha tutkulu, daha uzundu. Yüzüm alev almıştı ama olduğum yerden ayrılmadım. Hayatımda yeterince saklanmıştım. Bütün

gün sınıf arkadaşlarımdan saklanıyordum. Annemle babamdan, kardeşlerimden, hatta arkadaşlarımdan saklanıyordum.

Eliza Mirk olarak Wallace'tan da BayanTakımyıldızı'nı saklıyor olabilirdim ama şu anda öptüğü BayanTakımyıldızı değildi.

Eliza'ydı. Bendim.

Bu yanıımı daha fazla saklamak istemiyordum.



Amity'nin onunla buluştuğu ilk gün, Kite kollarını kavuşturmuş, bir idman ringinin ortasında duruyordu. Teni Amity'ninkinden daha koyuydu.

"Nerelisin?" dedi Amity, Kite kısaca kendini tanıttikten hemen sonra. Yaşça daha büyük olan kadın burun kıvrırdı; tavrında belli belirsiz bir asalet vardı.

"Işık Adaları," diye yanıtladı Kite, "ve bu kadarını bilmen yeterli. Sato bana gerçek bir dövüş deneyimin olmadığını söyledi."

"Evet. Ama hızlıyım ve çabuk öğrenirim."

Kite onu inceledikçe Amity Kite ondan hoşlanmıyormuş gibi hissetti. Bu şaşırtıcı gelmemiştir. Çoğu insan onunla tanıştığında ondan hoşlanmazdı; turuncu gözleri, beyaz saçları ve Gözcü'nün onun içinde yaşadığı bilgisi onları rahatsız ediyordu. Ama bu Kite'la idman yaparak geçireceği ayları kolaylaştırmıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Kite.

Amity onun idmandan mı yoksa Faust'un peşine düşmekten mi bahsettiğini kestiremedi. Öte yandan zaten sadece bir cevabı vardı.

"Evet."

29. BÖLÜM

Mart ayının başında sömestr tatili geldiğinde bizimkiler yeterince odamda kaldığıma karar verdiler ve bu yılki aile kamp gezisine katılmama talebimi geri çevirdiler. Sully ile Church bunu çok komik buldu. *Tembel, münzevi Eliza malzeme dolu bir sırt çantasıyla leş gibi sinek kovucu kokarak kırsalda yürüyor.*

Açık alanda olmayı sevmediğimden değildi. Mesele, kapalı alanda yapabileceğim bir sürü şey varken açık alanda olmaya bir anlam veremememdi.

Bizimkiler ayrıca bu girişimlerinde beni çizim defterimden de mahrum bıraktılar; biraz daha kontrolsüz olsam yeri göğü inletecek bir öfke nöbeti geçirmeme sebep olacak bir hareketti bu. Daha önce hiç çizim defterimi elimden almamışlardı ve babam bana dönüp defterimi odama bırakmamı söylediğinde

üstümden dalga dalga yayılan saf şaşkınlık ve öfkeyi fark ettiğini sanmıyordum.

Ama telefonum hakkında bir şey söylemediler. Ya telefonumun çekmeyeceğini düşünüyorlardı ya da yanımda olduğunu fark etmemişlerdi. Telefonumu cebimde tutuyordum.

Davy'yi Mutlu Dostlar Köpek Bakımevi'ne götürürken ve sonrasında iki sık orman arasındaki toprak yoldan inerken yol boyunca onu çıkarmak için yanıp tutuştum. Kamp malzemeleri SUV'un bagajında tıkırdıyordu. İki yanımda Sully ile Church radyodan yükselen pop şarkısına eşlik ediyordu. Annemle babam kibarca onları duymazdan geliyordu. Sully bütün sözleri doğru ama biraz detone söylüyordu. Church aslında iyi sayılırdı.

"Koro seçmelerine katılmalısın," dedim, şarkı bittiğinde.

Church'ün omuzlarından yukarısı kıpkırmızı kesildi. "Hayır," diye tersledi. "Koro aptalların işi."

Çenemi kapadım. Çabalarım buraya kadardı.

"Ah, minik Church koroda." Sully kahkaha attı. "Koroya girsen bütün gün Macy Garrison'la vakit geçirebilirsin."

"Macy Garrison'a Noel'den önce çıkma teklif edeceğini sanıyordum?" Babam gözleri parlayarak dikiz aynasından bize baktı. "Ne oldu?"

"Edeceğimi söylemedim ki," diye mırıldandı Church. Sonra bana pis bir bakış attı. "Çok sağ ol. Neden erkek arkadaşınla birlikte evde kalmadın sen?"

"Annemle babam izin vermedi," dedi Sully; hâlâ gülüyordu. "Onu seks yapmak için eve davet edeceğini düşünüyorlar."

Patlamak üzereydim.

“Ah, Eliza, bunu bu yüzden yapmadık.” Annem bir an gözünü yoldan ayırıp bana baktı. “Wallace’la bu adımı atmaya hazır olduğunuza karar verirsiniz bu tamamen size kalmış; doktora bu yüzden gittik.”

“Anne, *yeter*.” Sesim alçaldı.

“Sizin yaşınızdaki gençler için bu... bilirsin, birlikte olmak çok normal.”

“Henüz yapmamış olmanıza şaşırdım,” diye araya girdi babam. “Lise birinci sınıfta annenizle ilk kez...”

“YETER!” Sully, Church ve ben ellerimizle kulaklarımızı kapayarak aynı anda bağırдық. Annemle babam ne yapacaklarını şaşırp sustular.

Üç dakika daha sessizlik içinde yol aldıktan sonra annem yeniden konuşmaya başladı.

“Söyleyeyim, üçünüzü de böyle yaptık.”

“Tanrım,” diye inledi Sully.

Kamp alanına park ettik ve çadırları kuracağımız yere ulaşmak için tepeye kadar üç kilometre tırmanmamız gerekti. Annemle babam ve kardeşlerim kamp malzemelerini yüklenip neşeyle yola koyuldular. Ben kendi eşyalarımı taşıyordum –iki günlük kıyafet, atıştırmalık, sinek kovucu ve güneş kremi– ve üzerimde eski, bol kıyafetler ile annemin bileklerimi burkmamı istemediği için aldığı yürüyüş ayakkabıları vardı.

Neredeyse patikadan çıkmaya başlar başlamaz kürek-kemiklerimin arasından ter akmaya başladı. Ağaçların arasından sızan güneş yakıyordu. Mart ayının sonlarında hava serindi ama yine de tırmanış berbattı. Sırtım şimdiden çok ağrıyordu. Annemle babam, peşlerinde sesleri ağaçlardaki

kuşları kaçıran Sully ve Church'le yola devam ediyordu. Dönüp neredeyim diye bakmıyorlardı bile. Bir önemi de yoktu; ormanın içindeki bir açıklıkta bulunan kamp yerine çıkan, ağaçların arasından geçen belirgin bir toprak patikada ilerliyorduk. Küçükken buraya geliyordum ama son yıllarda hasta numarası yaparak yırtmayı başarmıştım. Bu sabah da bunu denemiştım ama babam temiz havaya çıkınca iyileşeceğimi söyledi. Nereye gittiklerini ve oraya nasıl gidileceğini çok iyi biliyordum, o yüzden devrilmiş bir kütüğe oturup telefonumu çıkardım.

Telefonum çok iyi çekmiyordu ama yine de sinyal alıyordu. Mesajlarıma baktım. Wallace'tan bir şey yoktu ama ona iki gün boyunca ormanda olacağımı söylemişim, o yüzden muhtemelen mesajlarını okuyabileceğimi bilene dek bir şey göndermeyecekti. Ama Emmy ile Max'ten birkaç mesaj vardı. Sohbet penceresini açtım.

Kıyamet_İneği: o profesöre söyle kafasını kıcına soksun.

Kıyamet_İneği: ama daha güzel kelimelerle. tabii ki. on iki yaşında birinin böyle şeyler söylemesi uygun olmaz.

buğdaygevreği: On dört yaşındayım ben

buğdaygevreği: İstersem bunu rahatlıkla söylerim

buğdaygevreği: Ama söylemeyeceğim çünkü bu sınavdan iyi not almam gerek

Kıyamet_İneği: gelecek dönemde de dersine girecek mi?

buğdaygevreği: Hayır bu onunla son dersim

buğdaygevreği: Ama bu dersi veren tek kişi de o, o yüzden geçemezsem yine onun dersini alacağım

Kıyamet_İneği: saçmalık. bölüm başkanına gidip yaşın yüzünden ayrımcılık yaptığını söylemelisin

16:31 (PusluPusucu konuşmaya katıldı)

PusluPusucu: Neler oluyor?

Kıyamet_İneği: em'in boktan kalkülüs öğretmeni ona takmış ve yaşı küçük olduğu için derste onunla alay ediyor.

buğdaygevreği: Benimle alay etmiyor

buğdaygevreği: Ne zaman denklemlerindeki bir yanlışlığı belirtsem bana bebek diyor

Max ile Emmy'nin bu yönünü seviyordum. Haftalarca konuşmuyorduk ve hiçbir şey değişmemiş gibi beni aralarına alıyorlardı.

PusluPusucu: Kulağa alay ediyormuş gibi geliyor.

PusluPusucu: Aslında, götün tekiymiş gibi geliyor.

Öğrencilerine bebek diyen öğretmenler göttür, tarafların yaşları kaç olursa olsun. Bölüm başkanına söylemelisin.

buğdaygevreği: Evet

buğdaygevreği: Belki

buğdaygevreği: Dediğim gibi, sadece dönemin sonunu getirip dersi geçmem gerekiyor o zaman bir daha onu görmem gerekmeyecek

Kıyamet_İneği: ciddiyyiz, em. bu kabul edilemez. böyle şeyler yapmaması gerek.

buğdaygevreği: Konuyu değiştirebilir miyiz artık??

“Nefesin mi tıkanı, Yumurta?”

Sıçradım ve başımı kaldırıp baktım. Babam gülümseyerek patikadan geri iniyordu; ta ki elimde telefonumu görene dek. Cebime geri koymaya çalıştım ama çok geçti.

“Sana iyi hissetmediğimi söylemiştim,” dedim, ayağa kalkıp pantolonumu silkeleyerek.

“Telefon yok demiştik diye hatırlıyorum?”

“Sadece Church ile Sully’ye söylemiş olmalısınız. Ben duymadım.”

“Yumurta.”

Yanımdan geçip patikayı çıkmaya başladım. “Arkadaşlarımla konuşuyordum.”

“Ama şu an ailecek vakit geçirme zamanı. Eminim birkaç güne eve döndüğümüzde arkadaşların bunu anlayışla karşılayacaktır.” Sanki başından beri yanımdan yürüyormuş gibi bana kolaylıkla yetiştii ve elini uzattı.

Yine de telefonumu vermedim. “Önemli bir konuydu.”

“Eminim öyledir.” Sesi yumuşak, yatıştırıcıydı. Tüylerim diken diken oldu. Uzanan el kolumu tuttu. “Eliza.”

Hızla ona döndüm. Gerçek adımları hiç kullanmazdı. “Sadece aptal bir telefon! Muhtemelen yukarıda doğru düzgün çekmeyecek zaten! Elimden her şeyimi almasanız olmaz mı?”

“Bence telefonun olmadan iki gün hayatta kalabilirsin,” dedi resmi baba sesiyle. “Ve annen de bana katılacaktır. Ver bakalım şunu.”

Sinirle telefonumu cebimden çıkarıp sertçe eline koydum ve sonra kardeşlerimin seslerini takip ederek patikada yola koyuldum. Babam arkamda kaldı; muhtemelen bir daha durmamam için.

Bir daha durmayı planlamıyordum. Günlerce yürüyecek kadar sinirliydim.

Annem, Church ve Sully kamp alanına varmıştı bile. Church ile Sully çadırımız yüzünden kavga ediyordu. Annem çoktan diğerini kurmuştu.

“Ah, öldün sandım,” dedi Sully. Church’e baktı. “Herhalde çadırı paylaşmamız gerekecek.”

Çantamı yere attım. “Kes sesini, Sully.”

Babam alçak sesle annemle konuşuyor, telefonumu ona uzatıyordu. Annemin kaşları çatıldı. Telefonumu cebine koydu.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Saçlarım yanaklarıma yapıştıyordu ve tenim kaşınıyordu. Kurdeşen dökmek üzereydim. Buraya çıkmadan önce alerji ilacımı almıştım ve çantamda bir adrenalin iğnesi vardı; diğeri de annemdeydi ama burada bir alerjik reaksiyon gösterip aceleyle hastaneye kaldırılacak olsam çok rahatlardım.

Alerjik reaksiyon göstermeyecektim. On yaşımdan beri öyle bir şey olmamıştı.

Ne yazık ki.

Çadırlar kurulup babam kamp ateşini yakmaya başladığında güneş ağaçların tepesinden inmişti. Eşyalarımı küçük çadıra atıp peşinden içeri girdim.

Sully ateşin başından bana hareket çekerek, “Hazırlığa yardım ettiğin için teşekkürler, Çürük Yumurta,” diye seslendi.

“Sullivan!” Annem eline vurarak aşağı indirdi.

Sully bu kez dilini çıkardı. Onu görmezden gelip çadırın kapısını kapattım ve uyku tulumumu çadırın ortasına serdim. Orman sesleri polyester kumaştan tamamen içeri sızıyordu ve herhangi bir yaratık bize saldıracak olursa bu incecik duvarların önünde yatmaya niyetim yoktu. Muhtemelen hiçbir yaratık bize saldırmayacaktı ama bu riski alacak değildim.

Uyku tulumumun içine girerken annem başını çadıra uzattı.

“Marşmelovlu sandviç yemeye gelmeyecek misin?”

“Hayır,” dedim.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

Duraksadı. “Telefonunla mı ilgili?”

“Yorgunum.”

“Burada, gerçek dünyada daha çok vakit geçirmeni istiyoruz. Baban seni kızdırmak istemedi ama...”

Ona arkamı dönüp uyku tulumunu çekerek başımın çoğunu örtünce sözünü yarıda kesti. İç çekti.

“Burada olmak istemediğini biliyoruz. Ve belki... belki bunu yeterince anlamıyor olabiliriz. Hiçbirini. İnternetteki arkadaşları, çizgi romanı, hatta çizim yapmayı. Anlamaya çalıştık. Anlamak istiyoruz, neden senin için bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyoruz. Bu bizi korkutuyor, bu kadar kendini kaptırman ve bu konuda bu kadar az şey bilmemiz. Senin açıklamanı da sağlayamıyoruz, o yüzden karanlıkta ilerliyoruz.”

Arkamı dönmeme beklediği bir sessizlik oldu. Dönmedim. Sonra yine iç çekip ayağa kalktı. Botları toprağı ve çalı çırpıyı cıvırtatarak ateş başına döndü.

Dördü bir iki saat daha konuşup gülüştü. Karnım gurluyordu. Sadece marşmelovlu sandvici değil akşam yemeğini de yemişlerdi. Annem nihayet hepsini yatmaya gönderdi. Church ile Sully çadıra girip iki yanıma yerleştğinde uyuyor numarası yaptım.

“Nasıl şimdiden uyumuş olabilir ki?” diye fısıldadı Sully. “Evde gece ikiye kadar yatmıyor.”

“Muhtemelen yorulmuştur,” dedi Church de fısıldayarak.

“Neden, bir tepeyi tırmandı diye mi?”

Church cevap vermedi. Uyku tulumlarına girip yarım saat boyunca hah saha futbol sezonunun başlamak üzere olduğuna dair fısıldaştılar. Kapalı saha sezonunun bittiğinin farkında bile değildim; annemle babam bana ne zaman onları antrenmana götürüp getireceğini söylüyordu sadece. Sezonun nasıl geçtiğini bilmiyordum. Turnuvaya katılmışlar mıydı? Kupa kazanmışlar mıydı?

Uzun bir sessizlikten sonra Sully, “Demek gerçekten bahar müzikali için seçmelere girdin?” dedi.

Church bir an cevap vermedi. “Evet. Neden sordun?”

“Sadece merak ettim. Bana neden söylemedin?”

“Çünkü Macy Garrison’la ilgiliymiş gibi davranacaktın.”

“Değil mi yani?”

“Hayır.”

“Ah. Ama koro seçmelerine de gireceksin, değil mi?”

“Belki.”

“Neden?” Sully’nin sesinde biraz alaycı bir ton vardı.

“Çünkü hoşuma gidiyor,” diye tersledi Church. “Aynı şeyleri yapmak zorunda değiliz. Matematik kulübünü falan dene. Matematiği seviyorsun. Başarılı olursun.”

“Matematik kulübü inekler için.”

“Sull, bilmen gereken bir şey var.”

“Söyleme.”

“Sen bir ineksin zaten.”

“Değilim. Eliza bir inek.”

“Aslında bence Eliza bir internet kurdu. Aldığı notları gördüm. Bize kıyasla okulda çok başarısız.”

“Aradaki farkı bildiğin için asıl sen ineksin.”

“Benim için sakıncası yok.”

Sully sesini çıkarmadı ama karanlıkta sinirden köpürdüğünü hissedebiliyordum. Church’ün onu bu kadar kolay kızdırabildiğini bilmiyordum. Sully’nin matematiği sevdiğini bilmiyordum. İkisinin de okulda başarılı olduğunu bilmiyordum. Church’ün iyi şarkı söylediğinin farkında olduğunu bilmiyordum... ya da müzikale ilgi duyduğunu.

Bütün hayatları boyunca onlarla yaşamıştım ama şu ana dek bana yabancı geliyorlardı.

Kıscak bir an için gözlerimi kırıştırdım ve açtım. Church'e dönük yatıyordum; o da bana baktı. Tekrar gözlerimi kapadım. Bir şey görmemişim gibi yaptım. Hâlâ uyuyormuşum gibi yaptım.

Sully sohbeti canlandırmaya çalışarak yeniden futbol konusunu açtı ama Church cevap vermeyi bıraktı. Sonra Sully de sustu ve homurdanarak yan döndü. Çadıra sessizlik çöktü. Bir kâse haşlanmış yumurtam olmasını diliyordum. Parmaklarım telefonumu arıyordu; bilgisayarımı, kalemimi, *bir şeyimi*. Burada o kadar hiçbir şey yoktu ki hiç anlam veremiyordum. Toprak, kamp ateşi kokusu, bayat krakerle yapılmış marşmellovlu sandviçten başka bir şey yoktu. Birdenbire ikizlere çok daha az benzeyen kardeşlerimden başka bir şey yoktu.

O gece pek iyi uyuyamadım.

Büyük ihtimalle kamp gezisi bitene kadar telefonumun şarjı bitmiş olurdu. Bu, ormanın iç kısmına yaptığımız geziyi kolaylaştırmıyordu. İlk gün oldukça etkileyici tepelere –çünkü Indiana bir iki dağ oluşturmamıştı– çıktık. Kramplar giren akciğerlerim yüzünden az kalsın boğuluyordum. Sully ile Church benimle dalga geçti. İkinci günün sabahında birkaç mağarayı gezdik ve en azından annemle babam mağaralara girmememe izin verdi; kimse beni o kadar dar, karanlık ve kapalı bir yere sokamazdı. Gerçek bir mağara keşfine çıkmayacak olmaları umurumda değildi, mağaralarda ne tür şehir efsanelerinin yaşandığını bilecek kadar çok korku filmi izlemiştim.

Mağaranın önünde oturup bir çubukla toprağa Amity ile Damien'i çizdim. İkisinin de onlara ne yapacaklarını ya da

nereye gideceklerini söyleyecek ebeveynleri yoktu. Bir kere-
sinde biri bana bunu, neden bu kadar çok karakterin yetim
olduğunu sormuştu. Amity ailesinden ayrılmıştı. Faren Gece
Adası'nda bir yetimdi. Damien ile Rory'nin ebeveynleri de
daha gençlik çağlarındalarken ölmüştü. Hepsi kötü insanlar
da değildi; kendi annemle babama karşı bilinçaltımda yatan
öfkeyi yansıtıyor değildim. Sadece yoklardı.

Sebebini bilmiyordum. Belki de gerçekten bilinçaltımda
yatan bir şeyden kaynaklanıyordu.

Tabii ki öyleydi. Sanatın tamamı bilinçaltından geliyordu.

Çubuğu toprağa fazla sert batırınca ucu kırıldı. Onu ara-
zinin karşısına fırlatıp yenisini buldum.

Hayranlar ne yapıyor diye merak ediyordum. Emmy ile
Max ne yapıyor diye. Emmy muhtemelen o göt kalkülüs öğ-
retmeniyle uğraşıyordu ve Max de şüphesiz kız arkadaşını geri
kazanmaya çalışıyordu. Ya da bunları yapmıyorlardı; belki
Emmy bir Starburst yiyip *Köpek Günleri*'nin tekrar bölümleri-
rini izliyordu ve Max de kız arkadaş meselesini kapayıp daha
heyecan verici girişimlere atılmıştı; Power Ranger aksiyon
figürü koleksiyonunu düzenlemek gibi. Yarın annemle babam
kahrolası telefonumu geri verdiğinde öğrenebilecektim.

Amity ile Damien aynı yöne bakıyor, bilinmeyen bir düş-
mana saldırıyordu, o yüzden karşılırlarına çenesini açıp sivri
dişlerini çıkarmış, şahlanmakta olan, uzun boyunlu bir gün-
batıran çizdim. Başta ölçek yanlış oldu, o yüzden ayakkabımla
silip deniz canavarını doğru boyutuna göre çizmeye başladım.

Wallace'ı özlüyordum. Max ile Emmy'yi ve hayran kit-
lesini de özlüyordum ama Wallace'ı telefonum yanımda olsa
ve onunla konuşabilsem bile özlerdim. Murphy's'te, kocaman

bedeniyle duvarın arasına sıkışmış bir şekilde yanında oturmayı özlüyordum. Yemeğe çıktığımızda suşisinin iki ucunu da soya sosuna batırmasını özlüyordum. Bir şey yazarken kaleminin tersiyle alnındaki saçları ittirmesini özlüyordum; ekim ayından beri saçları uzamıştı ve artık gerçekten bunu yapmak zorunda kalıyordu.

Tanrım, onu son görüşümün üzerinden dört gün bile geçmemişti. Bu saçmalıktı. Onu düşünerek yatıyordum; onu düşünerek kalkıyordum. Onu çizmek istiyordum ama henüz denememiştim. Eskiden sadece *Canavar Deniz* için böyle hissediyordum. Wallace bunu elimden almamıştı; *Canavar Deniz*'i hâlâ seviyordum. Hâlâ aklım fikrim ondaydı. Ve bu mantıklıydı, değil mi? Çünkü onu ben yaratmıştım. Kim kendi yarattığı, sevdiği bir şeyle aklını bozmazdı ki? Fikirler zihninin aseksüel meyveleriydi. Onları hiç kimseyle paylaşmak zorunda değildin.

Ama Wallace... Wallace'i bir sürü insanla paylaşıyordum. Ben ne kadar onun değilsem o da o kadar benim değildi ama onu *istiyordum*. Ona sarılmak, ona yakın olmak, zihninin içine kıvrılıp nasıl çalıştığını anlayana kadar orada kalmak istiyordum. Mutlu olmasını istiyordum.

Toprağa çizdiğim bu resmi nasıl bulurdu diye merak ettim. Muhtemelen iyi olduğunu söylerdi ama yarattığın boynuzlarını çizmeyi unutmuştum.

Ailem mağaradan çıktı. Church ile Sully gölle ilgili bir şeyler haykırarak ağaçlara doğru hızla koştu. Babam da arkalarından seslenip ormanda koşmamalarını söyleyerek aceleyle peşlerinden gitti. En son annem çıktı ve ayağımı ortasına

koyup silmeyi başaramadan çizimimi görmüştü; kocaman kavisler çizerek silmem gerekiyordu. Kahrolası deniz canavarı.

“Hâlâ telefonunu aldığımız için bize kızgın mısın?” diye sordu. Usulca, bağırıp çağırabilirmişim gibi.

Omuz silktim. Ona hayır demem yasaktı ve üzülmesin diye yalan da söylemeyecektim.

“Bu tür şeyleri seni cezalandırmak için yapmıyoruz, biliyorsun.”

Çoktan babamın peşinden gitmek üzere ağaçlara dönmüştüm.

“Eliza, seninle konuşmaya çalışıyorum.”

Durdum ve ona döndüm. Ellerini beline koydu.

“Bana öyle bakma,” dedi.

“Nasıl?” dedim.

“Vaktini boşa harcıyormuşum gibi. Seni bu dünyaya ben getirdim, en azından iki dakika beni dinleyebilirsin.”

“İyi, dinliyorum.”

Ellerini yüzüne kapadı. Uçuşan saç tellerini düzeltti. Sol şakağında bir çamur lekesi vardı.

“Bazen...” İç çekti. İç çekmesi, uzun ve gönülden olduğuna inandığı bir konuşmaya başlayacağı anlamına geliyordu ve o konuşmanın sonunda ona katılmıyorsam nankör bir evlat oluyordum.

“Bazen,” dedi tekrar, “seninle ne yapacağımızı bilemiyoruz. Kardeşlerin kolay. Bize okuldan ve arkadaşlarından bahsediyorlar. Babanla benim küçüklüğümüze benziyorlar. Lisedeyken internetimiz yoktu. Akıllı telefonlarımız yoktu. Olsaydı bile onları senin kadar çok kullanacağımızı sanmıyorum. Ah, affedersin, kötü ifade ettim. Sadece internette o kadar

çok vakit geçiriyorsun ki hiçbir zaman iyi olup olmadığını bilemiyoruz. Hayatında neler olduğunu bilmiyoruz. Hiç konuşmuyorsun ve tek başına çok vakit geçiriyorsun; Wallace eve gelmeye başladığında çok rahatladık. Demek istediğim, artık seni tanıımıyormuşuz gibi geliyor. Ne istediğini bilmiyoruz.”

Durdu, bana baktı ve bekledi.

“*Canavar Deniz*,” dedim çünkü aklıma başka bir şey gelmedi.

Başını usulca salladı. “Ve bunun için seninle gurur duyuyoruz. Ama... hepsi bu mu?”

Omuz silktim.

“Hayatta hikâyelerden çok daha fazlası var, Eliza.”

Bunu basitmiş gibi söylüyordu. Bir seçeneğim varmış gibi.

İşte yine o yılgınlık gelmişti; kızgın ve tetikte. Ve yılgınlığın en yakın arkadaşı öfke de gelmişti ve ellerim yumruklara dönüşüyor, midem düğümleniyor, çenem o kadar çok kasılıyordu ki azı dişlerimin itirazla haykırdığını duyabiliyordum. Annem bir adım geri çekildi, sonra bir adım öne geldi. Bana sarılmaya kalkabilirdi. Şu anda bana kimsenin dokunmasını istemiordum.

“Ben göle gidiyorum,” dedim ve tekrar arkamı döndüm.

Bu kez beni durdurmadı.

Sully ile Church ve babam çoktan balıkçılık malzemeleriyle göl kenarındaydı. Hava balık tutmak için fazla soğuk olmaydı. Yine de balık tutuyorlardı. Annem de onlara katıldı.

Gölün üst tarafında kalan bir kaya çıkıntısına oturup sinirlenmeye çalıştım ama bu hisse tutunamıyordum. Patlayan volkanlara, kasırgalara, büyük depremlere ihtiyacım vardı. Şu anda *Canavar Deniz* üzerine çalışıyor olsam Orcus’un canavar-

ları kana susamış bir halde sayfadan taşıyor olurdu. İntikama ihtiyacım vardı. Işıl ısırl geniş bir gölün tepesinde cıvıldaayan kuşlara ve saçlarımı uçuşturan hafif esintiye değil.

Doğa öfkeme karşı koyuyordu. Doğa içimdeki her duyguya karşı koyuyordu. Doğaya yakınamazdım ya da yardımına başvuramazdım, ona öfke de kusamazdım.

Doğa beni umursamıyordu.

Canavar Deniz Özel Mesajı

21 Mart 2016 18.43 21

PusluPusucu: Nihayet sürüne sürüne cehennemden çıktım.

yağmuryağdıran: Haha yapma ama, kamp o kadar kötü değil. Toprak! Temiz hava! KAMP ATEŞİ!

PusluPusucu: Sende bir terslik olduğuna inanıyorum. Kimse kamp ateşini bu kadar sevmemeli.

yağmuryağdıran: Kamp ateşi cıtır cıtır mutluluktur. Nasıldı peki?

PusluPusucu: Bizimkiler telefonumun yanımda olduğunu öğrendi ve elimden aldı. Çizim defterimi getirmeme de izin vermediler. Çizim defterimin yanımda olması ne kadar büyük bir sorun olabilir ki?

PusluPusucu: Affedersin. Bu konuda yakınmamam gerektiğini biliyorum. Sadece bir iki gündü. Ama bu tür şeyleri hep yapıyorlar ve neden peşini bırakmadıklarını anlayamıyorum.

yağmuryağdıran: Bence seninle vakit geçirmek istiyorlar. Çalışırken dünyadan kopmak gibi bir eğilimin var.

PusluPusucu: Ne olmuş? Senin de var.

yağmuryağdıran: "Dünyadan kopmak" derken ilgini çekmek için seni sandalyenden ittirmem gerekiyor demek istiyorum. Çok normal sayılmaz. Onları

anlıyorum; bir şey üzerine çalıştığın için az kalsın
Noel'i kaçırdığını söylememiş miydin?

PusluPusucu: Yani, evet ama işlerimi bitirmem
gerekiyordu. Çok önemliydi.

yağmuryağdıran: Belki söylediklerinde bir haklılık
payı vardır. Bir şeylere sürekli bu kadar sinirlenmek iyi
değil. Bu konuda yardım alsan iyi olabilir.

PusluPusucu: Ne hoş. Yardım almamı söyleyene bak.

yağmuryağdıran: Cidden süper, Eliza. Yardım etmeye
çalışıyorum.

PusluPusucu: Yardım istemedim.

yağmuryağdıran: İstemene gerek yoktu.

17 Mart 18.55 21

yağmuryağdıran: Beni yok mu sayıyorsun şimdi?

17 Mart 19.03 21

yağmuryağdıran: İyi.



30. BÖLÜM

Pazartesi günü dolabımın önünde durup Wallace bir öğrenci denizini yarıp geçerek koridordan bana doğru gelirken zeminin sarsıldığını hayal ettim. Kızgın görünmüyordu. Okuldayken hiç kızgın görünmezdi. Sadece kayıtsız görünüyordu. Altmış santim ötemde durup burnumun önünde bir kâğıt parçası sallarken suratıma Irish Spring çarptı. Kâğıdın üzerinde yazıcıdan çıkmış gibi elyazısıyla tek bir satır vardı.

Sinirin geçti mi?

“Evet, geçti,” dedim.

Başını usulca salladı, kâğıdı cebine koydu ve benimkinin yanındaki dolaba yaslandı. Bakışları koridorun öbür tarafında bir yere odaklandı. Haklı olduğunu ve bazen işim konusunda fazla sert tepki verebildiğimi biliyordum. Aynı zamanda yardım almam gerektiğini söylediğinde çok kibar davranmamış

olsam da haksız olmadığımı da biliyordum. Özür dilemek doğru geliyordu ama aynı zamanda özür dilersem bu bir terslik olmadığını ve kimseyle konuşmadan hayatına devam etmesi gerektiğini düşündüğüm anlamına gelecekti.

Etkinlik dersinin sonunda beni en azından biraz affetmiş gibiydi çünkü bana ona göre *Hipnoz'un Çocukları*'nın beşinci kitabı için yazılmış en iyi hayran kurgusunun linkini mesaj attı. Öğle yemeğinde *Canavar Deniz* metninin yeni bir bölümünü verdi. Serinin ilk kitabı olacak metni bitirmeye yaklaştığını ve okul bu kadar engel olmasa daha erken bitirebileceğini söyledi.

Yeni bölümü bir oturuşta bitirdim. Yazılarına doyamıyordum ve sebebi yarattığım bir şey üzerine yazması mı yoksa çok iyi olması mı, bilemiyordum. Çok iyi yazdığını düşünmeyi tercih ediyordum. Kendi yazılarının hiçbirini göstermeye yanaşmıyordu, ben de ondan bunu hiç istemiyordum. Hoşuma gitmezse ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

O da benden kendi çizimlerimi göstermemi hiç istemiyordu. Bazen sebebin aynı olduğundan emin oluyordum ama bazen acaba umursamıyor mu diye merak ediyordum. *Canavar Deniz* hayranlarının çoğu gibi içimde başka bir şey olup olmadığını umursamıyor mu diye.

Canavar Deniz üretimi artmıştı. Haftada en az beş sayfa, gerçekten havamdaysam bir bölüm yayınlıyordum. İnternette olduğunda *Forges_of_Risht* hesabında Max'i meşgul edecek kadar trol oluyordu. Emmy internet sitesinin çökmemesi için her cuma akşamı siteyi kontrol ediyordu. Pazartesi ve çarşambaları saat üçte, iki haftada bir yaptığımız zorunlu sohbet seanslarına ayrılmıştı; *Canavar Deniz*'in sözünü bile etmiyor,

onun yerine Emmy'nin üniversite birinci sınıfın sonundaki durumu ("Henüz ölmedim") ve Max'im yeni patronu hakkında ne düşündüğünden (tam bir şeytan) bahsediyorduk.

Hafta sonları Wallace'la geçiyordu. Cumartesileri Cole ve gelebildiği zamanlarda Megan ile internette olduklarında Leece ve Chandra'yla geçiriyorduk. Her zaman Murphy's'te olmuyorduk. Bazen Blue Lane'e bowling oynamaya gidiyorduk. Bir seferinde lisenin arkasındaki parka gittik; Cole ile Wallace bana topu nasıl döne döne fırlatacağımı öğrettiler, sonra sırayla Hazel'ı omuzlarına alıp koştururlarken ben de Megan'a uzaktaki ormandaki ağaçları ve geniş açıklığı kullanarak nasıl manzara çizeceğini öğrettim. Bir süre sonra kâğıdı ve kurşunkalemi verip o çizim yaparken önerilerde bulundum.

"Bu işte gerçekten çok iyisin," dedi, saçını kulağının arkasına atıp gözlerini kısarak ağaç çizgisine bakarken. "Öğretmek konusunda, yani."

"Öyle mi? Birkaç yıl önce kardeşlerime çizim yapmayı öğretmeye çalıştım ama çok acımasız olduğumu söylediler."

"Hayır, acımasız değilsin." Megan güldü. "Sadece açık sözlüsün. Ama bu iyi bir şey."

Hazel ciyakladı. Wallace onu başının üzerine kaldırmış, uçak gibi uçuruyordu ve Cole da Hazel'ın düşürmesi gereken bir düşman jet uçağıymış gibi yapıyordu.

Artık onlara Wallace'ın arkadaşları demiyordum. Onlar *bizim* arkadaşlarımızdı. Öncelikle ve hâlâ çoğunlukla onun arkadaşlarıydılar ama aynı zamanda benim de arkadaşlarımdılar. Wallace ortalıkta yokken bile forumlarda onlarla PusluPusucu hesabımdan konuşuyordum. Bu bazı insanlara pek bir şey ifade etmiyor olabilirdi ama benim için çok önemliydi.

Onlarla olmadığım ya da Emmy ile Max'le konuşmadığım veya Wallace'la birlikte olmadığım zamanlarda kendimi kontrol ediyor, işe fazla odaklanmamaya çalışıyordum. Ama haftada beş sayfa yaparken söylemesi kolaydı. Özellikle de çizgi roman sona bu kadar yaklaşmışken. Sayfaları doğru aralıklarla yayınlarsam *Canavar Deniz* mezun olduğumda sona erecekti. Mezuniyete gitmeyebilirdim bile. Bilgisayarımın başında oturup ileriki bir saatte yayınlanmak üzere bilgisayarı kurmadan son sayfaları kendim yayınlardım.

Bu işin nasıl sona ereceğini biliyordum. Hikâyeyi. Hayranların tepkilerini.

Görkemli olacaktı.

Sonra okulda *Westcliff Star*'ın mezuniyet baskısı ortaya çıktı.

Westcliff Star her yıl yalnızca iki hikâyeye odaklanıyordu. Birincisi elbette Wellhouse Virajı'ydı. İkincisi de Westcliff Lisesi son sınıf mezuniyeti. Bu baskı, kasabalılar arasındaki ebeveynlerin mezun olan çocuklarıyla ilgili kısa övgü yazıları yazıp gönderdiği ve gazetenin de bunları bulabildikleri en çirkin öğrenci fotoğraflarıyla birlikte yayımladığı ve okuldaki herkesin okuyup ebeveynlerinin haklarında söylediği komik şeylere güldüğü bir baskıydı.

Sömestr tatilindeki kamp gezimizden döndüğümüzden beri bizimkiler bunu iple çekiyordu. Çok begeneceğimi söylüyorlardı. Kesinlikle çok begeneceğimi.

O sabah Bayan Grier'in sınıfına girdiğimde içeride koca bir deste *Westcliff Star* vardı ve herkes gazeteyi okuyordu. Korkuyla, sırtımdan ter boşanarak bir tanesini aldım. *Evet, bakalım bizimkiler hakkında travmaya yol açacak neler söyle-*

miş. Herkes Ürkütücü Eliza hakkında yazılanları okuyabilecek. Sırama ilerledim.

Sınıfın karşısından Bayan Grier'in bakışları beni takip etti. Masasında gazeteyi önüne sermiş, gözleri kocaman açılmış, dimdik oturuyordu. Normalde beni böyle izlemezdi, o yüzden ya suratımda bir şey vardı ya da bizimkiler gerçekten söylememeleri gereken bir şey söylemişti. Tanrım, bir bebeklik fotoğrafımı koymuşlardı. Ya da futbol antrenmanında şut çekmeye çalışıp çok kötü ıskalayarak o hızla yere yapıştığımı anlatmışlardı.

Aceleyle sırama gittim ve çantamı sırtımdan çıkarmadan oturup çabucak gazeteyi açtım. Fotoğraflar, çocukluk hikâyeleri, kırık kollar ve beyzbol maçları, okul tiyatro oyunları ve doğum günleriyle ilgili paragraflarla dolu sayfaları çevirirken ellerim titriyordu. İsimler alfabetik sıraya konmuştu ve kendi adıma geçip geri dönmek zorunda kaldım. İşte yedinci sınıftayken yağlı saçlarım, diş tellerim ve bir boğazlı kazakla, kahrolası-altmışlardan-mı-çıkmışım dedirten bir boğazlı kazakla okulda çekilmiş berbat bir fotoğrafım karşımdaydı. Bizimkiler hiçbir zaman yazı konusunda pek başarılı olmamışlardı ama bunun için dolu dolu bir paragraf yazmayı başarmışlardı.

Eliza Mirk

Eliza'mızla çok gurur duyuyoruz. O bizim ilk çocuğumuz ve şimdi de her zamanki kadar inatçı ve tutkulu. Geçirdiğimiz bu on sekiz yıl, inişli çıkışlı uzun bir yolculuktu ama Eliza bize ebeveyn ve insan olmakla ilgili çok şey öğretti. Eliza katı yumurtayı, kalın çorapları ve müzik dinlemeyi sever; belki biraz fazla yüksek sesle

(ama hangi ergen bunu yapmıyor ki?). En güzeli de, o bir sanatçı ve her şeyden çok sevdiği bir şey varsa o da çevrimiçi çizgi romanı *Canavar Deniz*. Bu hikâye üzerine çalışarak çok zaman geçirdi, varını yoğunu bu hikâyeye kattı ve kendine sıfırdan bir şey yarattı. Bundan sonra nereye giderse gitsin ya da ne yaparsa yapsın, başarılı olacağını biliyoruz. Eliza, seni seviyoruz.

Peter ve Anna Mirk

Başımı kaldırıp baktığımda sınıf sessizdi. Herkes konuşmayı bıraktığından değildi; kulağım öyle yüksek sesle çınılıyordu ki içeri hiçbir şey giremiyordu. Sınıf bir genişleyip bir daralıyor, duvarlar patlayarak benden uzaklaşıyor, ışıklar kısılıyordu. Kalbim göğsümde tekliyordu.

Bayan Grier elinde gazeteyle sırama geldi. Sıramın yanında diz çöktü. Sesi fazla kısık çıkıyordu.

“Eliza. Bu doğru mu?” Gazeteyi havaya kaldırdı. Benim paragrafım ile aptal suratımın olduğu sayfa açıldı. “Sen... *Canavar Deniz*’i sen mi yarattın?”

Midem şiddetle bulandı. Bir elimi ağzıma kapadım.

“Çünkü ben... şey, muhtemelen bunu sana göstermemeliyim ama...” Bayan Grier giysisinin kolunu kıvırdı. Her zaman uzun kollu şeyler giyerdi; yazın bile elbiselerinin üstüne hırka giyyordu ve artık sebebini biliyordum: Kolunda kalın, siyah mürekkeple DENİZDE CANAVARLAR VAR sözleri yazıyordu.

Çizgi romanımın en meşhur alıntısı etkinlik öğretmenimin kolunda yazıyordu.

Bayan Grier'in arkasından Wallace sınıfa girdi. İri, ağır ağır yürüyen Wallace. Normalde çok yavaş hareket ederdi ama bugün, ağır çekimde dönen bu dünyada, fazla hızlı hareket ediyordu. Gazetelerin yığılı olduğu masaya ulaştı. Birini aldı. Açtı. Önce benimkine bakacağını biliyordum çünkü benim adım onunkinden önce geliyordu. Görecekti. Yavaş okuyordu ama o kadar da yavaş değildi.

Sıramdan fırlayıp Bayan Grier'i devirerek gazeteyi ellerinden çekip almak için tam zamanında Wallace'a ulaştım.

"Okuma!"

Soluk soluğa, yeterince nefes alamayarak gazeteyi göğsüme bastırdım. Dikkatler bize yöneldi. Herkes gazetesinden başını kaldırıp bize baktı. Wallace bana bakıyordu. Yüzünden bir şaşkınlık ve muhtemelen korku ifadesi geçti.

"Yapma... okuma," dedim tekrar. Birkaç kişi çoktan gazetelerinin sayfalarını çeviriyor, benim yazımı arıyordu. Wallace bir onlara bir gazeteye baktı. Sonra bir gazete daha almak için uzandı. Onu durdurmaya çalıştım ama kocaman eli bir bileğimi, sonra diğerini yakalayıp beni bir çocuk gibi tuttu. Gazeteyi masaya serip açtı.

"Hayır... Wallace, okuma... lütfen, lütfen okuma..."

Koluna bastırıp onu iterek masadan, gazetelerden uzaklaştırmaya çalıştım ama çok sağlam duruyordu. Artık fısıldıyordum. Diğerleri böyle yalvardığımı duymamalıydı. Fotoğrafımı, paragrafımı bulup okumaya başlarken Wallace'ın alnı kırıştı. Gerçek, katıksız bir korku beni ikinci, daha büyük bir el gibi sardı. Paragrafın sonuna ne zaman geldiğini biliyordum çünkü sanki biri kafasını kesip atmış ve kanını son damlasına kadar akıtmış gibi yüzünün rengi atmıştı. Bana baktı. Bir parma-

ğını kâğıdı kırıştırarak kadar sertçe gazeteye sapladı. Tekrar sapladı. Yazıyı işaret etti. *Doğru mu? Doğru mu, doğru mu?*

“Sana söyleyecektim.” Artık sesimin çıktığından bile emin değildim. “Sana söylemek istedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim...”

Bileklerimi sanki zehirliymiş gibi bıraktı, bir adım geri çekildi, sonra dönüp sınıftan çıktı. Peşinden gidecek oldum ama Bayan Grier’in eli omzumdaydı. Bir şeyler söyledi. Elini silkeledim. Sınıfın arka tarafından biri, “Hadi canım, *Canavar Deniz*’i sen mi yaptın?” dedi.

Sendeleyerek koridora çıktım. Wallace gitmişti. Zemin ileri geri sallanıyor, gözlerim kararıyordu.

Bir iki dakika sonra geçti.

En azından bana bir iki dakika gibi gelmişti. Belki birkaç dakikaydı. Belki yarım saatti, çünkü kendime geldiğimde zil çalıyordu ve öğrenciler koridorlara dökülüyordu.

İlk derse sırt çantam olmadan girdim.

Geçen her derste, koridorlarda giderek daha fazla göz bana yöneldi. İnsanlar konuşuyordu ama ne dediklerini duyamıyordum. Wallace’ı görmedim ki iriliği düşünülürse bu bir hüner sayılırdı. Bedenim bir çay fincanıydı ve bütün organlarım içine tıkıştırılmıştı. Alerjim yüzünden olmalıydı. Ne de olsa bahardı.

Wallace öğle yemeğinde benimle konuşmak zorunda kalacaktı. Bensiz yemeğe oturmazdı.

Kafeteryaya akın eden öğrenci kalabalığının kenarında bekleyip beni içeri sürüklemelerine izin verdim. İçerideyse serseri bir akıntıya kapılmış bir yaprak gibi sürüklendim. Bir

an kafeteryada yönümü şaşırıp durdum, sonra güçlkle yemek kuyruğuna gittim. Biraz yiyecek alıp Wallace'ı bulabilirsem her şey yoluna girecekti.

Bir figür önümde dikildi. Uzun bir figür. Deshawn Johnson. Bir şey uzatıyordu. Katlanmış bir kâğıt. Bir rüyadaymışım ve bedenim iznim olmadan hareket ediyormuş gibi elim kâğıda uzandı. Alıp açtım.

Benim çizimimdi. Travis'in ekim ayında çaldığı çizim.

"... çok üzgünüm," dedi Deshawn. "Travis götlük etti... daha önce verecektim ama fırsat bulamadım... *Canavar Deniz'i* çizmen gerçekten harika... beni de kardeşim bulaştırdı..."

Orada bir saniye daha duracak olursam ayakkabılarına kusabilirdim, o yüzden yanından geçip gittim. Wallace burarlarda bir yerlerde olmalıydı. Masamızda. Tabii ki. Pencerelelerin önünde. Baktım. Orada değildi.

Sıraya girdim ve gözlerimi önümdeki kızın çantasına diktim. Tezgâhın sonuna gelene dek tepsime ne koyduğumu bilmiyordum ve yemekhane görevlisi kadın bana iki kâse domates çorbası, bir sebze tabağı, bir avuç hardal paketi ve bir tavuk budu verdi. But Wallace içindi. Wallace budu çok seviyordu.

Kuyruktan çıkıp tekrar masalara baktım. Hâlâ görünürde yoktu. Kafeteryaya bakındım. Hiçbir kuyrukta yoktu. Kapının ya da duvarın yakınındaki masalarda da değildi. Bahçede miydi? Bugün bunun için çok soğuktu.

Başlar bana döndü. Gözler beni izliyordu. Çok fazla göz vardı. Masamıza ilerledim. Dünya yeniden sarsıldı. Bir hardal paketiymişim ve bir bebek eli beni sıkıp bütün içimi akırtıyormuş gibiydi. Kalbimi, ciğerlerimi sıkıyordu; gözlerimi sıkıyordu, görüş alanım önümdeki küçük bir noktaya kadar

daraldı. Saçlarım yüzüme yapışmıştı. Domates çorbası kâse-
lerinden biri tepsimden düşüp beyaz fayans zemine saçıldı.

Birileri adımı söyledi. Sanırım.

BayanTakımyıldızı demiş bile olabilirlerdi.

Çorbanın üstünden yürüdüm. Neredeydi? Burada olmalıydı.

Bu haftaki *Canavar Deniz* sayfalarını yapmış mıydım?
Hatırlayamıyordum. Yapmış olmalıydım. Takvimde epey ön-
deydim.

Annem ve babam gerçekten bunu gazeteye yazmamalıydı.

İçerisi çok sıcaktı. Neden bu kadar sıcaktı?

Ciğerlerim bu çay fincanından çıkmazsa ölecektim.

Wallace neredeydi?

Yüzde yüz ölecektim.

Ona bu kahrolası budu verebilmem için burada olması
gerekliyordu.

Tanrım, ölüyordum.

Tepsim masanın kenarına, sonra karnıma çarptı. Sonra
ellerimden takır tukur kaydı. Dizlerimin bağı çözüldü.

Birden karanlık çöktü.

BAYANTAKIMYILDIZI'NIN KİMLİĞİ AÇIĞA ÇIKTI

KutsalSoytarı tarafından 06 - 05 - 2017'de 11.03'te gönderildi

Baylar bayanlar, bugün internet takipçileri tarafından uzun zamandır beklenen bir bilgiyle karşınızdayım.

BayanTakımyıldızı'nın gerçek kimliği, gizliliğini korumasıyla bilinen çizer, yerel bir haber kaynağı tarafından açığa çıkarıldı. Resme tıklayın, hayretler içinde kalacaksınız.

ElizaMirk.jpg

+90/-21 | 43 [Yorumlar](#) | [Cevap](#) | [Etiketle](#)

Canavar Deniz Özel Mesajı

13:15 (buğdaygevreği konuşmaya katıldı)

buğdaygevreği: E??

buğdaygevreği: Ne oldu?!?!

13:16 (Kıyamet_İneği konuşmaya katıldı)

Kıyamet_İneği: buralarda değil, değil mi?

buğdaygevreği: Hayır

buğdaygevreği: Şu anda okulda

buğdaygevreği: Sence biliyor mu??

Kıyamet_İneği: hiçbir fikrim yok.

Kıyamet_İneği: eliza, hasar kontrolü yapıyoruz,
elimizden geldiğince, en azından. ama bu ümitsiz vaka
olabilir... beyintakımı konuya el attı.

Kıyamet_İneği: ve beyin takımı tuttuğunu koparır.

31. BÖLÜM

Bizimkiler beni küçükken yüzme dersine yazdırmıştı. Havuzda suyun üstünde sırtüstü durmaya zorlanmış otuz küçük çocuk vardı. Futbolda ayağım takılıp düştüm ve basketbolda da düzenli olarak yere seriliyordum, o yüzden herhalde yüzmede daha fazla şansım olacağını umuyorlardı.

O zamanlar hâlâ bizimkileri memnun etmek istiyordum. Bir şeyde iyi olmak *istiyordum*; ama değildim. Özel olarak yüzmeden hoşlandığım söylenemezdi ama başarılı olursam bunu yapacaktım.

Başarılı değildim. Eğitimci bize yüzükoyun suda süzülme-
meyi öğretmeye çalıştığında -diğer herkesin içgüdüsel olarak yapabildiği bir şeydi- burnumdan su alıp bana durabileceğimi söyleyene kadar debelendim. Ama denemeye devam ettim.

Kursun son gününde erkek öğrencilerden biri havuzun derin kısmında dibe dalmam için bana meydan okudu. Daldım. Ya da dalmayı denedim. Parmaklarım dibe değdi ve tekrar yukarı çıkmaya başladım ama nefesimin tükenmek üzere olduğunu fark ettim. Yüzeye kadar yolun dörtte üçü kalmıştı, oksijensizlik gözlerimi kararttı ve kollarımla bacaklarım etrafımdaki suyu dövüyordu. Yüzeye vardığımda fazla hızlı nefes almam ve içimi sızlatan soğuk hava yüzünden nefes almanın verdiği rahatlığın tadı kaçtı. Kafatasım zonkluyordu.

Kafeteryada yaşananlardan sonra uyanmak da havuzun derin kısmından yüzeye çıkmak gibiydi. Zonklayan bir kafa, soğuk hava. Dar bir hastane odası görüş alanıma girdi. Gözlerim tepemdeki parlak ışık karşısında sımsıkı kapandı.

“Annie, ışığı kapa.”

Işık kısıldı.

“Selam, Yumurta. Beni duyabiliyor musun?”

Tekrar gözlerimi açtım. Babam yatağın yanında oturuyordu. Annem odanın öbür tarafındaki ışık anahtarının yanından babamın yanına döndü. Zımparaya dönmüş dilimle yutkundum.

“Evet.”

İkisi de gülümsedi. Annem yüzünü sıvazladı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Kafeteryada düşüp başını masaya çarptın.” Babam alnımı işaret etti. Orada bandaj olduğunu anlamam için uzanıp dokunmama gerek yoktu. “Çok kan kaybetmişsin, sanırım. Nasıl hissediyorsun?”

“Başım ağrıyor,” dedim. “Tabii ki.”

“Bu sabah evden çıkarken iyi hissediyor muydun?” diye sordu annem. “Kahvaltı ettin mi?”

Bir şey söylemedim çünkü bayılmamın sebebini nihayet hatırlıyordum ve o içimi sıkıan el yeniden etrafımı sarmaya başlıyordu. Beni tehdit ediyordu. Ciğerlerim beklentiyle tutuldu.

BayanTakımyıldızı’nı herkese duyurmuşlardı. Bütün okulum biliyordu. Bütün kasaba biliyordu.

Wallace biliyordu.

“Ne kadar süre geçti?” diye sordum.

“Kafeteryada düşmenin üzerinden mi?” Babam saatine baktı. “Bir buçuk saat falan? Başından yaralandığın için risk almak istemediler, o yüzden seni bir ambulansa bindirip çabucak buraya getirdiler. Doktor birazdan durumuna bakmak için gelecek.”

“Onlara söylediniz. Gazeteye yazdınız.” Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Oda dönüyordu ama ben hâlâ uzanıyordum.

“Onlara söyledik derken ... mezuniyet baskısını mı kastediyorsun?” Annem şaşkınlıkla önce bana, sonra babama baktı. “Bu sadece *Star*, Eliza, kimse onu okumuyor. Çizgi romanından bahsetmemizde bir sakınca olacağını hiç düşünmedik. Ve sen de onu çok seviyorsun... ve biz bu konuda seninle çok gurur duyuyoruz. Düşündük ki...”

“Onu *milyonlarca* insan okuyor ama! Çizgi romanı!” Baş dönmesini azaltacağı umuduyla güçlkle doğruldum. Azaltmadı. “Milyonlarca insan! Bazıları burada yaşıyor!”

Beni bulacaklardı. Kim olduğumu bileceklerdi ve beni bulacaklardı.

“Yumurta.” Babam bir elini omzuma koyup beni yatağa geri itirdi; endişe ifadesi yüzüne kazınmıştı. Az önce söylediklerimi duyduğunu sanmıyordum.

“Wallace burada yaşıyor,” dedim, elini ittirerek. “Nerede o? Buraya gelmedi, değil mi?” Beni böyle görmemeliydi.

Annem kaşlarını çattı. “O bilmiyor muydu? Ona zaten söylediğini düşünmüştüm.”

“Tabii ki bilmiyordu! Kimse bilmiyordu!”

Bacaklarımı yatağın kenarından indirip birden sersemledim; bayılmama saniyeler varmış gibiydi.

Kapı açıldı ve doktor içeri girdi. Önlüğünde HARRIS yazıyordu. Beni görünce dosyasını masaya bırakıp yanıma koştu.

“Eliza, iyi misin?” Dr. Harris beni yatağa nazıkçe geri itti.

“Nefes alamıyorum,” dedim. “Başım dönüyor.”

“Nefes *alabiliyorsun*. Derin derin nefes al. Karnına doğru.” Bacaklarımı kaldırıp başımı aralarına doğru itirdi. Söylediği gibi nefes aldım ve bir an sonra baş dönmesi geçti ve oda dönmeyi bıraktı. “Burada iyisin. Sadece sen, ben ve annenle baban varız. Tamam mı?”

“Evet.”

Beyaz gürültü uyku makinesi bir köşede usulca uğulduyordu. İçimi sıkkan el gevşedi.

“Alnını çok kötü yarmışsın,” dedi Dr. Harris, “o yüzden yara iyileşince küçük bir izi kalabilir. Kafeteryada, düşmeden önce de böyle mi hissediyordun?”

“Evet. Ama o daha kötüydü.”

“Bugünden önce böyle hissettiğin olmuş muydu?”

“Hayır.”

“Tam olarak nasıl hissettiğini bana anlatabilir misin?”

“Ben, ee... nefes alamadım. Başım dönüyordu. Gözlerim karardı ve sıkılarak minik bir tüpün içinden çıkarılıyormuşum gibi bir histi. Ölüyorum sandım. Herkesin önünde öleceğimi sandım.”

“Eliza bize... şey, gazeteye muhtemelen yazmamız gereken bir şey yazdık ve bu okulda sorunlara yol açmış olabilir,” dedi annem beni izleyerek. “Sebebi bu olabilir mi?”

Dr. Harris bir elini sırtıma koydu. “Muhtemelen. Yaşadığın şeyin panik atak olduğuna inanıyorum. Panik ataklar aşırı stresli durumlar tarafından tetiklenebilir. Büyük yaşamsal değişiklikler, sevilen birinin ölümü gibi şeyler.”

Başımı iyice dizlerimin arasına soktum. Nabzım alnımda atıyordu.

“Pek çok gence panik atak ve kaygı problemleri konusunda yardım eden harika bir terapist önerebilirim,” dedi Dr. Harris. “Bir panik atak bir bozukluk olduğu anlamına gelmez ama daha fazla, sürekli olarak panik atak geçirirsen bu bir bozukluğa dönüşebilir. Bundan kaçınmak için elimizden geleni yapmalıyız.”

Panik bozukluğu? Bende panik bozukluğu yoktu. Panik bozukluğu geçen yılki seçmeli psikoloji dersimde işlemiştik. Hakkında yarım paragraf okumuştum.

Dr. Harris, annemle babama eve gidebileceğimi, ama bugün okula dönmemem gerektiğini –yeterli vakit de yoktu– ve istemezsem yarın da gitmememi söyledi. Sonra bizi eve gönderdi ve annemle babamın arasında arabaya kadar yürüyüp eve gitmek üzere arka koltukta, okuldan alınmış sırt çantamın yanına oturup *Canavar Deniz*’i düşünmemeye çalıştım.

Hayranlar biliyor muydu? Birileri çoktan onlara söylemiş miydi? Söyleyen kişiye inanmışlar mıydı yoksa bunun da başka bir söylenti olduğunu mu düşünüyorlardı?

Yıllar içinde BayanTakımyıldızı pek çok kez “Bulundu”. Genellikle araştırmacılar gelip ününü elinden almadan önce biraz popülerlik kazanmak isteyen birileri çıkıyordu. Ama bu kez doğrudu ve gerçek de olduğu yerde kalma eğilimindeydi. Gerçek en kötü canavardı çünkü asla gitmiyordu.

Eve geldiğimizde kimse yoktu. Davy ağır ağır kapıya gelip yavaşça bacaklarına sürtündü. Church ile Sully hâlâ okuldaydı. Annemle babam beni salondaki kanepeye uzanmaya ikna etmeye çalıştı ama kendi yatağında yatarsam daha iyi hissedeceğimde ısrar ettim. Yukarı çıkmama yardım ettiler, sonra tavuklu çorba ile zencefilli gazoz hazırlamaya koyuldular.

Davy’yi odama alıp arkasından kapıyı kapadım. Bilgisayarın başına geçip fareyi sallayarak uyandırdım. Masaüstü çok sakın, çok sessizdi. Tarayıcıyı açıp forumlara girdim.

Kıyamet kopmuştu.

Forumlar, alışıık olmayanların gözüne bir araya toplanmış bir dizi rastgele mesajdan ibaret görünüyordu. Mesajlarda nasıl gezineceğini bilen biri içinse bir hikâye anlatıyorlardı. Ve *Canavar Deniz* forumlarının hikâyesi şuydu: “Eliza Mirk: Aldatmaca mı Gerçek mi?” Alt forumların hiçbirine ya da mesaj dizinlerine tıklamadan ortak görüşün gerçek olduğunu biliyordum. *Westcliff Star*’daki makaleyi bulmuşlardı. Puslu-Pusucu hesabını ve Wallace’ın internete koymamı çok istediği çizimleri bulmuşlardı. *Beni* bulmuşlardı.

BayanTakımyıldızı hesabına giriş yapmıştım ve gelen kutum o kadar doluydu ki sayfa artık gelen kutusu ikonunun

yanında rakam göstermiyordu. Sadece üç nokta vardı. Giriş yaptıktan yarım dakika sonra ekranımın sağ tarafına mesajlar yağdı. Tanıdığım, tanımadığım insanlardan. Arkadaşlardan ve trol hesaplardan. Başta tek tek geliyorlardı ve sonra, daha çok insan çevrimiçi olduğumu fark ettikçe akın akın gelmeye başladı. O kadar çok sayfa vardı ki gecikmeye düşüyordu. O kadar hızlı geliyorlardı ki okuyacak vaktim yoktu.

Hesaptan çıktım ve tekrar PusluPusucu hesabımdan giriş yaptım.

Burası daha da kötüydü. Gelen kutumun yanında bir üç nokta daha vardı ama mesajları almaya başladığımda okuyacak vaktim oldu. En azından birini.

AZ ÖNCE BAYANTAKIMYILDIZI'NDAN GİRİŞ
YAPTIĞINI GÖRDÜM ORADAN ÇIKIP BURAYA
GİRDİN TESADÜF OLAMAYACAK KADAR HIZLIYDI
GERÇEKTEN SEN MİSİN?

Mesaj penceresinden bir fotoğraf geldi. Bu yılki okul yıllığında bulunan fotoğrafımdı. Mezuniyet makalesine koydukları korkunç yedinci sınıf fotoğrafım bile değildi. Bu kişi yıllık fotoğrafımı nasıl bulmuştu ki?

PusluPusucu hesabından çıkış yapıp tarayıcıyı kapattım; midem kasılıyordu.

Sandalyemi masamdan geriye ittirip başımı tekrar dizlerimin arasına soktum. Önceki gibi başım dönmüyordu ya da nefes almakta güçlük çekmiyordum ama bu daha iyi his-

setmemi sağladı. Alanın daha küçük görünmesini sağlıyor ve bana odadaki tek kişi olduğumu hatırlatıyordu.

Telefonumu alıp oradaki yazışma uygulamasını açtım. Bütün PusluPusucu mesajları hâlâ oradaydı ama en azından telefonun uygulaması onları engelleyip Emmy ve Max'le sohbetime bakabilmemi sağladı.

Hasar kontrolü. Hasar kontrolünü denemişlerdi. Kısa, histerik bir kahkaha attım. İnsan buna nasıl hasar kontrolü uygulayabilirdi ki? Buraya kadardı. Hayranlar kazanmıştı. Ben kaybetmiştim. Eliza Mirk denizlerinin akıntısında yitip gitmişti.

Wallace'la mesajlaşmamı açtım. Burayı son kullandığımızdan beri yeni bir şey yoktu. Ondan bir e-posta da almamıştım. Ya da kısa mesaj. Beni aramamıştı da.

Neden arasındı ki? Ona aylarca yalan söylemiştim. Onu tanıdığım süre boyunca. Tam olarak yalan sayılmadığını, bazı detayları belirtmediğimi söyleyebilirdim ama bu da bir yalandı. Onun yerinde olsam benden nefret ederdim.

Merdivenleri çıkan ayak sesleri duyuldu. Telefonumu ters çevirip bilgisayarın ekranını kapadım ve yatakta Davy'nin yanına kıvrılıp yattım; hareketsizce uzanıp onu bir vücuttan yastık gibi kullanmama izin verdi. Bacaklarım titriyordu. Annem kapıyı hafifçe tıklattı –o olduğunu biliyordum çünkü babam hiçbir zaman hafifçe tıklatmazdı– ve üzerinde çorba, kraker ve zencefilli gazoz olan bir tepsiyle içeri girdi.

“Daha iyi misin?” diye sordu.

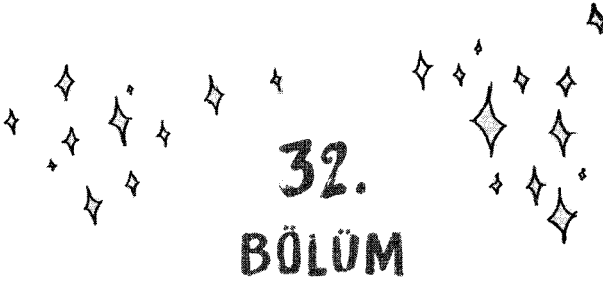
“Biraz.”

Gülümsedi ve bandaja dikkat ederek alnımdaki saçları itti. “İyi. Biraz uyumaya çalış.”

Uyumaya çalışmadım. Odanın karşısında, sessiz ve hareketsiz duran bilgisayarıma baktım ve her şeyi bilen internette kopan fırtınaları merak ettim.

An meselesiydi. Sınıfta Wallace’la tanıştığım o ilk günden beri. Arkadaşlarıyla vakit geçirdiğimden beri. Kendime deneyeceğimi söylediğimden beri.

Bu kadar dipte hava olmadığını unutmuştum.



32. BÖLÜM

İnternetteki dedikodu kazanının hikâyeyi alıp yayması bir gün bile sürmedi. Ertesi sabah *Canavar Deniz* hayran kitlesinin çok dışında kalan insanlar bile kim olduğumu ve nerede yaşadığımı biliyordu. Liseye gittiğimi biliyorlardı. Bir köpeğim ve iki küçük erkek kardeşim olduğunu biliyorlardı. Adresim ve telefon numaramı da öğrenmişler miydi, emin değildim ama öğrenmedilerse bile yakında öğreneceklerdi.

Bu ateşi, kimliğimi bu kadar uzun süre gizli tutmuş olmam körüklemişti. Gizliliğim bir oyun, insanların çözeceği bir bulmaca gibiydi. İnternetteki gizlilik asla sonsuza dek sürmezdi ve hepsi de bunu biliyordu.

BayanTakımyıldızı, sopalarla dövdükleri güzel bir *piñataydı* ve ben de içinden dökülen ödöldüm.

Mesajları okudum. Hepsini. Okumamam gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım ve çizim yapmak ya da kitap okumak ya da *Köpek Günleri*'ni izlemek bile istemiyordum, o yüzden saatler geçmek bilmiyordu. Mesajların çoğu kısıydı. Onların bir şemalarını çıkarabilirdim. Sorularla başlıyor, bazıları söylentiler gerçek mi diye yokluyor, diğerleri bunu açıkça soruyordu. Sonra kimliğimi kabul edip detayları sorguluyorlardı. Bir kız olmama, sonra da bir genç kız olmama takılıyorlardı. Genç olmama takılmalarını en azından biraz anlayabiliyordum ama bir kadın olmama neden şaşırdıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. BayanTakımyıldızı da kadındı. Bu değişmiş değildi ki.

Sonra bir de hayranlar vardı. Bazıları onlara nasıl ilham verdiğimi söylüyordu. Bazıları benzediğimizi ve arkadaş olabileceğimizi düşündüklerini söylüyordu. Bazılarıysa sadece bana teşekkür etmek istiyordu. Kim olduğumu bilmek hoşlarına gitmişti. Gerçek ismini bilmek hoşlarına gitmişti. Artık görünürde olmam hoşlarına gitmişti.

Tabii ki kaba mesajlar da vardı. Çirkin mesajlar. Kesinlikle gerçek bir insandan değil de kimsenin kimseye söylememesi gereken şeyleri söylemeye programlanmış bir bilgisayardan gelmiş gibi görünen mesajlar. Bunların hepsini okudum; patates cipsine benziyorlardı, sağlığınıza için kötüydüler ama paketi bir kez açtığınızda duramıyordunuz. Tek istikameti aşağı olan bir hız treniydi bu. Sonlara doğru bir fareyi tıklatan, sızlayan gözlerle sözcükleri okuyan, içi boş bir kabuktan ibaretmişim gibi hissediyordum.

“Eliza?” Kapı açıldı. Koyu renk saçlı bir baş içeri uzandı. “Annem akşam yemeğinin hazır olduğunu söylememi istedi. Yukarı seslendim ama duymayacağını söyledi.”

“Evet,” dedim, başımı bilgisayardan çevirmeden.

“Neye bakıyorsun?” Arkamdan ağır ayak sesleri bana doğru geldi. Havayı duş almamış oğlan çocuğu kokusu kapladı. Sully, hızlı, küçük pisliğin tekiydi; *Canavar Deniz* sayfalarını ve diğer pencerelerde açtığım çok sayıdaki haberi kapatamadan eli fareye uzandı ve benim yerime hepsini o kapadı.

“O saçmalıklara bakma.” Sesi gerçekten kızgın çıkıyordu. “İnsanlar çok aptal ve o şeyleri okumana gerek yok. Haydi gel, yemek hazır.”

Çok geçti ama o bunu bilmiyordu. Çoktan hepsini okumuştum ve akın akın gelen yenilerini okuyordum. Hem BayanTakımyıldızı hem de PusluPusucu hesabından. Haberlerdeki yorumları okuyordum. *Canavar Deniz* forumlarındaki beyintakımı mesaj dizinlerini. İyisi, kötüsü, çirkinliği.

Ayağa kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye Sully’nin peşinden aşağı indim.

Hasta olduğumu söyleyip ertesi gün de okulu ekim. Cuma günüydü. Bilgisayar çoktan *Canavar Deniz* sayfalarını yayınlamak üzere kurulmuştu. Sayfaları yüklemek için siteye dönmek bir yana, klavyeme dokunmakta bile güçlük çekiyordum. Çizim ekranımın yanına da yaklaşmıyordum. Ya da kâğıt ve kurşunkaleme. Çizim yapmayı düşünemiyordum bile.

Canavar Deniz’i düşünemiyordum bile.

Bir karga kanadı, bir denizsürüngeni yüzgeci, uzun bir eşarp, bir kılıç, büyük bir su kütlesi, saatler, gezegenler, yıldızlar. Midemi bulandırıyorlardı. Sayfaları ve panelleri kurgulamak hiç ilgimi çekmiyordu. Hele de hepsini karakterlerle ilişkilendirmek. Sonu bu kadar yakınken hikâye ellerimin arasından kayarak uçup gitmişti.

Yapamıyordum. Devam etmemi sağlayan güç her neyse yok olup gitmişti.

Duvarlardaki *Canavar Deniz* posterlerini söküp attım. Kısa grafik romanları yatağımın altına sokuşturdum. Bütün hayran resimleri, bana gönderilen her şey, bütün minik bez oyuncaklar, yapıştırıcılar ve özellikle de Kite Waters'ın kostümü kaldırıldı. Eksik gözleriyle Bay Mükemmelvücut bile. Çöp kovasına sığan her şey kaldırıldı.

Annem daha sonra bana bakmaya geldiğinde yine Davy'ye sarılmış, yatağında uzanıyordum; boş duvarları ve taşan çöplüğü gördü, iyi olup olmadığını sordu. Yalan söyledim. Gitti.

O akşamüzeri *Westcliff Star*'dan bir muhabir eve telefon edip benimle röportaj yapabilir mi diye sordu. Telefona cevap veren Sully ona siktirip gitmesini söyledi.

Babam gönülsüzce onu azarladı. Bu ilk seferiydi. Daha fazla telefon gelince -kimse bana kimin aradığını söylemiyordu- babam azarlamayı bırakıp arayanlara numaramızı silmelerini söylemeye başladı.

Annemle babam etrafımda elektrik yüklüymüşüm gibi dolanıyordu. Az konuşuyorlardı. Sargımın altındaki dikişleri kontrol etmek istedikleri zamanlar dışında mesafelerini ko-

ruyorlardı. Üzüldüklerini düşünüyordum ama ne yaptıklarını tam olarak anladıklarını sanmıyordum.

O akşam Church ile Sully odama gelip -tesadüfen, tam *Canavar Deniz* sayfalarının yayınlanması gereken anda- *Köpek Günleri*'nin tekrarını izlemek için yatakta iki yanıma oturdular. En azından bunu yeniden yapmaya başlayabilmişim. Sürekli uyuşuk halde bir beyin, kulağa hiç de o kadar kötü gelmiyordu. Sully ile Church ikram olarak Church'ün kafası büyüklüğünde bir kâse dolusu haşlanmış yumurta getirdiler. Yumurtaları yedik. Aptal karakterlerle alay ettiler. Ben de karakterlerin aptal olduğu konusunda onlara katıldım.

"Wallace'la konuştun mu?" diye sordu Church, üçüncü bölüm bittiğinde.

"Hayır," deyip bir yumurtanın kabuğunu soydum.

"Bugün okulda kız kardeşini gördük," dedi Sully. "Ee, Lucy'yi."

"Peki."

Kabuğu, ayrıca getirdikleri boş tabağa bıraktım ve sertleşmiş sarı kısmı dişimle kesmemeye çalışarak dikkatle yumurtayı ısırdım.

"Ne dedi peki?" diye sordum.

"Wallace'ın çok üzgün olduğunu söyledi."

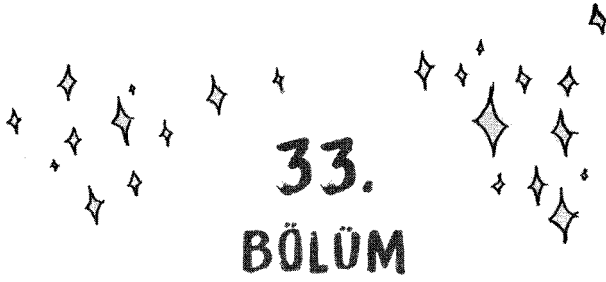
"Ve seni onunla konuşmaya ikna etmeye çalışmamızın iyi olacağını," diye ekledi Church.

Onu mutlu etmenin benim görevim olmadığını söylemek istedim ama ona Bayan Grier'in sınıfında araya sıkıştırdığımdan daha iyi bir özür borçluydum. Yine de ne zaman ona mesaj göndermeyi düşünsem -sadece mesaj göndermeyi,

bu iki kelimeyi- aklımda beni görmezden geldiğini, yüzüme tükürdüğünü, onun için çizdiğim tüm resimleri alıp yaktığını canlandırıyordum.

“Bunu düşüneceğim,” dedim.

Düşünecektim de. Kendimi pazartesi okula gitmeye zorlayabilirsem.



33. BÖLÜM

Pazartesi okula gitmedim. En yakın marketin otoparkına girip arabayı en arka tarafa park ettim ve arka koltuğa geçip araba fazla havasızlaşıp pencereleri açmak zorunda kalana kadar biraz kestirdim. Okulun dağıldığı saatte eve döndüm. Ertesi gün de aynı şeyi yaptım.

Eve gittiğimde annem, “Bugün okuldan aradılar. Üst üste iki gün mazeretsiz devamsızlık yaptığını söylediler,” dedi.

Merdivenlerin alt basamağında tereddüt ettim. “Ah. Evet. Sadece... okula gittim ve iyi hissetmedim.”

“Biraz daha izne ihtiyacın varsa senin için alabilirim.” Elindeki eski koşu şortunu kıvırdı. Salonda, Goodwill’e gidecek bir koli spor kıyafetin arkasında duruyordu.

“Olur,” dedim ve merdivenleri çıkmaya başladım.

“Eliza, bekle.” Peşimden geldi. “Okulu arayıp hasta olduğunu söylersem Dr. Harris’in önerdiği terapistle gider misin? Yarın değil ama belki haftaya? Biz zaten onunla konuştuk ve senin için bir boşluğu olacağını söyledi.”

“Neden?” diye sorsam da sözcük anlamsız geldi.

“Çünkü kendin gibi davranmıyorsun ve babanla ben enişeleniyoruz.”

“Pek gitmek istemiyorum.”

“Lütfen, gider misin? Bizim için?”

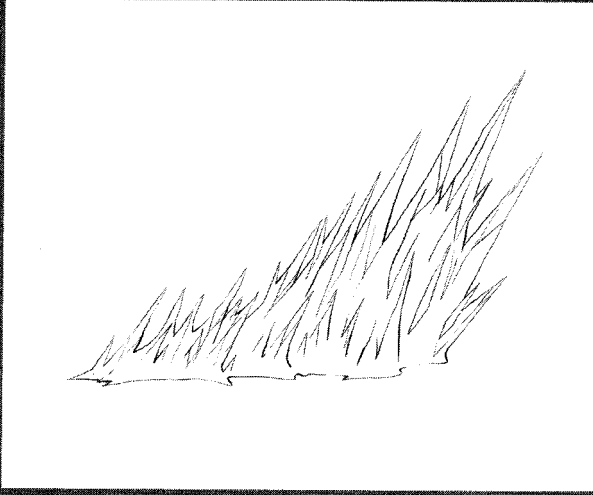
Omuz silktim. Bu onun için yeterli bir cevap olmalıydı çünkü yukarı çıkmama izin verdi.

Okula gitmediğim, neden kendime ait bir şey yaratmaya kalkıştığımı bile hatırlamayana kadar yatakta uzanıp *Köpek Günleri* izleyerek geçirdiğim bir haftadan sonra her şey berbattı. Midem, başım, sırtım. Boynum ağrıyordu. Saçlarım yağlıydı. Kalkıp duş almamı sağlayan tek şey buydu: Kafatasımdan sızan yağı hissedebildiğim o an. Pislik içinde olmaktan çok sıkılmışıtm. Bedenimi bütün gün yanımda sürüklemem gereken bir şeymiş gibi hissetmekten çok sıkılmışıtm. Duştan sonra yeniden yatağıma yığıldım. Çıplak duvarlar yüzünden odam bir hücreymiş gibi geliyordu ama duvarları başka bir şeyle süsleyecek enerjim yoktu.

Bu haftanın sonunda yayınlanacak *Canavar Deniz* sayfaları olmayacaktı. Hayranların son sayfaları nasıl bulduğunu öğrenmek için internete girmedim. İsteğim kaybolmuştu.

Çizme isteğim, konuşma isteğim, herhangi bir şey yapma isteğim. Kalbimde *Canavar Deniz*'in olduğu yerde artık hiçbir şey yoktu.

Belki de bu normaldi. En çok önemsedığın şeyler, ardında en büyük boşluğu bırakan şeylerdi.



General White'in, Amity'nin tam olarak adını koyamadığı, Orcus'a hiç uymayan belirgin bir tarafı vardı. Oadaki her şey çok keskindi; metal parçaları kaynayıp, Orcus birlik üniforması giymiş bir adam şeklini almış gibi.

"Faust'u öldürürsen," dedi, "bir kahraman olarak görüleceksin. Hatta belki bir efsane. Düşmanlarımızın saldırılarına son vermeyecek ama eşitlik getirecek ve bu, geçirdiğimiz onyıllar boyunca umduğumuzdan daha büyük bir avantaj."

"Eşitlik getirecek..." dedi Faren, mesafeli ses tonu yitip giderek. "Amity, Faust'u öldürürse ama kendisi hâlâ hayattaysa bu size ciddi bir avantaj sağlamaz mı? Şimdi karşı tarafın sahip olduğu kadar?"

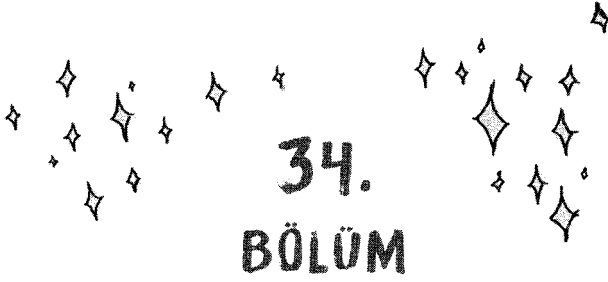
"Korkarım anlamıyorum," dedi White.

"Sonrasında ne olacak?" Faren gözlerini White'a dikti. "Amity, Faust'u yendikten sonra ne olacak? Gözcü'yü onun içinden çıkarmayacağınızı tahmin ediyorum. Amity hâlâ burada olacak ve hâlâ masumları kurtarmak zorunda olduğunu hissedecek. O zaman onu hangi düşmanların peşinden göndereceksiniz? Risht'lilerin mi? Me-

leklerin mi? Bahsettiğiniz düşmanlar onlar, değil mi? Kurmalı şehrin kralları ve Orcus'un iblisleri?"

Orcus derken sesi yükseldi. Amity'nin tüyleri diken diken oldu; Orcus'un melekleriyle çarpışmak zorunda kalabileceği hiç aklına gelmemişti. White da hiç istifini bozmadan Faren'in dik bakışlarına karşılık verdi. "Kimse daha fazla düşman hakkında bir şey söylemedi, Bay Nox."

"Nox-ey," diye düzeltti Faren, soğuk bir şekilde. Asla Gece Adası'na özgü saygılı bir hitabet talep etmemişti –bunu istememiş bile– ve generale karşı tutumundan daha çok asıl bu Amity'nin duraksamasına sebep oldu. Başarısız Colaarin aksanı tamamen uçup gitmişti. "Faust ortadan kalktıktan sonra dönüp burada huzur içinde yaşamasına izin vereceğinize hiç inanmıyorum. Halkınız geçen yılın yarısını onu bir silaha dönüştürerek geçirdi ve ondan önce de yıllarca onu incelediler. Ne yapabildiğini biliyorsunuz. Onu Faust'un onun sorumluluğu olduğuna ikna ettiniz; bu iş nerede bitecek?"



34. BÖLÜM

“Bu çok aptalca.”

Sully kollarını kavuşturmuş, yatak odamın kapısında duruyordu. Ben de yatakta uzanmış, gözümü kırpmadan televizyonuma bakıyordum.

“Hayır, değil,” dedim. “Bu benim en sevdiğim bölüm.”

“*Köpek Günleri*’nden bahsetmiyorum.”

Başımı çevirip ona baktım.

“Burada böylece uzanıp annemle babama tam olarak ne yaptıklarını söylememenden bahsediyorum.”

“Ne yaptıklarını biliyorlar.”

Sully gözlerini devirdi. “Palavra. Bildiklerini sanıyorlar ama bilmiyorlar çünkü onlara söylemiyorsun.”

Televizyona döndüm. “Önemi yok. Olan oldu.”

İnledi. “Sen söylemezsen ben söylerim.” Hışımla çıkıp gitti. Onu duymazdan geldim, ta ki annemle babamın aşağıdaki çalışma odalarının kapısı çat diye açılıp Sully’nin dizüstü bilgisayarlarını kullanabilir mi diye bağırdığını duyana kadar.

Yataktan fırlayıp aceleyle aşağı indim. Church ile Sully’nin ev ödevleri mutfak masasına yayılmıştı ama ikisi de mutfak adasında annemle babamın karşısına oturmuş, bilgisayarda bir şey açıyorlardı.

Beyintakımı’nın sitesindeki gönderiyi. Önceleri her gün baktığım şeyi.

“Nedir bu?” diye sordu annem, spor dergisini bir kenara bırakarak. Ne o ne de babam içeri girdiğimi fark etti.

“*Canavar Deniz*’i meşhur eden gönderi bu,” dedi Sully. “Bu internet sitesi, beyintakımı, insanların bir şeyler paylaştığı bir yer. Burada bir sürü insan var ve bir gönderinin böyle bir forumun tepesine yerleşmesi ve orada *Canavar Deniz* kadar uzun süre kalması *çok* zor bir şey.”

“Ayrıca hakkındaki onca yoruma bakın. Ve beğenilere,” dedi Church. “Bunlar hep gerçek insanlar ve çoğu da *Canavar Deniz*’i okuyan ve seven insanlar.”

“Ama onlar *gerçekten Canavar Deniz*’i okuyan insanların yalnızca bir kısmı.” Sully tekrar bilgisayarı çevirip yeni bir internet sitesini açtıktan sonra tekrar annemle babama çevirdi. *Canavar Deniz* forumlarını açmıştı. “Burası hayranların toplandığı internet sitesi. İki yıl önce Eliza’nın internet sitesine bakmayı bırakmasaydınız bunu görürdünüz. Gönderilerdeki sayılara bakın. Sadece şu an çevrimiçi olan insanlara bakın.”

Annemle babam forumlarda gezinip kullanıcı adlarını, gönderi başlıklarını, yorum sayılarını okurken bekledi. Ka-

pıdan babamın alnının kırıştığını ve annemin elini ağzına kapadığını görebiliyordum. Ellerimi sweatshirt'ümün kolları içinde yumruk yapıp ağzımı sımsıkı kapadım.

“Bu insanlardan milyonlarcası var,” dedi Sully. “Şu an burada çevrimiçi olanlardan çok daha fazlası. Eliza'nın her hafta yayınladığı çizgi roman sayfalarını okuyorlar. Bunun için para ödüyorlar. Bundan ne kadar para kazandığını biliyor musunuz? Bilgisayarda banka hesabını açık bırakıyor ve biz gördük. İnanılmaz.”

“Gerçekten inanılmaz,” dedi Church.

“Onu üniversite bursları gibi şeyler için sıkıştırıp duruyorsunuz ama buna ihtiyacı yok. Bunu fark etmiş miydiniz yoksa onu tek başına muhasebeciye gönderdikten sonra ilgilenmeyi bıraktınız mı?”

“Ama bu... sadece bir hobi,” dedi annem.

“Hayır, değil.” Sully ellerini tezgâhın üzerine, bilgisayarın iki yanına koydu. “Anlamanız için size daha ne gösterebilirim, bilmiyorum. Bu önemli bir şey. Eliza meşhur. Bir film yıldızı gibi meşhur değil ama *bir sürü* insan onun kim olduğunu bilmek istiyordu. Ve şimdi sayenizde biliyorlar.”

“Bu insanların hiçbiri kim olduğunu bilmiyor muydu?” dedi babam usulca.

“Hayır, tabii ki bilmiyorlardı,” dedi Church. “Neden hiçbir zaman kimseye söylemek istemediğini sanıyordunuz ki?”

“Eliza her zaman ketum biri olmuştur. Üzerine ilgi çekmek istemediğini düşündük.”

“İstememişti zaten,” diye tersledi Sully, “ama sebebi... ah, anlamıyorsunuz! Bize her zaman dikkatli olmamızı ve iyi seçimler yapmamızı söylüyorsunuz ama sonra kalkıp böyle bir

şey yapıyorsunuz.” Church’ün elinden bir şey aldı: *Westcliff Star*’ın mezuniyet baskısı. “Bu iyi bir seçim değildi. Çok kötü bir seçimdi. Onu milyonlarca insanın karşısına çıkardınız ve bu insanların hepsi iyi insanlar değil. Bir daha asla o güvenliğe sahip olamayacak. Ama bunun en...”

“En sinir bozucu tarafı,” dedi Church.

“En sinir bozucu tarafı ne, biliyor musunuz?” Sully *Westcliff Star*’ı, bilgisayarı ve herkesi kapsayacak şekilde kollarını açtı. “Yarım dakika ayırıp *Canavar Deniz*’i Google’da aratsaydınız bunu önleyebilirdik. Hayatlarımızın diğer bütün alanlarını bilmek istiyorsunuz ama bunu hiç gerçekten önemsemediniz.”

Bir adım geri çekildim ve ayağımın altında döşeme tah-tası gıcırdadı. Dördü birden bana döndü. Annem ağlıyordu. Babamın yüzü solmuştu.

“Neden bize hiç söylemedin?” dedi annem. “Hâlâ küçük bir şey olduğunu sanıyorduk. Banka hesabında hiç o kadar çok para olmuyordu... vergiler...”

“Muhasebeciye vergilerimin beni ilgilendirdiğini söylediniz ve bununla benim başa çıkmamı istediniz.” Sesim titredi.

Babam sertçe yutkundu. “Bilseydik *Westcliff Star*’da söylediklerimizi asla söylemezdik. Bunu eğlencesine yaptığını sanıyorduk. Sana seninle gurur duyduğumuzu göstermek istedik. Ve *Star*... *Star* çok küçük bir gazete, onu kim okuyacaktı ki? Sadece bizim içindi. Sadece bizim için.”

Yine omuz silktim. Bir şeyler söylememi beklediler ama ne demem gerekiyordu ki? Kızmam mı gerekiyordu? Affetmem mi gerekiyordu? Annemle babam daha önce hiç böyle özür dilememişti. Hiç bu kadar büyük bir hata yapmamışlardı. Bir yanım bunu asla yapmayacaklarını sanıyordu.

Annem gerçekten ağlamaya başladı. Ayağa kalkıp diğer kapıdan koridora, oradan ofislerine gitti. Church de onu takip etti.

Sonra tekrar yukarı kaçtım. Televizyonda *Köpek Günleri* sessiz bir şekilde oynarken yatağıma kıvrıldığım sırada kendimi tuhaf şekilde ayık hissettim. Sanki her şey normalden daha belirgin detaylara sahipti. Ama başım dönmüyordu.

On dakika sonra Sully kapıyı tıklatıp başını içeri uzattı. “İyi misin?”

“*Canavar Deniz*’le ilgili bu kadar çok şey bildiğini bilmiyordum,” dedim.

Omuz silkti. “Sürekli yaptığın şeyin ne olduğunu bilmek istedik. Sen bizim ablamızsın, değil mi? Ama sanki... başka bir dünyadasın. Tuhaf.” Yine omuz silkti. “Çizgi romanı okuyoruz. Ben ve Church. Bütün arkadaşlarımız da okuyor ama kim olduğunu onlara hiç söylemedik çünkü böyle bir şey olabileceğini tahmin ediyorduk. Bu gerçekten harika. Böyle olması değil ama bütün bunları yapmış olman. Annemle babamın sana davranış şeklinden bunun ne kadar önemli olduğunu anlamadıklarını tahmin ettim.”

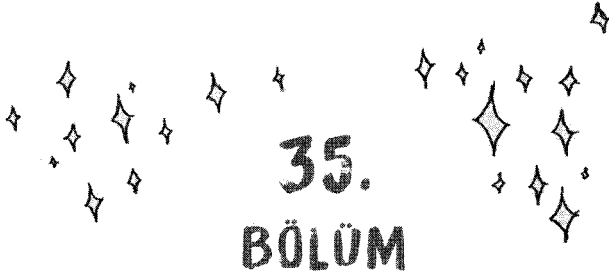
“Ah.” Bense bunca zamandır benden nefret ettiklerini sanıyordum. “Ben... teşekkürler. Muhtemelen onlara söylemezdim.”

Sully gözlerini devirdi. “Annemle babam bunu anlayamayacak kadar yaşlı. Gençliklerinde cep telefonları bile yoktu. Belki Google’da aratsalar da bir yararı olmazdı.” Burnunu ovaladı. “Her neyse, nasıl desem, biriyle konuşmak istersen beni ve Church’ü nerede bulacağını biliyorsun.”

“Bu... çok güzel olur aslında.” Sesim alçaktı ama Sully’nin yüzü ışıldadı. Bir an tereddüt ettikten sonra odaya girip kapıyı ardından kapadı ve yatağımın öbür ucunda bağdaş kurarak oturdu.

“Teşekkürler,” dedim.

Hatırladığım kadarıyla Sully bana ilk kez gülümsedi.



35. BÖLÜM

Salı sabahı çok erken saatte bizimkiler ve Sully ile Church derin uykudayken arabama binip Wellhouse Virajı'na gittim.

Sabahları bu kadar erken saatte yollarda kimse olmuyordu, o yüzden yoldaki omuza park edip köprüyü boydan boya yürüdüm ve kara nehrin yanındaki geniş yeşillığe inen yokuşa baktım. Ay dünyayı aydınlatıyordu. Tepenin zirvesinde haç, süslemeler ve oyuncaklar duruyordu. Virajdan aşağı uçan insanlar için konmuş, bazıları taze bazıları solmakta olan çiçekler. Acaba bunlara ihtiyaç duyulmayan bir gün, virajın artık bir viraj değil yalnızca bir tepe olduğu bir gün gelecek mi diye merak ettim.

Wallace e-postasında buraya bir daha gelmediğini söylemişti. Şüphesiz bütün bu hatıratlar içinde Vee de Wallace'ın babası için bir şey bırakmış olmalıydı ama Wallace bunu hiç yapmamıştı.

Üzerimde pijamalarım ve araba anahtarımın başka bir şeyim yoktu. Etrafa bakındım. Yakınlarda, yolun kenarında pürüzsüz bir taş vardı. Taşı alıp pijamamın koluyla biraz parlattım ve yağmurdan sırlıklam olmuş oyuncak ayının kolunun altındaki boş beyzbol kartı kutusunun üstüne yerleştirdim.

“Sana borcum olsun,” dedim. “Daha sonra daha iyi bir şey getiririm.”

Wellhouse Virajı’nın etrafı ağaçlıktı, o yüzden zaten sessiz sakin bir yerdi ama nehir de yakınlardaki tüm yolların gürültüsünü engelliyordu. Çiçekler ile oyuncakların yanma oturdum ve dikkatle yokuştan aşağı kaydım. Tekrar yukarı nasıl çıkacağımı daha sonra bulacaktım. En aşağıda geniş, çimenlik bir açıklık vardı. O yoldan kaç araba uçmuştu? Neden henüz kimse virajı düzeltmemiş ya da daha güvenli hale getirmemişti? Yeni hikâyelerini kaybedeceklerinden mi korkuyorlardı? Sonsuza dek buradaki zemine gömülü araba parçaları olmazsa gelecek daha az ilginç mi olacaktı?

Serin çimlere inip gökyüzüne baktım. Yıldızlar karanlığı delip geçiyordu. Bildiğim tüm Gece Adası takımyıldızları içinde gerçek olduğunu hatırladıklarım yalnızca Büyükayı ile Küçükayı’ydı. Ah, bir de elbette Köpek Yıldızı, yazın boğucu sıcaklarının müjdecisi, Sirius’un önderliğindeki Büyük Köpek. *Köpek Günleri*’nde o kadar çok bahsi geçmişti ki artık başlığına en çok gönderme yapılan espri haline gelmişti. Ama Sirius şimdi gökyüzünde bile değildi.

Dört yaşındaki Eliza olsa büyük hayal kırıklığına uğrardı.

Dört yaşındaki Eliza olsa pek çok sebepten büyük hayal kırıklığına uğrardı. Saklandığım için, lisenin çoğunu öğle yemeğinde birlikte oturacak biri olmadan geçirdiğim için, buraya

saplanıp kalmama izin verdiğim için. Dört yaşındaki Eliza en azından denemişti. Bir şeylerde başarılı olmak istiyordu. Bir şeyleri canı istediği için yapıyordu, insanlar onu zorladığı için değil. Onun efendisi yoktu. Zaten dört yaşındaki hiçbir çocuğun bir efendisi olduğunu sanmıyordum.

Ama artık dört yaşında değildim. O kız olamazdım. Dört yaşındaki halime dönemezdim, BayanTakımyıldızı olamazdım, Wallace'ın kız arkadaşı bile olamazdım. Şu anda yalnızca *Eliza Mirk*, bir insan olabilirdim.

Parmaklarımı çimlere geçirdim. Tepemden bir yarasa uçtu; yıldızlar bir an göz kırptı.

Wallace'ın babası burada ölmüştü. Bir arabanın ölümcül bir kazaya doğru yalpalayarak ilerlemesi için fazla sakın görünüyordu. Wellhouse Viraji'nın olay sırasında da sessiz sakın olduğuna emindim. İnsanları Wellhouse Viraji öldürmüyordu; kötü hava koşulları, kötü kararlar ve talihsiz kazalar öldürüyordu. Wellhouse Viraji insanların burada öldüğünü ilan etmiyordu; bunu *Westcliff Star* yapıyordu. Çünkü Wellhouse Viraji, bu küçük açıklık doğaydı ve doğa umursamıyordu. Doğa kendimizi içine fırlatıp birkaç kemiğimizi kırmamızı umursamıyordu. Kendimizi yerin dibine batacak ve tekrar yukarı çıkamayacak kadar ağır hissetmemiz umursamıyordu.

Doğa kim olduğumu umursamıyordu; internette ya da hayatta. Ve bir süre burada uzanmaya ihtiyacım olup olmadığımı da umursamıyordu.

36. BÖLÜM

Kaferyadaki talihsiz hadiseden iki hafta sonra çarşamba günü odamda yere uzanmış, ıslak saçlarımı halıyı ıslatmaya bırakmış, tavana bakıyordum ki kapı çaldı.

Babamın koridorda ilerleyen ayak seslerini dinledim. Kasesından ayrılan kapının çıkardığı yumuşak gıcırtıyı. Babamın boğuk sesinin merhaba deyişini, sonra anlayamadığım başka şeyler söylediğini duydum.

Sonra yukarı çıkan ayak seslerini. Babamın ayak seslerini. Kalbim çarpmaya başladı. Neden yukarı çıkıyordu ki? Şu anda yukarıda bir tek ben vardım.

Kapım çalındı.

“Yumurta? Wallace geldi.”

Wallace gelmişti.

Wallace neden gelmişti ki?

“Onunla konuşmak istemiyorum.” Cevap ani ve güçlü gelmişti. İçimde en ufak bir şüphe yoktu. Wallace’la konuşamazdım. Onu göremezdim.

“Emin misin?” Babam hâlâ kapıyı açmamıştı.

“Evet.”

“Peki öyleyse.” Tekrar aşağı inip ön kapıya gitti. Boğuk sesi kulağa üzgün gelen bir şeyler söyledi. Cevabı duymadım ama Wallace duyulamayacak kadar alçak sesli konuşuyor olabilirdi.

Kapı kapandı.

Aceleyle pencereme gittim. Pencere ön bahçe ile Wallace’ın arabasının durduğu garaj yoluna bakıyordu.

Wallace ön patikadan yürüyordu. Yukarıdan bakınca koyu renk saçlı bir baş ile bir Colts üniformasından ibaret görünüyordu. Alnımı sinekliğe dayadım. Burada olduğumu nasıl hissedemezdi ki? Benden nefret etmemesini ne kadar çok istediğimi, ne kadar üzgün olduğumu nasıl hissedemezdi? Bir daha asla *Canavar Deniz*’e bakmamak umurumda değildi ama Wallace’ı bir daha görememek umurumdaydı. Şu anda, fazlasıyla umurumdaydı.

Anahtarlarıyla oynadı, sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Garaj yolunun sonuna yürüdü ve dönüp eve baktı.

Beni anında buldu. Nefesim kesilerek pencereden çekildim. Tabii ki burada olduğumu biliyordu; burada olduğumu bilmesee olmazdı. Tekrar pencere denizliğinden dışarı göz attım. Bir ileri bir geri yürüyordu. Ne zaman önümden geçse başını kaldırıp pencereme bakıyordu. Bir kere geçti, iki kere geçti, üç kere geçti.

Kendini hazırlıyordu.

Kendini mi hazırlıyordu? Ne için kendini hazırlamaya ihtiyaç duyuyordu ki? Kapıya mı dayanacaktı?

Nihayet durdu ve cebinden telefonunu çıkardı. Bir şeyler yazdı. Tekrar pencereme baktı.

Masamda toz toplayan telefonumu aldım. Açtığımda mesaj üstüne mesaj geldi ama en üstte Wallace'ın mesajı vardı.

Konuşmamız gerek.

Cevap vermemi beklemeden yeniden yazmaya başladı.

Gerçekten konuşmamız gerek ve evinin önündeyken mesajlaşmak istemiyorum.

Ve tekrar:

Beni bugün içeri almazsan yarın yine geleceğim.

Midem kasıldı. Bana bağırabilmek için içeri girmek istiyordu. Bana ne kadar yanıldığımı, ona ne kadar kötü, ne kadar korkunç davrandığımı söyleyebilmek için. Belki sonra ben de ona bunu bildiğimi, sanki birileri iliklerime kadar suçluluk pompalamış gibi hissettiğimi haykırabilirdim.

Bir an kollarımı bacaklarıma sarıp alnımı dizlerime yaslayarak oturdum. Sonra zorla yerden kalkıp odamdan çıktım ve yüksek basamakları teker teker indim. Ön kapıyı sertçe açtım ve hızla tekrar yukarı, odama çıkıp –o kapıyı da açık bırakarak– yatağıma kıvrıldım; sırtımı köşeye yaslayıp yastığımı bir kalkan gibi kollarımın arasına sıkıştırdım.

Ön kapı çıt diye kapandı. Yastığı bıraktım. Odanın karşısına fırlattım.

Ağır adımlar merdivenleri çıktı. Ayağa kalkıp sırtımı pencereye verdim. Gözlerimi kapayıp telefonumu karnıma bastırdım, ta ki bakışlarını üzerimde hissedip başımı kaldırdığımda onu kapı eşiğinde bulana kadar.

Öfkeliydi. Çok öfkeliydi. Yüzünü daha önce hiç böyle görmemiştim; Tim'in ona iyi para kazandırmadığı sürece yazı yazamayacağını söylemesine sinirlendiğinde bile. Bu öfkeden de öteydi; öfke, ihanet ve şaşkınlık birbirine karışmıştı.

“Nasıl olur da...” Çenesi kasıldı. Tavana baktı. “Nasıl olur da bana...” Dişlerini birbirine bastırdı. “Nasıl olur da bana söylemezsin...” Sesi fısıltıya dönüştü. İnledi ve yumruklarını sıktı. Gözlerine yaşlar doldu. Çok öfkeliydi.

Tekrar telefonunu çıkardı, kızgın bir boğa gibi burnundan sertçe nefesini verdi. Ekranımı görebilmek için gözlerimi sildim. Mesajları art arda geliyordu.

Bana nasıl söylemezsin? Bunca zaman?

Benimle oyun mu oynuyordun?

Deneme tahtası gibi bir şey miydim senin için?

Canın mı sıkılıyordu?

Sana yazılarımı okuttum! Her şeyi okuttum sana!

Seni evime götürdüm!

Ailemle tanıştın!

Kim olduğunu bana nasıl söylemezsin?

Söylemek mi istemedin?

Söylemeyi aklından bile geçirdin mi hiç?

Yaşlar o kadar yoğundu ki önümü göremiyordum. Wallace bir adım atıp odaya girdi. Başparmaklarımı telefonun ekranında gezdirdim ama onları hareket ettiremiyordum. Zaten fazla yüksek sesle burnumu çekiyordum. Hıçkırık tutmuştu. Hüngür hüngür ağlarken hıçkırıyordum.

Gerçekten yüzümü saklamak istediğimde bir elimle telefonumu sarıp diğer elimi sweatshirt'ümün içinde yumruk yaptım. Kendimi ondan saklayamazdım; şimdi olmazdı. Ne

kadar üzgün olduğumu anlaması için ona söyleyebileceğim şeyler vardı ve bu yalnızca daha çok ağlamak istememe sebep oldu.

Ağırlığı yatağımı gıcırdattı. Ona bakmayı başardığımda dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerine yaslamış, otuyordu. O görmüyorken telefonumu tekrar çıkarabildim.

Hayır, yazdım. Seninle oynamıyordum.

Başta sana söylemek istemedim.

Telefonumu indirip, “Sonra *Canavar Deniz*’in senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm ve sana söyleyemedim,” dedim.

Geçmek bilmeyen birkaç dakika boyunca sessizce oturduk, ta ki Wallace usulca, “Aslında böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Öyle olduğunu umuyordum,” diyene kadar.

Başımı kaldırdım.

“*Onun yerinde olsaydım ne yapardım?*” diye düşündüm. Herhalde sana söyledim ama kim bilir? Belki de söylemezdim. Belki aynı şeyi yapardım.”

Ellerini saçlarının içinden geçirince saçları diken diken havaya kalktı.

“Anlamıyorum. Nasıl o olabilirsin? Bunu nasıl fark etmedim?”

Cevap vermemi istiyormuş gibi duraksadı ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, o yüzden sesimi çıkarmadım.

Tekrar başını kaldırıp baktı. Bakışları masamda, bilgisayarımda, daha önce orada olmayan çizim ekranımda gezindi. Sonra boş duvarlarımda.

“Odana ne oldu?” diye sordu.

“Artık ona bakamaz oldum,” dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı.

“Peki okul?”

Ona açıkladım. Anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama dinledi.

“Okula dönmek istemiyorum,” dedim. “Yine aynı şeyin olacağını biliyorum. Yalnızken bile yalnız hissetmiyorum çünkü internetteki insanlar beni izliyormuş gibi geliyor. Okulda durum daha kötü çünkü onları *görebiliyorum*.”

“Senden nefret etmiyorlar,” dedi. “Aslında çoğu hayranların. Ya da bir nevi meşhur biri olmanı harika bulan insanlar.”

“Fark etmiyor. Bütün mesajları okudum. Aynı anda hepsini içimde tutamıyormuşum gibi. İyisini de kötüsünü de.”

“Forumlara girdin mi?”

“Geçen haftadan beri girmedim. Artık bilgisayarımın yanma bile yaklaşmak istemiyorum.”

“Evet,” dedi. “Ben de istemezdim.”

Demek ki doğrudu. Ben yorumlara bakmayı bıraktığımdan beri durum çok kötüydü. Büyük haberler internette kendi kendine sönme eğilimindeydi; birkaç gün boyunca herkes ayaklanırdı ve sonra bir sonraki olaya geçilirdi. O yüzden BayanTakımyıldızı’nın ortaya çıkışı, üzerinden bir hafta geçtikten sonra hâlâ haber sayılıyorsa bu işin peşini bırakmayacaklar demekti.

“Haftaya sayfalar yayınlanmadığında ne yapacaklar sence?” diye sordum. “Ya da sonraki hafta?”

“Sayfa yayınlamayacak mısın?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Hazırda birkaç sayfam var ama geçen haftadan beri çizim yapmadım. Öncesinden beri. Artık istemiyorum. Kalem tutmak bile istemiyorum.”

“Bir noktada yayınlayacak mısın peki?”

“Olabilir. Bilmiyorum.”

Bir an soluğu aksadı. Önce bana sonra ellerine, sonra tekrar bana baktı. Durgunluğunda bir şey vardı. Bir gerginlik, bir belirsizlik. “Sana bir şey söylemem gerek.” Sesi her zaman-
kinden yüksekti; sözcükleri ağzından zorla çıkarıyormuş gibi. “Bu olaydan bir gün önce, mezuniyet baskısı yayımlanmadan bir gün önce, bir yayıncıdan bir e-posta aldım. *Canavar Deniz* metnini bulmuşlar. Çizgi roman bu kadar büyük ilgi gördüğü için heyecanlılar ve onu roman olarak basan yayınevi olmak istiyorlar.”

“Seninkini mi yayımlamak istiyorlar?”

Başıyla onayladı. Giysimin koluyla gözlerimi sildim. “Bu harika. *Muhteşem*. Bir kitap anlaşması.”

“Ama yayımlamak için izne ihtiyaçları olacağını söylediler. Yaratıcısının iznine.”

“Tabii,” dedim, sözcükleri dile getirmek için kendimi zorlayarak. Bütün bu zırvalıktan sonra onun için en azından bunu yapabilirdim. “Tabii ki izin veriyorum. Her zaman. Ne-reyi imzalayacağımı göster, yeter.”

Ama mutlu görünmüyordu. Bana çok önemli bir noktayı kaçırmışım gibi bakıyordu. “Nasıl sona erdiğini öğrenene dek kitabı istemiyorlar.”

“O zaman bir son yaz,” dedim.

“*Benim* yazdığım sonu istemiyorlar, Eliza. *Seninkini* istiyorlar. Seninki olmadıkça doğru olmaz.”

“Sana nasıl sona erdiğini anlatabilirim ve sen de...”

“Senin. Yazdığın. Sonu. İstiyorlar.”

“Çizgi roman bitmezse kitabı kabul etmeyecekler mi?”

Bana öylece bakmaya devam etti. İçim buz kesti. “Bu çok saçma,” dedim. “Hâlâ iyi bir hikâye bu... insanlar kitabı satın alacaktır...”

“Bitirmek zorundasın.”

“Yapamam.”

“*Bitirmek zorundasın, Eliza.*”

“Şu anda bir kaleme dokunamam bile. Bunu daha önce yaşamıştın, değil mi? Hiçbir şey düşünemediğin, içinden hiçbir şey çıkmadığı için hiçbir şey yapamamak; zihnin boşmuş gibi...”

“Bitirmek zorundasın.” Sesi sertti. Yastığımı bir kalkan olarak tutmuş olmayı diliyordum. “Elime bir daha asla böyle bir fırsat geçmeyecek. Bu gerçekleşmezse, insanların bana söylediklerini yaparak dört yıl daha geçireceğim. Belki bundan da uzun bir süre. Bunu daha fazla yapamayacağım. Lütfen, Eliza. Sadece birkaç bölüm; zorla ve bitir gitsin.”

Anlamıyordu. Ya da anlamak istemiyordu.

“Yapamam,” diye fısıldadım.

“Neden?”

“Hiç... hiçbir şey yok içimde.”

“*Neden?* Hiçbir şey olması gerekmiyor. Sanatçılar hiç motivasyonları olmadan sürekli bir şeyler üretiyorlar. Senin yerine yapabilseydim yapardım; bu daha sonra istediğimi yapabileceğim anlamına geliyorsa motivasyonum olmadan bir şeyler yazmak için her şeyimi verirdim.”

Ben bu sorunu hiç yaşamamıştım. Hiçbir zaman bir şey yaratmaya zorlanmamıştım. Bu durumu anlamıyordum.

“Yapamam.”

Kendini itip yataktan kalktı. Elleri saçlarından geçip iki yanında kalın yumruklara dönüştü. Çenesinde bir kas gerildi. Etrafına bakındı; boş duvarları, boş masayı, sessiz bigisayarı inceledi. “Mükemmel bir hayatın var,” dedi, “ama birkaç bölüm çizemiyorsun.”

“Hayatım mükemmel değil,” dedim.

“Milyonlarca insanın sevdiği bir şey yarattın; hepsi bunun için sana bayılıyor. Herkes ne yaptığını biliyor. Yeteneğin kabul görüyor. Üniversite masraflarını nasıl karşılayacağın konusunda endişelenmek zorunda değilsin ya da gerçek bir işe girmek ya da ne yapman gerektiğini çözmek zorunda değilsin. Sana ne yapacağını ya da kim olacağını söyleyen kimse yok. Tek yapman gereken birkaç sayfa daha çizmek. Hepsi bu. Ne kadar vaktini alır ki? Bir ya da en fazla iki hafta mı? O yüzden lütfen, Eliza, *çiz şu sayfaları*.”

Söyleyecek başka söz bulamayınca başımı hayır anlamında salladım.

Wallace dönüp gitti. Ayak sesleri merdivenlerden paldır küldür indi. Ön kapı usulca kapandı.

Çarpsa daha iyiydi.

37. BÖLÜM

Boş bir sayfa ve kurşunkalemimle masama oturdum. Kalem kâğıdın yanında, sayfanın kısa kenarına paralel duruyordu. Dalgın dalgın kaleme baktım. Kalem de bana baktı.

Birkaç bölüm. Son. Detayları bilmiyordum ama neler olacağına dair belli belirsiz bir fikrim vardı. O kadar zor olamazdı.

Boş sayfaların bir davet olması gerekiyordu. Hatta aşılacak bir zorluk. *İşte tuvalin; ne kadar yaratıcı olabilirsin? Kafandaki o yarattığı canlandırmak için hangi sınırları genişletebilirsin?* Boş bir kâğıt parçası sonsuz olasılık demekti.

Şimdi sayfaya baktığımda tek gördüğüm boşluktu. İçimde eskiden fikirler ile heyecanın filizlendiği yerde şimdi bir granit tabakası vardı. Kocaman, yerinden kıpırdamayan ve soğukluğundan uzuvlarımın uyuştığı bir granit tabakası. Kâğıda

bakmak bana yalnızca onu yerinden kıpırdatamayacağımı hatırlatıyordu.

Denemek zorundaydım. Wallace için denemek zorundaydım.

Kaleme uzandım. Elim oyalandı, parmaklarım içe doğru kıvrıldı, bileğim masanın kenarına konana dek alçaldı. Ama gerektiği gibi görünmeyecekti. Karakterler. Sahneler.

İnsanlar anlayacaktı. Yanlış olduğunu bileceklerdi. Sayfaları internette yayınlamam gerekiyordu çünkü yayınevi hikâye tamamlanana kadar Wallace'ın metnini kabul etmeyecekti ve bunca zamandır panolarda gezinen tüm hayranlar panellerin yeterince iyi olmadığını anlayacaktı.

Ve bunu anladıklarında beni nerede ve nasıl bulacaklarını bileceklerdi; beni doğrudan sorgulayabileceklerdi. Bazıları muhtemelen okulda olacaktı.

Ya bana e-posta gönderirlerse?

Ya evime gelirlerse?

Ya benim hakkımda da Olivia Kane hakkında konuştukları gibi konuşmaya başlarsa? Münzevi Eliza dağlarda bir mağaraya kaçtı ve insanları mülkünden bir tüfekte kovalıyor. Kendi hayranları için bubi tuzakları kuruyor. O kadar çok canavar çizdi ki kendisi bir canavara dönüştü.

Masanın kenarını, tırnaklarım ahşapta sıkı göçükler açacak kadar sıkı tuttuğumu fark ettim ve bıraktım. Kendimi nefes almaya, bütün diğer düşünceleri zihnimin bir köşesine itip Wallace'ı düşünmeye zorladım. Wallace bir kitap anlaşması yapacaktı. Bu parayı üniversite giderlerini karşılamak için kullanılabilecekti ve gerçekten sevdiği bir bölümde okuyabilecekti. Wallace, Tim'i memnun etmek konusunda endişelenmek ya

da kendinden nefret etmesine sebep olan bir işte çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Denemek *zorundaydım*.

Tekrar kaleme uzandım. Kalemi elime aldım. Bir şok dalgası kolumdan yukarı tırmanıp saçlarımı diken diken ederek kaslarıma tiksinti pompaladı. Kalemi daha sıkı kavradım; yalnızca onu fırlatıp atmamak için. Çizdiğim ilk çizgi yamuk oldu. Ne olması gerektiğini bile bilmiyordum. Panelin kenarı mı? Bir karakterin suratında bir hat mı?

Hikâyede nerede kalmıştım? Artık hatırlamıyordum.

Ellerimi alnıma bastırdım. İçim daralıyor, daralıyor, daralıyordu. Bu eskiden benim için çok kolaydı. *Canavar Deniz* hiçbir zaman zor olmamıştı. Hikâyenin nereye gitmesini istediğimden emin olmadığımda bile sadece çizmeye başlayabiliyordum ve gerisi akıp gidiyordu. Şimdi zonklayan bir panik hissinden başka bir şey yoktu. Panik vardı *çünkü* hiçbir şey yoktu. Çünkü böyle düşünmenin aptalca olduğunu bilsem de, herkesin bana bu yüzden aptal diyeceğini bilsem de hikâyeyi bitirmezsem Wallace'a çok kötü bir şey olacaktı gibi hissediyordum.

Tam olarak ne olacağını ya da bunun nasıl olacağını bilmiyordum. Tek bildiğim boğazımda yükselen korkulu bekleyişti.

Tekrar başlamaya çalıştım. Herhangi bir şey çizmeye. Yüzler. Gözler. Kıyafetler. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Fazla karanlıktı, sonra fazla aydınlıktı, sonra sola kaymıştı. Ölçekler yanılttı. Çizgiler titrekti. Ağırlık hep yanlış yerlerdeydi.

Kalemin hayatı iki parça halinde sona erdi; biri ekranımın arkasında, diğeri masa ile duvar arasına sıkışmış duruyordu. Masamın diğer tarafına geçip bilgisayarımı açtım ve Google'a

“Olivia Kane ortadan kaybolma” yazdım. Sonuçların hepsi internet haber sitelerindeki, hayran forumlarındaki ve sosyal medyadaki spekülasyonlardı. Cole’un mağara ve tüfek teorisi en üstlerde yer alıyordu. Diğer insanlar Olivia Kane’in her açıdan delirdiğini düşünüyordu; sanki öyle bir şey varmış gibi. Bazı insanlar intihara kalkıştığını söylüyordu. Pek çok insan. Bu teori her yerdeydi. Bunu gerçekten daha önce görmemiş miydim yoksa görmezden mi gelmiştim? Sadece gidip bir yerlere saklandığını düşünecek kadar naif miydim?

Bitik insanlar canavarlardan saklanmazlardı. Yenilip yutulmalarına izin verirdi.

Sandalyemde başımı dizlerimin arasına alıp kollarımı bir barikat olarak etrafıma sardım. Artık ağlayamıyordum. Gözyaşlarımın akmasını istiyordum çünkü akarsa daha iyi hissedebilirdim ama bizimkiler duyardı ya da Sully ile Church duyardı ya da bilge internetteki birileri duyardı ve beni bulup paramparça ederdi. Ağlayamıyordum, çizemiyordum, internete giremiyordum ve kimseyle konuşamıyordum, öyleyse ne işe yarıyordum?

Amacım neydi ki benim?



38. BÖLÜM

Okul dehşet verici bir canavardı.

Günün yedi saatini içinde dolaşarak geçiriyordun ve gün sona erdiğinde seninle eve yolculuk edebilmek için küçülüyordu. Kulağının içine kıvrılıp ertesi günden bekleyebileceğin her şeyi fısıldıyordu. Kıyafetlerin uygun olmayacaktı. Saçların söz dinlemeyecekti. Ev ödevini unutacaktın. Daha fazla ödev alacaktın. Öğle yemeği masan için mücadele etmek zorunda kalacaktın.

Herkes ama herkes seni yargılayacaktı.

Mezuniyete yalnızca iki hafta kalmıştı. Başka seçeneğim yoktu.

İstediğim şey evde kalmaktı. Özellikle perdelerin kapalı, televizyonun açık ama sesi *Köpek Günleri*'nin beyin uyuşturan mırıltılarıyla uyuyabileceğim kadar kısık olduğu odamda. Sa-

rılmak için Davy'nin yanımda olmasını istiyordum ve kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordum. Gerçek hayatta bunu istemiyordum ve internette kesinlikle istemiyordum. Bitirmedığım sayfaları ve Wallace'ın hafızama kazınan, ona yapamayacağımı söylediğim zamanki yüzünü düşünmek istemiyordum.

İstedığımı elde edersem olacaklar: Lise son sınıfın son iki haftası boyunca evde kalacaktım, annemle babam beynim ovalanıp tertemiz olana dek beni o terapistle gönderecekti ve bulaşık makinesinden çıkmış bir tabak gibi yerime konacaktım. Bu aylarımı alabilirdi. Ya da, Tanrı esirgesin, *yıllar*. Yıllarca böyle olmak istemiyordum. Yıllarca böyle hissetmek istemiyordum. Üniversiteye gitmek bile durumu düzeltmeyecekti çünkü orada da kim olduğumu bilen insanlar olacaktı. Artık bundan kaçış yoktu.

Böylece okula döndüm.

Bu bahar sweatshirt giyilemeyecek kadar sıcaktı. Yıllar önce, spor kamplarında aktiviteler için seçilmekten bıktığımda ustalaştığım gizlenme tekniğiyle idare ettim. *Asla doğrudan göz teması kurma. Donuk renkler giy. Kalabalığın kalanıyla aynı hızda hareket et.* Kaybolmak bir sanattı ve ben de kraliçesiydim. Ya da en azından eskiden öyleydim.

Kapılardan içeri girdiğim anda dizlerim kenetlendi ve gözlerimi ateş bastı. Nefesimi kontrol altına aldım. Düşmeden yeniden hareket edebileceğime emin olduğumda ettim. Adım adım.

Düşüp bayılmayacağım.

Düşüp bayılmayacağım.

Düşüp bayılmayacağım.

Dolabıma ulaştım. Şifresini unutmuştum. Notlarımın arasından şifreyi bulabilmek için Wallace evime geldiğinden beri ilk kez telefonumu çıkarmak zorunda kaldım.

Kapak açıldı ve ayaklarıma katlanmış kâğıtlar döküldü. Daha fazlası da tehlikeli bir şekilde kapaktaki yatay boşlukların altında kalan rafın üstünde duruyordu. Bir tanesini alıp açtım.

Selam, Eliza,

Beni tanıımıyorsun ama Canavar Deniz'in büyük bir hayranıyım. Muhtemelen en iyi hayranıyım. Sadece altı aydır okuyorum ama en sevdiğim şey o. Çizimlerini çok beğeniyorum ve bir gün senin gibi çizebilmeyi umuyorum. Acil şifalar!

Listria_Düşler

NOT: Favori karakterlerimizi sormaktan hoşlandığını biliyorum; benimki Rory!

Bu insan *kabrolası dolabıma* bir not sıkıştırmıştı.

Notu bırakıp kimse görmeden diğerlerini tekrar dolaba itirmek için eğildim. Sanki alev almışlar gibi tenimi yakıp yine dolaptan dışarı döküldüler. Çok fazla not vardı.

Bir parmak omzuma dokundu. Sıçrayıp arkamdaki kişiden uzaklaştım ve başımla omzumu dolabın kapağına çarptım.

Wallace'tı.

Eğilip kocaman ellerinden biriyle notları toplamaya başladı. Onları dolaba geri koymaya çalışmadı; onun yerine sırt çantasını çıkarıp içine koydu. Sorularımı, paniğimi ve göz yaşlarımı bastırıp yapacağım şeye, günün ilk kısmı için ders

kitaplarımı çıkarmaya geri döndüm. Wallace sırt çantasını tekrar omzuna asıp etkinlik dersliğine yürüdü.

Geçen hafta evime geldiğinden beri onunla konuşmamıştım. Ona ne söyleyecektim? “Denedim ve yine de çizgi romanı bitiremedim ve hayatını mahvettiğim için özür dilerim?”

Kimliğimin onun hayranlar arasındaki varlığını nasıl etkilediğini bilmiyordum ama etkilemiş olmalıydı. Bunu fazla açık etmemiş olsak da forumlardaki insanlar yağmuryağdıran’ın PusluPusucu’yla bir ilişkisi olduğunu biliyordu. BayanTakımyıldızı ile PusluPusucu’nun aynı kişi olduğu ortaya çıktığında Wallace onları kim olduğumu hiç bilmediğine ikna etmek zorunda kalmış mıydı? Yağmuryağdıran’ı Wallace’ın kendisiyle ilişkilendiren olmuş muydu? Kendi gizliliğimin elimden alınması yeterince kötüydü; Wallace’inki de benim yüzümden elinden alındıysa ne yapardım, bilmiyordum.

Cole, Leece, Chandra ve Megan’ı düşünemiyordum bile. Geçen hafta sonu Murphy’s’teki buluşmalarını kaçırmıştım. Onlarla yüz yüze gelemeyecektim. Wallace’a yalan söyledim gibi onlara da yalan söylemiştim ve onlar Wallace’ın arkadaşlarıydılar. Onlar da Wallace kadar, belki daha fazla öfkeli olacaklardı.

Etkinlik dersliğine gittiğimde Wallace’ın yüz ifadesi hiç değişmemişti. Bana bakmadı.

Birkaç baş dönüp bana baktı ama çoğu kendi işine bakıyordu. Wallace bir kâğıt çıkarıp yazmaya başladı. Bayan Grier başını eğmiş, gözlerini elleri arasındaki kitaba dikmiş, masasında oturuyordu. Giysisinin sağ kolundan bir dövmenin ucu görünüyordu. Orada olduğunu bilmesem onu fark etmezdim.

Bir kâbus olduğunu umuyordum. Dövmenin. O gün her şey çok tuhaf olduğu için kendi uydurduğum bir görüntüden ibaret olduğunu umuyordum.

Ama hayır, değildi. Etkinlik öğretmenimin kolunda, bir slogan gibi büyük harflerle *Canavar Deniz*'in en meşhur sözü yazıyordu. DENİZDE CANAVARLAR VAR. *Evet, Bayan Grier. Evet, var. Siz de onlardan birisiniz. Yüzeyin altında kalması gerekenlerden birisiydiniz ama kalmadınız. Yukarı çıktınız ve artık sizi gördüğümü asla unutamayacağım. Varlığınızı asla unutamayacağım.*

Dikkatimi sırama çevirip ellerimle enseme sardım. Sanatçılar hayranlarına karşı böyle hissetmemeliydi. Ortadan kaybolmalarını istememeliydim. Sahip olduğum... *her şeye* onların sayesinde sahiptim. Üniversite giderlerimi karşılayabilmem, çizim ekranımı alabilmem, sevdiğim şeyle bu kadar çok vakit geçirebilmem onlar sayesinde mümkündü.

Olivia Kane'in benim için asla böyle hissetmeyeceğini umuyordum.

Olivia Kane.

Ona tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bunun benim başıma gelmesini istemediğimi biliyordum.

Sırt çantamdan bir defter çıkarıp boş bir sayfasını açtım. Bütün bunlardan önce asla Olivia Kane'le iletişime geçmeye kalkışmazdım. Bu girişim yüzünden kalbim sıkışır, gelebilecek cevaptan çok korkardım.

Ama çaresizdim.

Bayan Kane,

Adım Eliza Mirk. Bir hayranınız olsam da size Hipnoz'un Çocukları hakkında yazmıyorum. Ben Canavar Deniz adlı çevrimiçi çizgi romanın yaratıcısıyım ve kısa süre önce kimliğim hayranlarıma açıklandı. O gün panik atak geçirdim, düştüm ve başımı bir kafeterya masasına çarpıp bayıldım.

Çok zavallıyım, biliyorum.

O zamandan beri çevrimiçi mesajlar, e- posta ve hatta okuldaki dolabıma bırakılan notlar dahil olmak üzere mümkün olan her yoldan sürekli benimle iletişime geçiyorlar. Bazıları oldukça kibar, bazılarıysa değil. İnsanlar hep beni izliyormuş, odamda tek başıma otursam bile her zaman beni görüyorlarmış gibi hissediyorum. Yemek yemiyorum ya da iyi uyuyamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Evde geçirdiğim iki haftadan sonra tekrar okula döndüm ama sürekli tüylerim diken diken oluyor ve insanı nefessiz bırakan bir baş dönmesinin eşiğinde zar zor tutunuyordum gibi hissediyorum; o panik hissi her an uzanıp beni yakalayabilirmiş gibi. Eve girmek istiyorum. Asla odamdan çıkmak istemiyorum.

Bunun sizin durumunuzla tam olarak aynı olmadığını biliyorum ama en kötü tarafı Canavar Deniz'i bifiyemiyor olmam. Sona çok yaklaşmıştım ve şimdi bunu yapmak için gereken motivasyon yok olup gitti. Suyu çekilmiş bir kuyu gibi. Kuyuyu nasıl yeniden dolduracağımı ve bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum ama yapmak zorundayım. Bitirmek zorunda olmamın pek çok sebebi var. Böyle hissetmemem gerekirdi, değil mi? Bu kadar saldırı altında hissetmemem gerekirdi? Tanınan kişilerin baş ettiği şey bu. Bende bir terslik olduğundan korkuyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sonsuza dek böyle olacağımdan korkuyorum. Sürekli büyük bir korku içindeyim.

Bana yardım edebilir misiniz ya da neden bahsettiğimi biliyor musunuz, bilmiyorum, ama anlayabileceğini düşündüğüm tek insan sizsiniz.

Vakit ayırdığınız için teşekkürler,

Eliza Mirk.

Not: Özür dilerim, Hipnoz'un Çocukları'ndan bahsetmeyeceğimi söylediğimi biliyorum. Buna cevap vermek zorunda değilsiniz ve eminim bu soruyla sürekli karşılaşıyorsunuzdur, o yüzden rahatsız hissederseniz lütfen sorumu yok sayın. Seriyi nasıl sonlandırırınız, biliyor musunuz? Detaya ihtiyacım yok; sadece siz de benim gibi sonunu biliyordunuz ve bitiremediniz mi yoksa bir son mu yoktu, bunu merak ediyorum.



39. BÖLÜM

Okulun kalanını, Olivia Kane'e yazıp özenle üç kere katladığım mektubu ellerimde tutarak geçirdim.

Öğle yemeğinde, bahçede Wallace dolu tepsinin üzerinden bana yazışma kâğıdını uzattı. Bütün olan biten yüzünden en azından birimizin iştahı kaçmamıştı.

O ne?

Yatak odamda konuştuğumuzdan beri bana sözlü ya da yazılı olarak söylediği ilk sözcüklerdi bunlar. Yüzüne, beden diline baktıktan sonra bile tavrına dair hiçbir fikrim yoktu. Üzgün müydü? Merak içinde miydi? Endişeli olamazdı, değil mi? Şu anda neden benimle oturduğunu bile bilmiyordum. Muhtemelen alışkanlıktandı.

Olivia Kane'e bir mektup, diye cevap yazdım. Bugün bahçede başka öğrenciler de vardı ve yüksek sesle konuşmak içimden gelmiyordu.

Wallace kaşlarını çattı. *Okuyabilir miyim?*

Katlı mektubu bir elimden öbürüne geçirdim. Wallace'a yazılmamıştı. Okumaya hakkı yoktu. Okumasına izin vermenin de bir zararı olmazdı. Belki o zaman daha önce ona açıklamaya çalıştığım şeyi anlardı. Nasıl daha iyi yazabileceğimi bile söyleyebilirdi; ne de olsa bir yazardı.

Hayır, ona özel sayılır.

Bunu okudu ve başka hiçbir şey söylemedi.

Eve döndüğümde annemle babamın ofisinden bir zarf ile pul bulup mektubu posta kutusuna götürdüm. Birkaç yıl önce *Hipnoz'un Çocukları* forumlarında Olivia Kane'in yayıncısının onun adına postaları aldığı bir adresi çıkmıştı. Kane'in mektubumu okuma ihtimali çok düşük, cevap verme ihtimali daha da düşüktü. Ama deliler gibi bağırıp bir tüfekte insanları mülkünden kovalaması umurumda değildi.

En azından bunu denemek zorundaydım.

40. BÖLÜM

“Eliza, gidip kanepeye otursana? Rahatına bak.”

“Peki.”

“İçecek bir şey ister miydin?”

“Ee, su olabilir.”

“Öyleyse su geliyor. Gelip benimle konuşmaya karar verdiğine sevindim.”

“Gelmeyecektim. Yani... annemle babam gelmemi istedi. Konuşmaktan pek hoşlanmıyorum. Sadece bütün bunları geride bırakmak istiyorum.”

“Elbette. Benim için doldurduğun anketi okuyup bunu annemle babanın bana anlattıklarıyla karşılaştırdım; görünüşe göre okulda oldukça iniş çıkışlı bir yıl geçirmişsin.”

“Öyle herhalde.”

“Sebebi nedir?”

“Her şey daha kötü bir hal aldı. Yani, daha kötü değil. Daha kötü gibi? Bilemiyorum, daha kötü demek doğru gelmiyor. Daha yoğun?”

“Yoğun, bunun için iyi bir kelime olabilir. Ne zaman durumun kötüleşmeye başladığını hissettin?”

“Kötüleşmeye başlamadan önce iyiye gidiyordu. Bilemiyorum. Ekim ayı olabilir.”

“Ekim ayında ne oldu?”

“Ee. Wallace’la o zaman tanıştım.”

“Wallace erkek arkadaşın oluyor, değil mi?”

“Evet. Ya da öyleydi. Artık bilemiyorum.”

“Pekâlâ, öyleyse Wallace’la tanıştığın zaman. O zaman senin için durum nasıl değişti?”

“Birlikte vakit geçirmeye başladık. Okulda kimseyle vakit geçirmezdim... ya da okul dışında. Wallace bir *Canavar Deniz* hayranı ve gerçek hayatta ilk kez bir hayranla tanışmıştım. Arkadaşlarıyla da tanıştım.”

“Onlarla aran iyi miydi?”

“Tabii.”

“Wallace da senin arkadaşlarınla tanıştı mı?”

“Teknik olarak evet. Max ile Emmy *Canavar Deniz* forumlarında yer alıyor, o yüzden muhtemelen Wallace daha önce onlara rastlamıştır.”

“Max ile Emmy’yle gerçek hayatta tanışmadın mı?”

“Onları gerçek hayatta tanıyorum. Sırf internetteler diye başkalarıymış gibi yapmıyorlar sonuçta.”

“Yüz yüze demek istiyorum, uzanıp onlara dokunabileceğin şekilde?”

“Hayır. Biri Kanada’da yaşıyor, diğeri de Kaliforniya’da okuyor.”

“Öyleyse insanlarla çoğunlukla internet üzerinden iletişim kurmaya alışkınsın.”

“Sanırım. Wallace’tan önce çoğunlukla yalnızca ailemle iletişim içindeydim. Kötü mü bu?”

“Duruma göre değişir. Pek çok insan, özellikle senin yaşındaki gençler yakın arkadaşlarını ve arkadaş topluluklarını internette buluyor. ‘Gerçek hayatta’ dediğim için özür dilerim; bunların değerli ilişkiler olmadıklarını söylemek istememiştim.”

“Sorun değil. Annemle babamın verdiği tepkiden daha iyi.”

“Annenle baban ne söylüyor?”

“Pek çok şey. Eskiden internet meselesine karşı olmadıklarını söylüyorlardı ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ama Wallace eve geldiğinde sevindiler. Herhalde kabuğumdan çıktığımı düşünüyorlardı. Ya da öyle bir şeyler.”

“Çıktın mı peki?”

“Olabilir. Bilmiyorum. Evimin dışında daha fazla şey yapmaya başladım ama yine de internette olmakla aynı şey değildi.”

“İnternette nasıl hissediyordun?”

“Dünyanın en popüler çevrimiçi çizgi romanlarından birinin yaratıcısı gibi. Yenilmezdim. Sana dokunamazlarmış gibi hissederken insanlarla başa çıkmak daha kolay.”

“Bu tür güç farklılıkları hissetmek normal bir şey. Wallace’ın yanında hep böyle mi hissediyordun?”

“Hayır. Bazen hissediyordum ama her zaman değil. Ben de bir hayranmışım gibi yaptım. Wallace en popüler *Canavar Deniz* hayran kurgusu yazarı.”

“Biraz daha *Canavar Deniz*’den konuşmaya ne dersin?”

“Mesela?”

“Ne hakkında olduğunu anlatsana bana?”

“Okumadınız mı? Ahh... affedersiniz, kötü ifade ettim. Demek istediğim, bütün bunlar *Canavar Deniz*’le ilgili, internete girip bir bakmış olabilirsiniz diye düşündüm... Affedersiniz, yemin ederim, kendini beğenmiş biri değilim.”

“Sorun değil. Baktım zaten ama senden dinlemek istedim.”

“Bunu... açıklamak zor. Bir kız ile bir oğlan var ve... Hiç *Faust* okusunuz mu? Ya da izlediniz mi? *Faust* efsanesini biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet, *Faust*’u biliyorum.”

“Peki, bu kız ile oğlan, basitçe daha büyük bir güç için ruhlarını sattılar. Böyle denebilir. Tuhaf. Orcus adında kocaman, uzak bir gezegende yaşıyorlar ve gezegenin çoğu okyanustan oluşuyor. Kız ve oğlan birbirlerini öldürebilecek yegâne insanlar ve savaşın karşıt taraflarında yer alıyorlar; pek iyi açıklayamadım.”

“Gayet iyi gidiyorsun.”

“Bu kız kendi insanları tarafından kandırıldığını öğreniyor ve oğlan da onu kendi tarafına çekmeye çalışıyor ama nihayetinde herkesin olduğunu düşündüğü canavar olduğu anlaşılıyor, sadece farklı bir şekilde...”

“Ne kadar süredir bunun üzerinde çalışıyorsun?”

“Uzun zamandır.”

“Bunu sık sık düşünüyor musun?”

“Her gün. Bazen tek düşündüğüm bu oluyor. Ama üzerinde... birkaç hafta öncesinden beri üzerinde çalışamıyorum.”

“Bunu senin yarattığın ortaya çıkıtığından beri.”

“Evet.”

“Neden?”

“Motivasyonumu kaybettim. Eskiden bu benim bir parçamdı, sürekli yaptığım bir şeydi. Onu özleyip özlemediğimi bile bilmiyorum.”

“Başka herhangi bir şey üzerinde çalışıyor muydun?”

“Hayır. Denedim ama sonra *Canavar Deniz* üzerine çalışmadığım için kendimi suçlu hissettim.”

“Neden suçlu hissediyorsun?”

“Herhalde kısmen hayranlar yüzünden. Çizgi romanı çok uzun zamandır okuyorlar ve sona çok yaklaştım, onları yüzüstü bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Onları yüzüstü bırakıyorum zaten. Ama sebebi kısmen de hikâyenin kendisi... Boş verin. Aptalca.”

“Hiçbir şey aptalca değil, Eliza. Hikâyeyle ilgili sorun ne?”

“Hikâyeyi yüzüstü bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Bitiremediğim için ona layık değilmişim gibi.”

“Sıklıkla canını sıkın bir şey mi bu?”

“Bununla ilgili birkaç kâbus gördüm.”

“Kâbus?”

“Nasıl desem... ‘deniz canavarları tarafından yenmek’ türü kâbuslar. O yüzden normal, değil mi?”

“Stres altındayken kâbus görmek normal, evet. Daha önce benzer duygular yaşayan sanatçılarla tanıştım; kendi çalışmalarına layık olmadıklarını hissetmeleri, bitmeyen bir çalışma yüzünden suçluluk duymaları, hayranlarının istekleri ve bunu nasıl karşılayabileceklerine dair kaygıları. Bunlar *normal* ama bu *sağlıklı* olduğu anlamına gelmiyor. Eliza, bir insan olarak

değerin yarattığın sanat eserine ya da başka insanların senin sanat eserini nasıl bulduğuna bağlı bir şey değil.”

“Öyleyse... neye bağlı? Yarattıklarımız ve arkamızda bıraktıklarımızın ötesinde ne var?”

“En değerli insanların *yalnızca* mükemmel işler çıkaran insanlar olduğuna mı inanıyorsun?”

“Şey...”

“Şöyle ifade edeyim: Kardeşlerin birer sporcu, değil mi?”

“Evet.”

“Bir maçı kaybettiklerinde aynı zamanda taraftarlarını kaybetme riskiyle de karşı karşıya kalmıyorlar mı?”

“Sanırım.”

“Bu onların yaşamlarını yalnızca kazanan başka iki çocuğunkinden daha az değerli mi kılıyor?”

“Elbette hayır. Bu çok saçma olurdu. Sadece bir oyun bu.”

“Aynı şey *Canavar Deniz* için de söylenebilir. Yalnızca bir çizgi roman.”

“Yine de arada fark var.”

“Bana kalırsa spor ve sanat arasındaki çizginin ne kadar ince olduğuna şaşırabilirsin; bazı sanatçılar zanaatlerine spor der ve bazı sporcular da sporlarına sanat der. Demek istediğim, en çok önemsedüğümüz şeylere değerler yükleriz ama bazen durup büyük resme bakmak için yeterince zaman ayırmayız. Sen kardeşlerini yaptıkları şeyden ve başarılarından ayrı görebiliyorsun ama aynısını kendin için yapmakta zorluk çekiyorsun.”

“Ben... olabilir...”

“İnsan olarak değerimiz elle tutulur herhangi bir şey üzerine kurulu değildir. Bunun bir sınavı, bir ölçüğü yoktur.

Herkesin bununla ilgili kendine ait bir görüşü vardır. Ama ben sana *Canavar Deniz*'in hayattaki değerin için bir ölçüt olmadığını söyleyebilirim, Eliza. Yaşamam ya da ölmen gerektiğini belirleyen onu bitirip bitirmemen değil.”

“Ama... Wallace. Hikâyenin metni için Wallace’a bir kitap anlaşması teklif edildi ve bu hayatını tamamen değiştirecek bir şey ama yayıncı hikâye tamamlanmadığı sürece kitabı basmak istemiyor. Bitirmezsem her şeyini kaybedecek.”

“Bu bir ölüm kalım meselesi mi?”

“Hayır.”

“Onu yalnızca bunun kurtarabileceği bir tür tehlike içinde mi?”

“Ben... hayır. Ama hayatı onun için kolaylaştırırdı...”

“Gerçekten de kulağa zor bir durum gibi geliyor.”

“Ne yapacağım? Bu yüzden buradayım, bu yüzden bütün bunları aşip çizebilmek için çabalıyorum. O olmasa çizgi romanı bir daha asla düşünmezdim. Hikâyeyi onun için bitirmek istiyorum ama yapamıyorum. Bunu anlamıyorsa bu benim hatam.”

“Burada önemli olanın çizgi romanı bitirmen olduğunu sanmıyorum. Önemli olan, Wallace’ın hayatından ya da hayranlarının hayatlarından sorumlu tutulamayacağının farkına varman. Hayran kitlenin durumu senin özdeğerini belirlememeli.”

“Ama bu benim *hatam*. Hoşuma gitmese de hikâyeyi bitirebilmeliyim.”

“Bunun senin ilk seçimin olmayabileceğini anlıyorum ve kesinlikle en nazik davranış gibi de gelmeyebilir ama tı-

kanmana rağmen çalışman mı daha önemli yoksa dinlenmek için bir mola vermen mi?”

“Bunu bana sizin söylemeniz gerekmiyor mu?”

“Sanıyorum ki bu durumda kendi adına karar vermen daha önemli. Bu mesele -kaygıların- kolay düzeltilebilecek bir şey olmayabilir. Bunun için sana ilaç yazabilirim ama bunaldığında bunu tespit etmeyi öğrenmen ve ne zaman kendini zorlayıp ne zaman mevcut durumdan uzaklaşman gerektiğini bilmen çok önemli.”

“Ah.”

“Şimdi başka bir şeyi konuşalım. *Canavar Deniz* bittikten sonra ne yapacağın hakkında hiç düşündün mü?”

“Ben... yere yığılacakmışım gibi hissediyordum aslında. Bilirsiniz, ipleri kesilmiş bir kukla gibi.”

“Üzerine çalışmak istediğin başka bir fikrin yok muydu?”

“Hayır.”

“Hayat bu hikâyeyle sona ermiyor. Belki *Canavar Deniz*’i bitirmezsin. Belki bitirirsin. Belki *Canavar Deniz*’den sonra başka bir şey çizmezsin. Belki de çizersin. Hayranlar yine beğenir. Nefret edenler nefret edecek başka bir şey bulur. Zaman akmaya devam eder ve sen de hayatına devam edersin.”

“Ama... bu ne kadar zaman alacak? Böyle hissetmekten bıktım.”

“Bunu bilmek çok zor.”

“Sonbaharda üniversiteye gitmek zorundayım. Yeni bir yere gidip bununla başa çıkamam; çıkmak istemiyorum.”

“Eğitimine biraz ara vermeyi düşündün mü? Bir yıllığına? Hemen üniversiteye gitmek zorunda değilsin.”

“Ama ne yapacağım ki? Sürekli odamda kalamam, değil mi? İstesem de.”

“Buraya gelmeye devam edersen bunu konuşabiliriz ama bu kendini değerlendirmek için harika bir zaman olur. Kafanı toparlaman için. Aynı zamanda sana kaygılarınınla baş etmen için geniş bir alan tanır.”

“Bu... kulağa güzel geliyor.”

“Biraz daha su ister misin? Buzun eridi; artık ısınmış olmalı.”

“Ah. Evet, teşekkürler.”



41. BÖLÜM

Mezuniyeti iple çekiyordum.

Son birkaç haftada notlarım düşmüştü ama dönemin sonu o kadar yakındı ki bir şey fark etmedi. Hiçbir üniversitenin kabulünü geri çekecek zamanı olmadı. Bölgedeki küçük bir üniversiteye kabul edildim ve neredeyse hemen kabul müdürüne neden kaydımı bir yıl ertelemek istediğimi açıklayan bir mektup yazdım.

Geçen eylül ayında annemle babam eğitimime bir yıl ara vermem fikrini çok beğenmişti. Bütün olan bitenden sonra bunun daha iyi olacağına hemfikirdiler. Bunun sebebinin kısmen Sully ile Church'ün benim adıma yaptıkları müdahale olduğunu sanıyordum. Babam derhal bana gelen tüm telefonları ve e-postaları engelledi, annem de daha çok evden çıkmam için birlikte yapabileceğimiz -neyse ki çoğu Davy'yi

mahallede yürüyüşe çıkarmayı kapsayan- bir aktivite listesi hazırlayıp her gün nasıl hissettiğimi işaretleyebilmem için buzdolabının üzerine duygu belirten bir dizi surattan oluşan küçük bir kart astı. Daha önce olsa bunu aptalca bulurdum ama bazı günler konuşmaktan daha kolay geliyordu.

“Gelecek yıl okula gitmek zorunda değilim derken ne demek istiyorsun?” diye kükredi Sully akşam yemeğinde annemle babam planı açıkladığında. “Biz hâlâ gelecek yıl okula gitmek zorundayız! Bu hiç adil değil!”

Church sessizce ağzına bezelye taneleri atıyordu.

Annem, “*Sully!*” diye tısladı. Kardeşlerimin ikisinin de Sully’nin deyimiyle benim “krizlerim” yüzünden gerçekleşen hiçbir şeyden şikâyet etmesine izin yoktu, şaka yapsalar bile, ama Sully’nin bu kadar kızması hoşuma gitmişti. Bunu bir filmdeki şapşal bir problemmiş gibi gösteriyordu. Bir buçuk saatlik bir aile eğlencesinden sonra her şey tatlıya bağlanacaktı.

Sully somurtarak sandalyesinde çöktü.

Bir şey titreşti. Church cebinden telefonunu çıkardı. “Ah, hey, bak.” Telefonu masanın üzerinden bana uzattı. Ekranda Lucy Warland’dan bir mesaj vardı.

“Sende neden Lucy Warland’ın numarası var?” diye sordum.

“Çünkü o süper biri,” dedi Church. “Ayrıca Sully numarasını kendisi istemek istemedi.”

Sully’nin suratı kıpkırmızı kesildi.

“Bana mezuniyet töreninden fotoğraf göndereceğini söylemişti,” diye devam etti Church.

Ah, mezuniyet. Başardığım ve sonra kutlamayı reddettiğim şey. Sırf o liseye bir daha ayak basmak zorunda olmadığımı bilmek bile nefes almamı kolaylaştırmıştı. Fotoğrafı tam ekran

olarak görüntüledim ve ipeksi mezuniyet cüppeleri içinde düzgün sıralar halinde oturan sınıf arkadaşlarımla dolu bir tören salonu gördüm. Mezunların müdürden diplomalarını almak üzere çıktığı sahnenin bir tarafında bir kuyruk oluşmuştu.

Lucy fotoğrafı Wallace sahneye çıkarken çekmişti. Bir videoymuş gibi görebiliyordum: Wallace kendi ölçülü hızında basamakları çıkıp sahnede yürüyordu. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi çünkü salonda çok fazla insan vardı ve zihni ne kadar doluyrsa duygularını o kadar az belli ediyordu. Müdürden daha iriydi. Eli, daha ufak tefek olan adamın elinin yanında kocaman kalıyordu. Diplomasını alıp ağır adımlarla sahneden iniyordu ve kalabalığın çoğu onun aptal ya da salak sporcunun teki olduğunu düşünüyor ya da hakkında hiçbir şey düşünmüyordu.

Ben onun kim olduğunu biliyordum. Ne yapabildiğini biliyordum.

“Artık telefonumu geri alabilir miyim?”

Telefonu Church’e geri uzattım. Sully bana dik dik baktı.

“Neyin var senin?” diye sordu. “Araba lastiği yutmuş gibi duruyorsun.”

“İzninizi isteyebilir miyim?”

Annem şaşkınlıkla bakakaldı. “Tabii. Neden?”

“Yukarı çıkmam gerek. Üzerimi değiştirmek için. Tören-
den sonra Wallace’la onun evinde buluşacaktım.”

Annemle babam birbirlerine baktılar. “Bunu bilmiyorduk.”

“Üzgünüm, söylemeyi unuttum.”

Aceleyle yukarı çıkıp giyecek güzel bir şeyler bulmak için şifoniyerimi karıştırdım. Annemle babamın bana yılbaşı hediyesi olarak aldığı kıyafetler gibi gerçekten güzel bir şeyler.

Saçlarımı yaptım. Biraz makyaj yapmaya çalıştım, başarısız oldum ve tekrar denedim. “Warland” sahneye çağırdıkları isim listesinin sonlarına çok yakındı; tören bitmek üzere olmalıydı.

Annemle babam bunu bir mesele haline getirmeden git-meme izin verdiler. Beni makyajlı ve o kadar hoş gördükleri için şoka uğradıklarını sanıyordum.

Oraya vardığımda Keeler’ların evi boştu. Kaldırımın önüne park ettim ve gidip verandada oturdum. Mayıs ayının bu son günlerinde gece ılıktı; güneş uzaktaki ufuk çizgisi-nin altında yarıya kadar inmişti. Buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Wallace ve ben Olivia Kane mektubundan beri pek konuşmamıştık ama hâlâ okulda öğle yemeklerini birlikte yiyorduk. Rutini kırmak fazla meşakkatli bir şeydi. Yayınevinin teklifi hâlâ geçerli miydi bilmiyordum ve bir gün elimde o sayfalarla –şu an olduğu gibi– kapısında belirmemi bekleyip beklemediğini de bilmiyordum.

Orada olmamın sebebinin bu olmadığını biliyordum. Oradaydım çünkü içimdeki, geçmek bilmeyen bu suçluluk duygusunu anlamasını sağlamak zorundaydım.

Bir araba sokağa girip garaj yoluna sapanı dek on beş dakika bekledim.

Keeler’lar arabadan indi. Önce Tim, Bren ve Lucy. Sonra Vee. En son arka koltuktan Wallace indi ki bu Bren ile Lucy’nin arasında oturduğunu gösteriyordu. Üçünün oraya sığmayı başardığını hiç bilmiyordum.

“Ah, Eliza! Seni burada görmeyi beklemiyorduk, tatlım!” Vee koşarak gelip beni kucakladı.

Sonra Lucy geldi; sanki cana yakınlık DNA’sında yazılıydı. Bir sürü küçük saç örgüsünün yerinde düz bukleler vardı.

“Church’e gönderdiğim fotoğrafları gördün mü? Pek fazla çekmedim ama birkaç tane istediğini söylemişti, o yüzden...”

“Evet, gördüm.”

Sonra Bren ile Tim geldi ama ikisi de sarılmayı seven tipler değildi ve bunun benim için sakıncası yoktu. Bren bir elini omzuma koydu. Saçları bugün turuncu bir saç bandıyla geriye yatırılmıştı. “Nasılsın?”

“Fena değilim.”

Gülümsedi.

“Bu akşam mezuniyette seni göremediğimiz için üzgünüz,” dedi Tim de gülümseyerek. Daha önce hakkımda ne düşündüğünden emin değildim ama artık *Canavar Deniz*’i benim yaptığımı bildiğine göre daha iyi düşünüyor olmalıydı. Şüphesiz. “Biraz kalacak mısın?”

“Ah... bilmiyorum. Birkaç dakikalığına Wallace’la konuşmak istemişim.”

Tim omzunun üzerinden Wallace’ın hâlâ arabanın yanında durduğu yere baktı. “Peki o zaman, sizi bırakalım da konuşun.” Ailenin kalanını içeri geçirdi ve geriye yalnızca ben ve Wallace kaldık; bir de sokağın sessizliği.

“Selam,” dedim.

“Selam,” dedi. Alçak sesi aramızdaki mesafeyi zar zor kat ediyordu. Kepi ile cüppesi bir kolunun altında duruyordu; altına ceketsiz bir takım elbise giymişti.

“Kravat yakışmış,” dedim.

“Boğazlanıyormuşum gibi hissediyorum,” dedi. “Makyaj mı yaptın sen?”

“Biraz. Aptalca mı?”

“Hayır.”

Saçımı kulağımın arkasına attım. Soluğumu dengelemeye çalıştım ve ondan sonra düşüncelerim yavaşladı. *Bedenim yarımda taşımak zorunda olduğum tiksiniş bir şey değil. Sıkılarak dar bir tüpün içinden çıkarılmıyorum. Buradayım. Bunu yapabilirim.*

İçimden bunları tekrar tekrar söyledim ama inandığımdan emin değildim. Henüz.

“Lucy bize senin bir fotoğrafını yolladı. Beni... çok mutlu etti.”

“Peki.”

Ona bir adım yaklaştım. “Sayfaları bitirmedim. Bitirsem sana söylerdim. Ben... gerçekten denedim.” Kıpırdamadı. “Bitirmeyi çok istiyorum. Bitirememek hiç hoşuma gitmiyor. Sana engel olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Ve haklıydın. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğum konusunda. Hayatımın mükemmel olduğunu düşünmüyorum ama başkalarına kıyasla oldukça harika ve bu kadar çok şikâyet etmemeliyim.”

Sessiz kaldı.

“Üzgünüm,” dedim. “Sana yalan söylediğim için ve hikâyeyi bitiremediğim için.”

Hâlâ cevap yoktu.

Nihayet, “Seni özledim,” deyiverdim.

“Beni özledin,” dedi. Yüz ifadesini okuyamıyordum.

“Durumun pek çok sebepten tuhaf olduğunu biliyorum. Ve eğer... benden nefret edersen seni suçlamam.” Bacaklarım titremeye başlayınca dizlerimi birleştirdim. “Ama seni özlediğimi bilmeni istedim ve aramızın böyle olmasını istemiyorum. Sadece arkadaş olmak istersen –ya da hatta bunu bile istemezsen– sorun değil ama bu yazdan sonra artık aynı yerde olmayacağız.”

Dayanılmaz bir sessizlikten sonra, “Ne kadar kızgın olduğumu anlayıp anlamadığını bilmiyorum,” dedi.

Yüreğim ağzıma geldi. “Ne?”

“Çok uzun süre boyunca yalan söyledin, gönderdiğim e-postadan sonra bile ve sonra... bir de yazı meselesi var.” Kocaman omuzlarını silkti. “Okulun parasını nasıl ödeyeceğimden emin değilim. Herhalde bir sürü işe gireceğim. Yazın çoğunda çalışacağım, o yüzden vakit geçirebileceğimizi sanmıyorum.”

“Ah.”

“Sadece... bilirsin.”

“Evet.” Arabanın ön tamponuna odaklandım.

Eve girmek üzere yanımdan geçip gitti. Hoşça kal demeden. Sonra görüşürüz demeden. Eve girip gözden kayboldu ve orada tek başıma bırakıldım. Zemin ayaklarımı yutuyormuş gibiydi. Garaj yolundan yürümek çamurda yürümek gibiydi ve yolun sonuna vardığımda daha ileri gidemedim. Diz çöküp ellerimi enseme kenetledim, omuzlarımı dizlerimin arasına aldım. Nefesim sert ve kesik kesik çıkıyordu.

Wallace beni affetmeyecekti. Kendime ne söylediğimin bir önemi yoktu. Kaç kere özür dilediğimin ya da açıkladığımın önemi yoktu. En kötü kâbuslarımda bile benimle arkadaş olmak istemeyeceğini hiç düşünmemiştim. Ama en kötü kâbuslarımda, gerçekleşen en kötü şey kim olduğumu öğrenmesiydi.

Wallace beni affetmeyecekti.

Başka biri nasıl affedebilirdi ki?

Canavar Deniz Özel Mesajı

22.05 (*PusluPusucu konuşmaya katıldı*)

PusluPusucu: Buralarda mısınız?

22.08

PusluPusucu: Sadece

PusluPusucu: Biraz sıkıntı çekiyorum

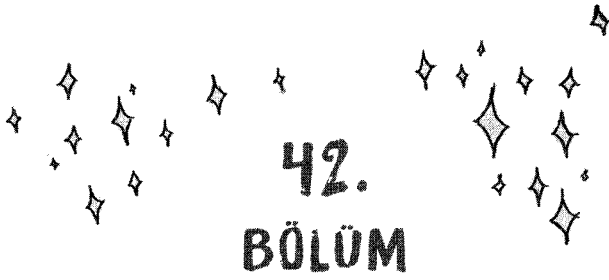
PusluPusucu: Her açıdan

22.10

PusluPusucu: Peki

22.21

PusluPusucu: Gitmem gerek



42. BÖLÜM

Wellhouse Köprüsü'nün öbür tarafında, arabamda oturmuş, Wellhouse Virajı'na bakıyordum. Wallace'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu. Bütün forum gönderilerini, bütün e-postaları, kim olduğumu, ne olduğumu ve *Canavar Deniz*'i ne zaman bitireceğimi bilmek isteyen insanlardan gelen bütün mesajları yüzeye çıkardılar. Burada, yolun ortasında yalnızdım ama bana öyle gelmiyordu.

Wellhouse Virajı'nın tepesindeki haça bağlanmış, yıpranmış kurdeleler hareketsizdi. Simsiyah gökyüzü yıldızlarla delik deşikti.

Uzaktan araba lastiklerinin tiz sesleri geliyordu. Yüreğime çöreklenen korku ve damarlarımda çakan şimşekle donakaldım. Wellhouse Virajı'nda bir arabanın durduğunu gören herkes burada ne yaptığımı bilecekti.

Bir dakika geçti. Gece yeniden sessizdi.

Bedenim gevşedi ve korku yavaş yavaş azalarak ardında yalnızca, ismim açıklandığından beri hiç tam olarak yok olmayan midemdeki o gerginliği bıraktı. İyi değildim. İyi olmadığımı ve iyileşmenin yolları olduğunu biliyordum ama o kadar uzun süre bekleyemezdim. Yeniden iyi olmaya değmeyecekti çünkü insanlar hâlâ benden nefret edecekti. Her zaman bir hayal kırıklığı, tuhaf kız, kanalizasyondaki fazla değer görmeyen bir kötü kahraman olacaktım.

Hem zaten ben gittiğimde her şey daha iyi olacaktı; ailecek geçirilen vakitleri mahvetmeyecektim ya da Max ile Emmy'yi sorunlarımla rahatsız etmeyecektim ya da Wallace'a sahip olabileceği her şeyi hatırlatmayacaktım.

Çok yorgundum. Midemin, vücudumun kalanını kıpırdatamayacağım kadar güçlü bir şekilde kasılmasına sebep olan kaygıdan yorulmuştum. Tetikte olmaktan yorulmuştum. Kendimle ilgili bir şey yapmak isteyip her zaman kolay yolu seçmekten yorulmuştum.

Bunun da öyle bir şey olacağını düşünüyordum. Wellhouse Virajı'na baktım ve Wellhouse Virajı beni de herkese yaptığı gibi görmezden geldi. Bir saat önce buradan geçtiğimde çok rahat görünüyordu. Hatta yerli yerinde. Wellhouse Virajı'na pek çok kez bakıp üzerinden uçmanın güzel olacağını düşünmüştüm. Ve işte oradaydı, tam da ona ihtiyacım olduğu anda. Bir saat önce, durduğumda, ayağımı gaz pedalına basıp direksiyonu dümdüz tutmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Ama sadece düşüncesi bile -hız, telaş, düşüş- hiç de kolay

değildi. Kim bunun kolay yol olduğunu düşünüyorsa onunla yüzleşmek zorunda kalmamıştı.

İyi olacak, dedim kendi kendime ve sonra histerik bir kahkaha attım.

Kendimi öldürmeyi düşünüyordum. Tabii ki iyi olmayacaktı.

Başımı kollarıma gömdüm. Artık bilemiyordum. Bilemiyordum, bilemiyordum, Tanrım, çok yorgundum. Davy'yi özlüyordum ve kimsenin incinmediği güzel, sessiz odamı ve bilgisayarımın sonsuz uğultusunu. Orada olmak istiyordum.

O yüzden belki de gitmeliydim. Bu düşünce paniğimi köreltti. *Eve gidebilirim. Sadece bu geceliğine.* Ne de olsa orada otururken evde olacağımdan daha stresliydim ve bunu aceleyle getirmek istemiyordum. Şimdilik gidip uyuyabilirdim ve bu en azından herhangi bir şey düşünmek zorunda olmadığım birkaç saat demekti.

Evet. Öyle yapacaktım.

Bacaklarımı indirip vites kolunu aradım. Uyanıp bana saldırabilecek, uyuyan bir ejderhaymış gibi gözümü Wellhouse Virajı'ndan ayırmadım. *Bugün değil*, diye düşündüm, ona ve güzel anıtına bakarak. *Beni bugün alamazsın.*

Bu sözlerle bütün vücudum gerildi. *Bugün değil.*

Lastikler asfaltı çıtırdattı. Önümde virajı dönen araba farları belirdi. Emniyet kemerimi ve anahtarlarımı bulmaya çalışırken farlar gözümü aldı.

Diğer araba virajın ortasında, anıtın yakınlarında durdu. Sürücü kapısı açıldı ve iriyarı, karanlık bir figür arabadan öyle hızlı çıktı ki ayağı takılıp kaldırıma kapaklanmamak

için son anda ellerinden destek aldı. Arabamın farlarının ışığında hızla koşarak geldi –daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket eden Wallace–, aniden durdu ve az kalsın yan aynamı koparıyordu.

Arabanın içini inceledi. Gözlerimiz buluştu. Pencereye vurdu.

“İN ARABADAN!”

Beni beklemedi. Kapıyı sertçe açtı, yarım takılı emniyet kemerimi kenara itti ve beni bir torba yaprak ağırlığındaymışım gibi kaldırdı. Hemen dışarıda beni yere bıraktı ve anında geri çekildi.

“Şimdiye kadar eve varmış olmalıydın. Telefonuna cevap vermedin.” Her kesik nefesinde sesi çatlıyordu. Gözleri kocaman açık, yüzü kıpkırmızıydı. “Neden cevap vermedin?”

“Telefonumu kapadım. Şimdi eve gidiyorum.” Ona gerçeğin tamamını söylememe gerek yoktu. Zaten biliyordu. Bunu yaşla dolan gözlerinden anlayabiliyordum.

Sonra kolları arasında ezildim. Ne kadar iri olduğunu unutmuştu; gövdesinin kıvrımına uyum sağlamak için geriye eğildim; nefesim kesildi, birinin sarılmasının güzelliği karşısında tepeden tırnağa ürperdim.

Kıpırdamadım. Kıpırdayamıyordum; henüz kıpırdamazdım.

“Kızgındın.” Sesim bir fısıltıdan daha yüksek çıkmıyordu.

“Tanrım, Eliza, hayır.” Bunu söylerken geri çekilmedi ama daha sıkı sarıldı. Sesi tekrar tekrar çatladı. Bütün bedeni titredi. “Hayır, bunların hiçbirisi umurumda değil. Buraya benim yüzümden mi geldin? Tam bir pislik gibi davrandım.

Neler olduğunu görmem gerekirdi; gördüm de, ama... yardım etmeye çalışmadım bile, çok aptaldım ve kendi istediklerime odaklanmıştım..." Burnunu çekti, sertçe; sesi yüksek ve çatlak çıkıyordu. "Lütfen yapma. Lütfen. Bu aptal virajda birini daha kaybedemem."

O zaman yapacağım şeyi ve bunun Wallace'a ne yapacağını anladım ve ben de ağlamaya başladım.

"Üzgünüm." Sözcükler ağzımdan hıçkırıklar halinde çıkıyordu. "Ben... bunu istememiştim. Düşünmedim. Yapmamalıydım... burada yapmamalıydım."

"Hayır, hayır." Ensemi kavradı. Parmakları sert ve güven vericiydi; beni aramıza mesafe koymaktan alıkoyuyordu. "Hayatta olmana sevindim sadece. Hepsi bu. Kötü biri değilsin. Lütfen böyle düşünme."

"Ama sana yalan söyledim. Ve metnin önemli." Ellerim yavaşça yanlarından, sırtından omuzlarına çıktı. "Yazmak ve üniversite ve sevdiğin şeyi yapman. Bunlar önemli."

Beni sımsıkı kucakladı. Arabama doğru devrilip yere kaydık.

"Senin hayatın kadar önemli değil." Tekrar, yüksek sesle burnunu çekti, sonra arkasına yaslanıp beni bıraktı. Ona doğru sallandım, sonra ben de arkama yaslandım. Wallace gömleğinin yakasıyla yüzünü sildi. "Kahretsin, çok fena titriyorum ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi hissediyorum."

Güldüm, yalnızca birazcık, çünkü hâlâ kendimi boktan biri ve daha bile boktan bir arkadaş gibi hissediyor olsam da ben de titriyordum. Çok uzun zamandır bastırılan bir gergin-

liğin verdiği kesintisiz bir titremeydi bu ve ense kökünden vüducumun kalanına yayılıyordu.

“Gerçekten eve mi gidiyordun?” diye sordu.

“Evet.”

“Lütfen buraya dönme.”

Başım la onayladım. Gelmek istemiyordum. Gelmeyecektim.

Wallace elimi alıp iki eliyle birden karnına dayadı. Gözlerini kapadı. Kaldırıma düştüğü için avuçları aşınmıştı. “Çok korktum.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim.” Wallace böyle başı önde otururken kocaman görünüyordu ve ellerinin yanında benimkiler minicik kalıyordu. Kalın eller, kalın bilekler, kalın kollar. Her parçası suçlulukla titriyordu ve benim de her parçam suçlulukla titriyordu. Artık aramızda ne doğru ne yanlış vardı. En azından ben olmadığını umuyordum.

“Wallace.”

Başını kaldırıp baktı.

“Mutlu olmak istiyorum,” dedim.

“Ben de,” dedi.

Birkaç uzun dakika boyunca sessizlik içinde oturduk, ta ki ikimiz de titremeyi kesene dek. Ayağa kalkıp onu da çektim ama ağırlığı yüzünden o kendisi kalkana dek boş yere çabaladım. Yeniden bana sarıldı; bu kez daha yumuşak.

Arabama binip eve yol alırken beni izledi.



Sully'nin suratına bir zarf fırlatmasıyla uyandım.

Günüşığı yatak odamın penceresinden içeri sızıyordu. Davy ayaklarıma uzandı. Sully kapıyı açık bıraktı ve aşağıdan annem, babam ve Church'ün sesleri odama girdi. Zarfın ön tarafında adresim ve bir posta kutusundan ibaret, isim bilgisi olmayan bir cevap adresi yazıyordu. Koyu renk mürekkeple yazılmış akışkan bir elyazısı vardı. Zarfı açtım ve kalın parşömene yazılmış notu çıkardım.

Daha oraya bakmadan en altta kimin imzası olduğunu biliyordum ama bu, durumu daha az inanılmaz kılmıyordu.

Sevgili Eliza,

Mektubun için çok teşekkürler. Sıklıkla mektup yazmıyorum ve evimin beş kilometre çapı dışında kalan birine cevap vermeyeli epey zaman oldu, o yüzden yazdığım herhangi bir şey tuhaf gelirse kusuruma bakma.

Zavallı olmadığını söylemekle başlayayım. Seni tanımıyorum ama yine de hiçbir surette zavallı olmadığını biliyorum. Çoğu insan değildir ve sadece öyle olduklarını düşünürler. Bir kafeterya masasına çarpıp bayılman seni zavallı yapmıyor. (Öte yandan pek iyi hissettirmiş olamayacağından eminim.)

İsminin insanlara açıklanması aynı zamanda liseye gidiyor olmadan da kesinlikle yeterince zor. Hele de bir genç kız olmak. Bir zamanlar ben de liseye giden bir genç kızdım ve bunu pek sevgiyle anmıyorum. Kız kardeşim liseyi çok seviyordu. Ondaki okul derslerini, aktivitelerini ve sosyal çevreleri genellikle aynı anda yürütme becerisi bende yoktu. Ama bu yüzden onu hiç kıskanmadım çünkü kaçıp yazılarıma sığınabiliyordum.

Durumun senin için böyle olmadığını seziyorum. Popülerliğim, hayatımın oturduğu ileriki dönemlerinde, uzun yıllardır okulu düşünmediğim bir zamanda gerçekleşti. Sense bunca zamandır okuldaydın; bana gönderilmesini sağladığım birkaç gazete haberinden anladığım kadarıyla lisedeki vaktinin çoğunda bir hikâye üzerine çalışıyormuşsun. Kalbinin bu parçasını onca insanla paylaşırken bunu bir sır olarak saklamanın ne kadar zor olduğunu hayal edemiyorum.

Sanat yalnız yapılan bir iştir, bu nedenledir ki içe dönük insanlar bundan çok zevk alır ama hayranlar üstümüze çöktüğünde bu başka tür bir yalnızlığa dönüşür. Hayvanat bahçesi ziyaretçileri tarafından izlenen, seyirciler sıkılmasın ya da sinirlenmesin diye performans sergilemesi beklenen, kafeslenmiş hayvanlara döneriz. Durum her zaman kötü değildir. Bazen başarılı oluruz ve kafes daha çok bir kürsü gibi gelir.

Bu hayvanat bahçesi metaforuyla seni ürkütmediğimi umuyorum. Durumun öyle can sıkıcı bir hal almasını beklemiyordum. Hipnoz'un Çocukları'nı asla bitirmememin bir sebebi buydu; o sıralar üslubumun bir değişimden geçtiğini hissediyordum ve beşinci ve son kitabın diğerleri gibi olmayacağından endişeleniyordum. Asla kitaplarımdan bir tane daha almayacaklarından korkuyordum. Nihayetinde beni devam etmekten alıkoyan buydu: Korku. Korku motivasyonumu ve hikâyeye olan sevgimi alıp götürdü.

İnanıyorum ki başladığın şeyi bitirmeyi gerçekten istiyorsan kendine sorman gereken şey, neden durduğun. Korku yüzünden mi? Tamamen ilgisizlik yüzünden mi? Yoksa başka bir şey mi? Korkarım bu soruya senin adına cevap veremem ama içinden gelen bir şeyse, fiziksel dünyada boğazına bıçak dayayan ve yazmaya devam edersen canını almakla tehdit eden bir şey değilse çabalayarak bunu aşabileceğini söyleyebilirim. Bu her neyse, geçecektir. Hipnoz'un Çocukları'nın beşinci kitabının üzerimdeki etkisi geçeli birkaç yıl oldu ve birkaç haftada bir ilgim yeniden canlanıyor. Yüreğimdeki minik alev birkaç dakikalığına titreyiyor, yeni çıra eklememi

bekliyor. Ateşi beslersem ilgi devam ediyor. Sönmeye bırakırsam ilgi azalıyor.

Motivasyonunu geri kazanmak istiyorsan onu beslemelisin. Ona her şeyi vermelisin. Kitaplar, televizyon, filmler, resimler, tiyatro, gerçek hayat tecrübeleri. Bazen ateşi beslemek çalışmak demektir; motivasyonun yokken çalışmak, nefret ettiğinde bile çalışmak.

Pek çok sebepten –zenginlik, şöhret, aşk, hayranlık– sanat yaparız ama ben en iyi sonuçlar verenini arzu olarak görüyorum. Yarattığın şeyi arzuladığın zaman onun güzelliği parıldar, detaylar yerli yerinde olmasa bile. Arzu yaratıcıların yakıtıdır ve buna sahip olduğumuzda motivasyon da peşinden gelir.

Ben Hipnoz'un Çocukları'nı yaratma arzumu kaybettim. Bunu hâlâ yapabilirim; son kitabı yazabilirim. Ama bir zamanlar olduğu kadar iyi olmaz, hayranlarım bundan mutlu olmaz ve ben de gerçekten hem onları hem de kendimi yüzüstü bıraktığımı hissedirim. Hak etmedikleri kötü bir sondansa, daha önemlisi, benim, başta bu hikâyeyi yaratan, ona karşı benim ancak yerine koymaya başladığım bir sevgi besleyen daha genç halimin hak etmediği kötü bir sondansa, kitabın sonu hakkında durmaksızın yorumlar yapmalarını tercih ederim.

Umarım Canavar Deniz'i yaratma arzunu kaybetmemişsindir. Harika bir hikâyeye benziyor.

Umutla,

Olivia Kane

Not: Doğrusunu söylemek gerekirse bu soruya cevap vermenin benim için sakıncası yok. Hipnoz'un Çocukları, hayranlarının okuyabileceği bir sona sahip olmayabilir ama onu yazarken aklımda bir son vardı. Her zaman da oluyor diye düşünüyorum; zihinlerimizin bir yerinde, biz onu ciddiye almasak bile. Hayat gibi, bir hikâyeye de anlam veren şey bir sonu olduğu gerçeğidir. Hikâyelerimizin kendilerine ait birer yaşamları vardır ve onlara bir anlam katmak da bize kalmıştır.

Canavar Deniz Özel Mesajı

10.51 (PusluPusucu konuşmaya katıldı)

PusluPusucu: Pekâlâ...

PusluPusucu: Herkes evde mi?

10.51 (Kıyamet_İneği konuşmaya katıldı)

Kıyamet_İneği: kayıp kız geri döndü. dün buralarda olmadığımız için üzgünüm– her şey yolunda mıydı? endişelenmeye başlamıştık.

Kıyamet_İneği: emmy kiminle *köpek günleri* izleyecekti ki yani?

PusluPusucu: Ha

PusluPusucu: Hayır, iyiyim. İnternette uzak durmaya çalışıyordum.

PusluPusucu: Ve bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğum için özür dilemek istedim.

PusluPusucu: Ve haber patladığında benim için yaptığınız her şey için teşekkür etmek.

Kıyamet_İneği: özre gerek yok. ben de aynı şeyi yapardım. kimsenin üzerinde o kadar ilgiye ihtiyacı yok, özellikle de bu kadar uzun zamandır anonim kaldılarsa.

Kıyamet_İneği: ayrıca bir şey değil; eliza mirk skandalı operasyonundaki büyük hamlelerim için büyük bir övgüyü hak ediyorum. belki forumların amiri olarak bir terfi ve saf altından bir heykelimi.

10.58 (*buğdaygevreği konuşmaya katıldı*)

buğdaygevreği: E!!!!

buğdaygevreği: DÖNMÜŞSÜN!!!!!!

PusluPusucu: Selam, Em.

buğdaygevreği: NASILSIN???

buğdaygevreği: İYİ MİSİN???

PusluPusucu: Evet, fena değilim. çoğunlukla
internetten uzak duruyorum.

buğdaygevreği: İnsanlar *Canavar Deniz* sayfalarına
bayılıyor.

buğdaygevreği: Dönüp onları bitirmeyeceğini
söylüyorlar.

Kıyamet_İneği: cidden ama, em. kapa çeneni.

Kıyamet_İneği: istemiyorsan bitirmek zorunda
değilsin, e. sırf o forumlardaki şımarık veletler
söylüyor diye hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.

PusluPusucu: Ama onlar şımarık veletler değil,
hayranlar. Bütün bunların var olmasının tek sebebi
onlar. Bitirmeye çalışmalıyım, değil mi?

Kıyamet_İneği: hayır.

buğdaygevreği: Yani, ben sonunu görmek isterim

buğdaygevreği: Ama seni üzecekse bunu yapmanı
istemem

PusluPusucu: Neyse, *Canavar Deniz* hakkında konuşmaya gelmedim zaten. İkiniz neler yapıyorsunuz? Ve Max, Twizzlers yiyorum gibi aptalca bir şey söyleme. Son zamanlarda sana hiç Twizzlers göndermedim ve yalnızca benim gönderdiklerimi yediğini biliyorum.

PusluPusucu: Em, okulu bitirdin mi?

buğdaygevreği: Evet!!

buğdaygevreği: Kalkülüsten 92 aldım

buğdaygevreği: Al sana Profesör Teller

Kıyamet_İneği: bunu profesörün yüzüne de söyledi

PusluPusucu: Hadi canım

PusluPusucu: Söyledim de lütfen

buğdaygevreği: Söylemiş olabilirim

buğdaygevreği: İnsanlar üniversiteden bahsederken pislik öğretmenlere gününü göstermenin ne kadar iyi hissettirdiğini hiç söylemiyorlar

Kıyamet_İneği: ben sana sırf bunun için a+ verirdim.

buğdaygevreği: Teşekkürler.

buğdaygevreği: Aaa aaaa!!!

buğdaygevreği: Ama Max, heather'la barıştı!!!

PusluPusucu: Gerçekten mi?

Kıyamet_İneği: evet, tuhaf. bunu biliyor muydunuz bilmiyorum ama sevdikleriniz onlarla, nasıl desem, yüz yüze vakit geçirdiğinizde bunu takdir ediyorlar. son bir iki aydır denediğim yeni bir şey.

Kıyamet_İneği: aslında oldukça iyi sonuç veriyor.

Kıyamet_İneği: ama heather aynı zamanda haftanın üç gecesini benimle *world of warcraft* da oynuyor, o yüzden bundan istediğiniz anlamı çıkarabilirsiniz.

PusluPusucu: Ah, çok mutlu oldum! Barışmanıza sevindim.

Kıyamet_İneği: bay wallace'la aranız nasıl?

Kıyamet_İneği: kim olduğunu öğrenince nasıl hissetti?

PusluPusucu: Wallace hakkında konuşmak istemiyorum, sakıncası yoksa.

PusluPusucu: Daha çok ikinizi ne kadar çok sevdiğimi söylemeye geldim. Benim için çok şey yapıyorsunuz. Bunu yeterince söylemiyorum.

Kıyamet_İneği: duygusallaşmana gerek yok, e.

buğdaygevreği: Bunu söylemene gerek yok

PusluPusucu: Evet, var. Sizinle haftalarca konuşmuyorum ve yine de beni aranızda alıyorsunuz. Her zaman sorunlarımla ilgilenecek vakit buluyorsunuz ama ben sizinkilere hiç vakit ayırmıyorum. Başta Max ile heather arasında bir sorun olduğunu biliyordum

ve Emmy öğretmenine haddini bildirdiğinde burada bile değildim.

PusluPusucu: Gerçekten üzgünüm, çocuklar.

Kıyamet_İneği: buna bir son versen iyi olacak yoksa ağlayacağım.

Kıyamet_İneği: ve ben ağlamak üzereysem zavallı emmy ne yapsın?

Kıyamet_İneği: o daha on iki yaşında yahu.

buğdaygevreği: ON İKİ YAŞINDA DEĞİLİM

buğdaygevreği: On beş oldum



Amity'nin yola çıkacağı gün Faren onunla birlikte uyanık kaldı. İkisi de konuşmadı. Dışarıda kargalar ötmeye başladığında –kış olduğundan ve güneşin doğmasına daha vakit olduğundan bu erken saatlerin habercisiydi– yavaşça yataktan çıkıp giyindiler. Sulu yulaftan oluşan kahvaltılarını ederlerken Amity'ye verilen alarm masada titreşerek Sato'nun kısa süre içinde geleceğini haber verdi. Amity birdenbire içinde bir boşluk hissetti.

Amity onunla evde buluşmak istemiyordu. Onu içeri davet etmek zorunda kalacağı ya da burada gereğinden uzun süre kalması için bir bahane sunmak istemiyordu, böylece taş avluya çıkıp etrafı abanoz ağaçlarıyla çevrili, yamaca çıkan patikanın tamamını gören alçak banklardan birine oturdu.

Faren bir dakikalığına eve girip çizimlerinden biriyle geri döndü. Kahverengi kâğıdı zamanla buruşmuş, küçük çizimlerinden biriydi bu; katlanmış, neredeyse avucuna sığıyordu. Bankta Amity'nin yanına oturup kalın kâğıdı avucuna koymak için elini tuttu.

“White’in hiçbir şeye ihtiyacın olmayacağını söylediğini biliyorum ama bunun yardımı dokunabilir diye düşündüm.”

Amity kâğıdı açtı. Üzerinde tanıdık bir takımyıldız vardı. “Bunu sen mi uydurdun?”

Faren başını hayır anlamında salladı. “Bu İsimsizlerden.”

Kâğıdı çevirip farklı açılardan baktı. Takımyıldızın belirli bir şekli yoktu; ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Gececiler takımyıldızları iki tür olarak ayırmıştı: kendilerininkiler ve diğer herkesinkiler. Onlarınkinde Faren ve Gyurhei gibi isimler vardı; İsimsizler olarak biliniyordu çünkü Gececiler onlar üzerinde hak iddia edemiyordu. Amity bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı; bir takımyıldızına takımyıldızı demeden önce onun ne olduğunu bilmen gerekmez miydi? Bir başka kültürün takımyıldızıysa onlarla konuşmak zorunda kalmadan bunu nasıl bilebilirdin ki? Ama Gececiler biliyordu.

“Neden bunu çizdin?” diye sordu.

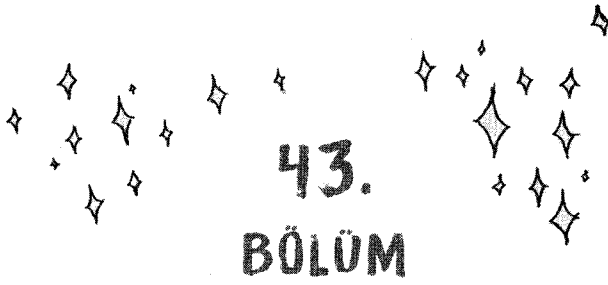
“Çünkü bu senin.” Faren kâğıdı alıp Amity’nin ellerinde düzeltti. Takımyıldızlarını doğrudan göstermiyordu ama Faren kâğıdın altına AMITY yazmıştı. “Bunu birkaç yıl önce buldum. Gözcü’den önce. Amity onun gerçek adı değil, tabii ki. İsmnin ne olduğunu bilmiyorum. Keşke sana söyleyebilseydim. Ama düşündüm ki... bu seferlik bir istisna yapabiliriz.”

Amity resme tekrar baktı. “Bu... adımı bir takımyıldızında mı buldun?” Bu Gececiler için kolay bir şeydi çünkü isimlerini yıldızlardan alıyorlardı. Ama Amity’nin İsimsizlerden biriyle ilişkili olması... o takımyıldızı hangi kültüre aitse Amity’nin oradan geldiği anlamına mı geliyordu bu? Bunun ne anlama geldiğini, nereden geldiğini öğrenebilirse kendisinin de nereden geldiğini bilecek miydi?

Faren onu bir takımyıldızında bulmuştu.

Amity kollarını Faren’in boynuna doladı. Yüreğindeki sıkışıklık diğer bütün duyguları engelliyordu. Faren bir elini saçlarının içinde yumruk yaparak bütün bedeniyle onu sardı. Dudaklarını boynuna bastırdı.

“Geri döneceğim,” dedi Amity. “Döneceğim. Söz veriyorum.”



43. BÖLÜM

Her gün Davy'yi yürüyüşe çıkardım. Parklardaki banklarda oturup kuş seslerini dinledim. Yaz boyunca kardeşlerimin futbol antrenmanlarını izledim. Annemle babama ev işlerinde yardım ettim çünkü anlaşıldığı üzere annemin kıyafet katlama yogası gerçekten de rahatlatıcıydı. Özellikle de yeni kaygı giderici ilaçlarımla birleştiğinde.

Terapistim buna keşif yazı diyordu ve keşfettiğim ilk şey dışarıda olmanın hoşuma gittiği idi. Parklarda, ormanda, göl kenarlarında, kırsaldaki mısır tarlalarında. Wallace beni babasının eskiden futbol oynadığı yere, etrafı ağaçlarla çevirili, ıssız, kocaman bir araziye götürdü. Yakınlarda yol ya da otoban ve elektrikli yapılar yoktu. Öyle mutlak bir sessizlik vardı ki tüyler ürperticiydi. Gördüğüm anda âşık oldum.

İki ay geçti ve Wellhouse Virajı'nı belki iki günde bir düşünüyordum. Fikir hâlâ oradaydı ama ciddiyeti gelip gidiyordu.

Oraya yalnızca ciddi olmadığı günlerde ve her zaman Wallace'la birlikte dönüyordum. Tepenin zirvesinde, haç ile adakların yanında duruyorduk. Aylar önce oraya koyduğum taşı geri aldım; karşılığında Wallace bir zamanlar odasının duvarında asılı olan futbol üniformasını koydu. WARLAND 73, nazik yaz esintisiyle haçın üzerinde dalgalanıyordu.

Wallace da kendi terapistine gitmeye başladı. Yabancıların yanında konuşabilmek için yapması gereken egzersizlerin dışında seanslarından pek bahsetmiyordu. Terapistiyle babası ve e-postasında bana yazdığı şeyler hakkında konuşuyor olmalıydı ama biz bu konuda konuşmuyorduk ve bu benim için sorun değildi. Onun yerine sonbaharda işletme ve yan dal olarak yaratıcı yazarlık okumak üzere üniversiteye gideceği gerçeğinden bahsediyorduk. O gidince birbirimizi nasıl göreceğimizden bahsediyorduk. Ve bir süredir üzerine düşündüğü kendi hikâyesinin yazıp bana verdiği yeni bölümlerini konuşuyorduk.

Arkadaşlarını görmeye gidiyorduk. Haber çıktığından beri Wallace onlarla sık sık konuşmuştu ama ben konuşmamıştım. Tahmin ettiğim gibi en anlayışlı olanları Megan'dı. Leece yalnızca beni tanımaktan heyecan duyuyordu. Chandra'nın alışması biraz vakit aldı, sonra onun çizimlerini gördüğüm için telaşa kapıldı. Alışması en uzun süren Cole oldu. Murphy's'teki masamızda oturduk ve ilk saatin çoğunu Wallace'ı izleyerek geçirdi. Wallace beni kovmayınca Cole gözücuyla bana bakıp, "Peki. Evet. Bu çok süper," dedi.

Bütün bunlardan sonra benim de arkadaşlarım olabilirler mi, bilmiyordum ama olabileceklerini umuyordum.

Wallace kardeşlerimi akşamüzerleri onunla futbol oynamaya ikna etti. Annemle babam da onlara katıldı çünkü annem ve babam için herhangi bir fiziksel efor minik bir parça mutluluk demektir. Onları futbol oynarken izlemek ve ilk kez bunu eğlence olsun diye yaptıklarını fark etmek tuhaftır. Bu onlar için bir ceza değildi ve vakit geçirmek için yaptıkları bir şey de değildi. Çizmek beni nasıl mutlu ediyorsa onları da bu mutlu ediyordu.

En tuhafı Wallace'tı çünkü futbol oynamayı sevdiğini duymak başka, görmek başka şeydi. Ve iyi de oynuyordu ki bu haksızlık gibi geliyordu. Bir insan birbirinden çok farklı iki şeyde nasıl bu kadar iyi olabilir ki? Hem futbola hem de yazmaya karşı nasıl yeterince sevgi besleyebiliyordu? Ama Wallace için bir sınır yok gibiydi, birini seçmesi söz konusu değildi, sporu ile sanatını ayırmıyordu.

Mahalledeki çocuklardan birkaçını da maçta dahil ettiler ve bir süre sonra bu haftalık bir etkinliğe dönüştü. Ağustos ayında bir gün, Davy'yi maç yaptıkları açık otoparkta gezintiye çıkardım ve Wallace'ın sahanın öbür ucundan bağırıldığını duydum.

Önce bağırmanın o olmadığını sandım. Daha önce hiç bu kadar uzak bir mesafeden bu kadar yüksek sesle konuştuğunu duymamıştım. Ama bir elini ağzına dayamış, diğeriyle birkaç oyuncuya bir yeri işaret ediyordu; aralarında diğerlerini onu da aralarına almaya ikna eden ve şimdi hepsini geçen Lucy de vardı.

Durup izledim. Church koşarak yanımdan geçerken beni gördü. Sahanın öbür ucunda Sully'yle buluştu, onu kaburgalarından dürttü ve başıyla bulunduğum yeri işaret etti. Kibarca bunu fark etmemişim gibi yaptım. Sonra Sully topu aldı ve ikisi topu aralarına alıp, benim bile futbolda kural-lara uygun olmadığını bildiğim bir şekilde, otoparkın öbür ucundaki çöp tenekelerini -uydurma kale direkleri- geçene dek diğer oyuncuların arasına girip çıkararak sahada ilerlediler. Wallace onlara bir şeyler bağırdı ve abartılı bir gol dansına başladıklarında güldü.

Onları tekrar saha çizgilerinin içine soktu. Top diğer takıma geçti. Oyunkurucuları açık pas atmaya çalışıyordu. Wallace çizgiyi geçip üstüne atıldı.

“BİTİR İŞİNİ!” diye bağırdım.

Wallace da oyunkurucu da yüzlerinde şok ifadeleriyle hızla dönüp baktılar ama Wallace aldığı hızla doğruca diğer çocuğa çarptı ve birlikte yere devrildiler.

“Affedersiniz!” diye seslendim.

Birileri devre arası diye haykırdı. Wallace yerden kalkıp diğer çocuğun kalkmasına yardım etti, sonra yanıma koştu. Tişörtü terden göğsüne yapışmıştı ve limonata şişemi ona uzatınca gülümsedi. Yarısını bir dikişte içti. Davy, Wallace onu okşayana kadar burnuyla bacağına dürttü.

“Biliyorsun, bu flag futbol⁵,” dedi. “Oyunu bozduğun için seni sahadan atmam gerekir.”

5 Amerikan futboluna benzeyen ama oyuncuların birbirlerini devirmek yerine bellerine taktıkları bayrağı almaları gereken bir takım oyunu. (ç.n.)

“Hayır, o zaman çok daha az eğlenceli olur.” Uzanıp tişörtünün kolunu çekiştirdim. “Berbat kokuyorsun.”

“Gelip bizimle oynamalısın,” dedi. Bu hafta birkaç kez ona böyle dokunduğumda benden uzaklaşmadı ve bunun farkında olduğunu gösteren bir şekilde hareketsiz kaldı. Kendisi bir hamle yapmadı. Bunun için pek çok sebep olabilirdi herhalde ama şimdilik bunları kendisine saklamasına izin veriyordum.

“İyi olacağını sanmam.” Oynamaya kalkışsam ezilirdim. Terapistim sınırlarını bilmenin iyi olduğunu söylüyordu. Bu da benim sınıırımdı. “Lucy canlarına okuyor ama.”

“Evet.”

“Bağırıyorsun.”

“Sen de.”

Lucy sahanın kenarında belirdi. “Hey, şapşal! Tekrar oynamaya hazırız!”

“Geliyorum!” Limonata şişesini bana verdi. Dibinde sadece biraz tortu çalkalanıyordu. Muhtemelen eve gidip Wallace ve ailemin kalanı eve döndüğünde boş bir buzdolabıyla karşılaşmaya hazırlansam iyi olacaktı.

Wallace bir an sahaya baktı, sonra döndü ve ben tepki veremeden eğilip beni öptü. Tadı ter ve limonata gibiydi. Hızlıydı. Kolaydı. Bakışları önünde, sesi yumuşak, geri çekildi.

“Sürpriz,” dedi.

İçimi bir rahatlık sardı. Burnumu kırıstırıp güldüm. “Hem de nasıl.”

“Lütfen, bunu sevdiğini sen de biliyorsun.” Terli tişörtünü bana doğru silkeleyip döndü ve koşarak gitti.

“Seni seviyorum,” dedim ama duyamayacak kadar uzaktaydı.

Sorun değildi. Biliyordu.

Davy’nin gezintisini bitirip eve girince peşimden odama çıkıp biraz kestirmek için yatağıma yığılabilsin diye tasmaını çıkardım. Yatak örtümün üzeri haftalardır beyaz tüylerle kaplıydı, biraz daha tüyün ne zararı olabilirdi ki? Pencerayı açtım ve odayı biraz havalandırmak için vantilatörümü çalıştırdım, sonra da çalışma sandalyemi kenara çekip on dakika boyunca esneme hareketleri yaptım. Esnemek bütün vücudumu daha iyi hissettiriyordu. Boynumu, sırtımı, bacaklarımı. Masamda fazla uzun süre oturduğumda kramplar giren her yerimi.

Annemle babam ergonomik çalışma sandalyesi arıyorlardı. Annem bana üzerine oturmam için bir egzersiz topu almak istiyordu. Onlara bana ne alırlarsa kullanacağımı söyleyip duruyordum çünkü bunca zamandır yardım etmek için büyük çaba sarf ediyorlardı. Hata ettiklerini biliyorlardı, ne zaman benimle konuşsalar bunu yüzlerinde görebiliyordum. Artık kötü hissetmelerini istemiyordum. O noktaya gelmek uzun zaman almış olabilirdi ama buna değirdi.

Esneme hareketlerimi bitirip zihnim nefes alıyormuş gibi hissedince sandalyeme oturup bilgisayarımı açtım.

Geçen bir iki haftadır bu günlük bir alışkanlık haline gelmişti. Otur. Bilgisayara bak. Bilgisayarımı aç. Her gün biraz daha ilerlemeye çalışıyordum ama beni strese sokacak kadar değil. Bilgisayarımı açtıktan sonra birkaç dakika masaüstüne bakıyor ya da birkaç oyun oynuyordum. Geçen gün bilgisayarımı

Google'da köpekler için daha iyi bir göğüs tasmaları aramak için kullandım. Yine Max ve Emmy'yle konuştum ama başka kimseyle konuşmadım. *Canavar Deniz* forumlarından kimseyle konuşmadım.

Forumlara dönmemiştim. Bugün tarayıcıyı açtım ve imleci forumların yer işareti üzerinde gezdirdim ama tıklamadım. Hâlâ bunu yaparsam canımı sıkmaktan başka bir işe yaramayacakmış gibi geliyordu. Bu yüzden vazgeçtim.

Ama bir yerlere gitmek istiyordum. Bir arama motoru ya da bir yönlendirme sayfası olmayan bir yere. Dikkatim bilgisayarın ekranından, yanında duran kitaplara kaydı. Monitörden başka masanın üzerinde duran tek şey olan kitaplara. Masanın bu kadar boş olmasından sıkıldığım zaman oraya koyduğum kitaplara. *Hipnoz'un Çocukları*.

İşte. İşte oraya gidecektim.

Parmaklarım adresi sanki yeniden on üç yaşındaymışım ve her gün *Hipnoz'un Çocukları* sitesine giriyormuşum gibi hatırlıyordu. Sayfa hemen açıldı. Hâlâ oradaydı, bunca zaman sonra. Bütün mesaj dizinleri, bütün gönderiler. Hayranlar uçup gitmiş olabilirdi ama kitapların kalbi küçük bir hayran kitlesi zaman kapsülü gibi hâlâ oradaydı.

İçimde bütün o duyguların yeniden canlanması için karşılama mesajına şöyle bir bakmam yetti. Birkaç yıl boyunca ait olduğum yer burasıydı. *Hipnoz'un Çocukları* hayran kitlesinin bir üyesiydim ve her sabah hayranlardan oluşan arkadaşlarımla konuşacağım için heyecanla uyanıyordum. Bir zamanlar *Hipnoz'un Çocukları*'ndaki bir kâbus avcısı rolüne girip favori karakterlerimden biri olan Marcia gibi fazla büyük bir balta

savurduğum rol oyunu mesaj dizinlerinden birkaçını gezdim. Sonra insanların kitaplardaki ve kurgu içindeki sembollerin ardındaki anlamlar hakkında yürüttükleri tartışmaları buldum. Sonra dört kitaptaki en sevilen alıntılar hakkında sohbetleri. Sonra da hayali beşinci kitap ve Olivia Kane'e ne olduğu hakkındaki sonu gelmez söylentileri; hayran kitlesinin dağılmasına ve bu forumun tamamen sönmesine sebep olan söylentileri.

Canavar Deniz hayran kitlesinin de *Hipnoz'un Çocukları*'ninki gibi çökmesini istemiyordum. Hayranlarımın benim gibi sürüklenip gitmesini istemiyordum. Hepsi kendi eserlerini yaratmanın verdiği, onları yerlerinde tutacak rahatlığa sahip değildi; hepsi yargılanmaktan korkmadan istedikleri kişi olabilecekleri ve istedikleri şeyi sevebilecekleri, kendilerine ait bir alan yaratma lüksüne sahip olmayacaktı. Bu hikâyeyi ya da bu topluluğu kaybetmelerini istemiyordum. Kim olduklarını bilmiyordum ama kim olduğumu biliyordum ve bunun benim için anlamı ne olurdu, biliyordum.

Aynı zamanda bunun kendimi çizgi romanı bitirmeye zorlamam için yeterince iyi bir sebep olmadığını da biliyordum. Bunun için gerekli motivasyona sahip değilsem sonuçta ortaya iyi bir şey çıkmayacaktı ve kimse sonuçtan memnun olmayacaktı.

Ama motivasyon durup dururken gelmiyordu. Tüm iyi canavarlar gibi, onu da beslemen gerekiyordu.

Hipnoz'un Çocukları'nın birinci kitabını alıp elimi kapaktaki savaş baltası kabartmasının üzerinde gezdirdim. Kitapların ön kapağında hiçbir zaman adları ya da Olivia Kane'in adı

yazılı olmuyordu. Yalnızca silahlar vardı. Parmaklarım kitabın sırtında gezindi ve KANE ismine takıldı; sonra da daha büyük harflerle yazılmış RÜYA AVCISI kelimelerine.

Kitabı açtım. Ön kapağın içindeki özeti okudum. “Emery Ashworth’ün kâbusları düzenli olarak onu öldürmeye çalışıyordu...” Sonra ilk bölümü açtım. Her zamanki gibi ilk sayfa beni sonraki sayfayı okumaya itiyordu ve bir sonrakini ve bir sonrakini; ta ki ön kapı pat diye açılıp kardeşlerimle Wallace paldır küldür içeri daldığında ben son bölüme kadar hızla gelip kitabı bitirmeme sayfalar kalıncaya kadar.

Wallace başını kapıdan içeri uzattı. “Hey. Ben de burada olacağını düşünmüştüm.”

Başımı kaldırıp baktım. “Saat kaç?”

“Dört buçuk civarı. Annenle baban akşam yemeği hazırlıyor.”

“Ah.”

“*Hipnoz’un Çocukları*’nı yeniden mi okuyordun?”

“Ben... evet, galiba.” Niyetim bu değildi ama artık ikinci kitaba geçmeyi çok istiyordum. “Bitirmeme az kaldı.”

Wallace yatağının ayakucunda yere oturdu ve ben kitabı bitirirken Davy’yi okşadı.

O akşam yemekten sonra tekrar yukarı çıkıp ikinci kitabı elime aldım ve yeniden okumaya başladım. Sonra üçüncüyü. Kitapları o kadar çok kez okumuştum ki hızla ilerledim ve sabah beş olduğunda dördüncü kitabın yarısındaydım.

Annemle babam uyandığında bitirmiştım ve duygularım suyu sıkılmış ıslak bir elbezi gibiydi. Biri beni kesip

içimi açmış, sert bir fırçayla iç organlarımı ovalayıp tekrar dikmiş gibi.

Beynim yüksek viteste çalışıyordu. Kanım damarlarımda gürül gürül akıyor, parmaklarım seğiriyordu ve bir şeye *ihtiyacım* vardı. İhtiyacım vardı, ihtiyacım vardı, ihtiyacım vardı. Şimdi ihtiyacım vardı; daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı.

Kalemime ihtiyacım vardı.



44. BÖLÜM

Canavar Deniz benimdi.

Onu ben yapmıştım, tersi söz konusu değildi.

Bu bir parazit ya da bir zorunluluk veya kader değildi.

Bir canavardı.

Benimdi.

Ve elimde onu bekleyen bir savaş baltası vardı.

CANAVAR DENİZ FORUMLARI

KULLANICI PROFİLİ

BayanTakımyıldızı**

Yönetici



YAŞ: 18

LOKASYON: Indiana

İLGİ ALANLARI: Çizim yapmak. Köpeğimi gezdirmek. Yumurta.
(Ayrıca hâlâ deniz canavarlarına binmek.)

Takipçiler 6.340.228 | Takip Ettikleri 0 | Gönderileri 6.979

GÜNCELLEMELER

[Önceki güncellemeleri görüntüle](#)

25 Ağustos 2017

linke tıklayın. bunu okuyun. bana sonra teşekkür edersiniz.

canavardeniz.com

SONSÖZ

Sayfaları yayınlamadan önce tabii ki Max ile Emmy'ye gösterdim. Tamamen berbat bir arkadaş da değildim. Max sayfaların hepsini hemen yayınlamamı istedi. Emmy hikâyenin sonu hakkında o kadar heyecanlıydı ki bir galon dondurmayla Kaliforniya'ya uçup ona sarılmamdan başka pek bir şey yapmamı söylemedi.

Yorumlara bakmadım. Forumlara girmedim. İnsanların hikâye hakkında ya da benim hakkımda ne söylediklerini görmek istemiyordum. Henüz buna hazır değildim ama bunun sona ermesine hazırdım.

Max ile Emmy panoları gözetledi ve Wallace da hayranların durumları hakkında bana rapor verdi.

Sayfaların yayınlandığı gece, “Çılgına döndüler,” dedi. Bir pencerede Wallace’ın kamera görüntüsü, diğerinde Mayın Tarlası oyunu açıktı. Yan tarafa bakıp *Canavar Deniz* forumlarını tıkladı. Arkasında küçük bir yurt odası, altında oda arkadaşının çalışma masası olan bir ranza yatağı ve açık mısır gevreği kutuları ile noodle paketleri dolu bir şifoniyerin üstüne tehlikeli bir şekilde kondurulmuş bir televizyon vardı. Bu dağınıklığı oda arkadaşının üstüne atmak isterdim ama söz konusu yiyecekler olunca muhtemelen Wallace yüzündendi.

“Her gün daha fazla insan okuyor. Hayran kitlesinde daha önce olduğundan çok daha fazla insan. Ve mayıs ayında kimliğin hakkında makaleler yazan insanlar... şimdi bunu konuşuyor. Çizgi romanın geri döndüğünü, sona erdiğini. Bu bir olay, Eliza. *Canavar Deniz* okumak insanların yaptığı bir şey. Sadece çizgi roman severlerin değil herkesin. İnternet bununla çalkalanıyor.”

Mayın Tarlası tahtasının köşesini temizledim. “Senin metnini duyduklarında ne yapacaklarını bir düşün.”

Wallace’ın yüzü sevinçten ıslıl ıslıldı.

“Editörüm Comic Con’dan önce ilk kitabın ilk taslaklarını çıkarabilecek durumda olduğumuzu söylüyor.” Ekranında bir şeylere tıklamaya başladı. “Şöyle dedi: ‘Yazdığın bölümler halihazırda o kadar temizdi ki düzeltileri çok az olacak.’ Ve ev ödevlerim arasında düzeltilerimi yapabilecek vaktim olacak mı diye sorup duruyor.” Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Hocalarım beni bundan alıkoyacak kadar ev ödevi verebilirmiş gibi.”

“Verirlerse sana bu konuda seve seve yardım edecek birini tanıyorum.”

“Umarım ödevlerimi başkalarına yaptırmaktan bahsetmiyorsundur.”

“Haberin yok mu? Ben meşhurum. Canım ne isterse yapabilirim.”

Wallace güldü.

“Kim meşhurmuş?” Oda arkadaşı Tyler elinde bir çamaşır sepetiyle Wallace’ın arkasından odaya girdi. Wallace sohbeti çabucak açıkladı; *Canavar Deniz*’den bahsettiğinde Tyler eğilip kadrja girdi.

“*Canavar Deniz*’i sen mi yaptın?” Sonra tekrar Wallace’a baktı. “*Canavar Deniz*’i kız arkadaşın mı yaptı?”

“Adı Eliza,” dedi Wallace.

“Şaka yapıyor olmalısın.” Tyler sepeti bırakıp aceleyle odadan çıktı. Bir dakika sonra *Canavar Deniz* hakkında konuşan bir grup üniversite öğrencisiyle geri döndü.

Wallace onları iyi idare etti. Önce bilgisayarı görmelerini engelleyerek, ilk sorularını geçmelerini bekledi, sonra beni görmelerine izin verdi. Benim de onları görmeme.

Canavar değildiler. İnsandılar. Birbirimizi selamladık; kibar davrandılar ve ben olmanın nasıl bir şey olduğunu sordular.

“Eskiden olduğundan çok daha iyi,” dedim.

İyi olacağını düşünüyordum. Tuhaf olacağını ve muhtemelen ürkütücü olacağını ve hâlâ gezegendeki en kötü insan olduğumu düşündüğüm zamanlar olacağını. Ama aynı zamanda kendimi ve yarattığım şeyi seveceğimi düşü-

nüyordum ve bu ikisinin ayrı şeyler olduğunu kesin olarak biliyordum.

Ben Eliza Mirk'tüm, evlat, abla ve arkadaş.

Ben Eliza Mirk'tüm, bir hayran kitlesinin tanrıçası.

Ben Eliza Mirk'tüm.



ÇOK HUZURLU
GÖRÜNÜYOR.

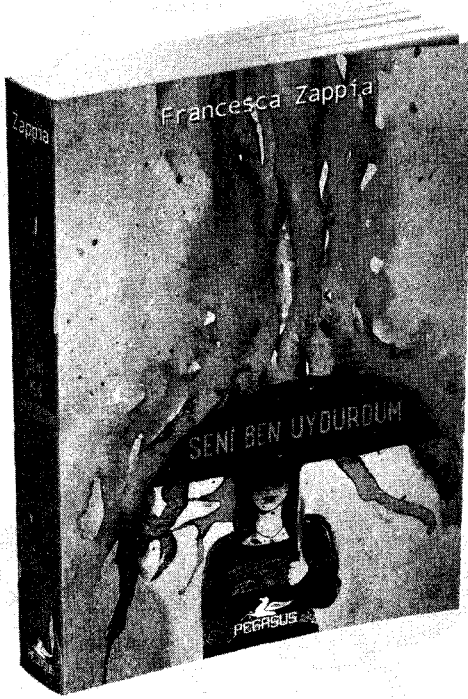
HUZURLU
DEMEK?

HABERİN
YOK
MU?





Alex her gününü gerçeklik ile sanrıları ayırt etmek için savaş vererek geçirmektedir. Yeni okulundaki ilk gününde, ilk halüsinasyonundaki çocuğa benzeyen birine rastlayınca her şey daha da karmaşık bir hal alacaktır. Alex aklından geçenlerin gerçekliğinden bile şüphe edip gerçek ile hayal arasındaki çizgiyi ayıramazken kime, nasıl güvenecek, geleceğini nasıl inşa edecektir?



"Aşk her şeyi fethedemese de bu savaşa katlanmayı daha kolay kılıyor... Okuyucular bu ilginç yolculuğa bayılacak."

Bulletin of the Center for Children's Books

Francesca Zappia Indiana'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, karakterlerini çizer, kitap okur ya da video oyunlarını oynar. Aynı zamanda *Seni Ben Uydurdum* ve Tumblr ile Wattpad'de yayınlanan Eliza Mirk'ün favorisi *Hipnoz'un Çocukları* serisinin yazarıdır.



"Aşk her şeyi fethedemese de bu savaşa katlanmayı daha kolay kılıyor... Okurlar bu ilginç yolculuğa bayılacak."
Bulletin of the Center for Children's Books

"Alex'in alaycı ve akıcı içsesi okurları kitaba bağlayacak."
Publishers Weekly

SEÇME ŞANSIN
OLSAYDI,

BİR YIL İÇİNDE ÖLMİYİ Mİ
YOKSA SONSUZA DEK
YAŞAMAYI MI İSTERDİN?

Canavar Deniz Özel Mesajı

5 Kasım 2016 17.34

PusluPusucu: Yeni düşen sayfaları gördün mü? Ne düşünüyorsun?

yağmuryağdıran: Bence BayanTakımyıldızı yeni hikâyelerini kimsenin beklemediği bir anda bomba gibi yağdırarak herkesi şaşırtacak.

yağmuryağdıran: Ben hariç. Çünkü ben mükemmelim.

PusluPusucu: Ha ha.

PusluPusucu: Peki ya yapmazsa? Çizgi romanı yazmayı bırakırsa ve nasıl bittiğini kimse öğrenemezse?

yağmuryağdıran: Bunu yapacağını sanmam. Çizgi romanı çok sayıda insan okudu ve kendisi de yazmak için çok zaman harcadı.

yağmuryağdıran: Bu haftaki sayfaların devamında bir şeyler gelecek gibi.

yağmuryağdıran: Karakterler! Olay! Tartışmaya açık değerler!

yağmuryağdıran: Ve canavarların tamamen metafor olması.



www.perjasuzyayinlari.com

